

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.364 • 1,80 €

10 • novembre • 2005

«Un fet val més que un món
de promeses»
Jacob Howell

Benet XVI es va fer present en la beatificació de set sacerdots d'Urgell i d'una religiosa mallorquina

Beatificacions amb accent català

Benet XVI va voler donar relleu a la beatificació, el dissabte 29 d'octubre, de Mn. Josep Tàpies, Mn. Pasqual Araguàs, Mn. Pere Martret, Mn. Silvestre Arnau, Mn. Josep Boher, Mn. Francesc Castells, i Mn. Josep-Joan Perot, els set sacerdots d'Urgell morts l'any 1936 a Salàs de Pallars, i la de la religiosa mallorquina M. dels Àngels Ginard, que va morir el mateix any a Madrid. Ho va fer apareixent al final de la cerimònia de beatificació —que va ser presidida pel prefecte de la Causa dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins—, venerant les relíquies dels beatificats i després dirigint-se als pelegrins que hi havia a la basílica de Sant Pere.

El Sant Pare va glosar breument l'actitud dels sacerdots i de la religiosa morts al llarg del que va anomenar «la persecució religiosa» del trienni 1936-1939. «Que ells intercedeixin per la diòcesi d'Urgell i les altres diòcesis espanyoles, per les vocacions sacerdotals i religioses, i pel creixement de tots els fidels en les virtuts cristianes», va dir el Sant Pare en català, cosa que va provocar una reacció espontània d'alegria entre els assistents i que es va traduir en un esclat d'aplaudiments. Els bisbes catalans van acollir també amb goig la deferència del Sant Pare.

Pàg. 2, 3, 4, 5 i 7

Visita «ad limina» dels bisbes d'Urgell i de Vic

El dia abans de les beatificacions, el papa Benet XVI va rebre en visita *ad limina* els bisbes d'Urgell, Joan Enric Vives, i de Vic, Romà Casanova. D'aquesta manera, es tancava la visita al llinar dels apòstols (*ad limina apostolorum*) que els bisbes catalans havien iniciat el mes de febrer passat però que, a causa del mal estat de salut del papa Joan Pau II, va haver de quedar interrompuda.

El Papa es va adreçar als pelegrins presents a la basílica de Sant Pere.

Lleida acull la Trobada de Cossos de Portants del Sant Crist

Un total de 26 agrupacions de Portants vingudes de diversos indrets de la geografia catalana, amb més de 370 acompanyants, van participar en la X Trobada de Cossos de Portants del Sant Crist de tot Catalunya, organitzada per la Pia Unió dels Portants del Sant Crist de la parròquia de Sant Llorenç de Lleida. El bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciurana, va presidir l'Eucaristia i va convidar els Portants a renovar la fe en l'obra salvadora de Crist i a contemplar amb ulls de fe el crucificat, aprofundint el misteri de la Creu de Crist.

Pàg. 18

El bisbe va convidar a contemplar amb ulls de fe el crucificat.

Cloenda multitudinària de l'Any de l'Eucaristia a Solsona

Mn. Xavier Morlans va organitzar una de les activitats.

El diumenge 23 d'octubre, els arxiprestats de la diòcesi de Solsona van reunir-se al voltant de la catedral per participar en una jornada festiva i celebrar solemnement la cloenda d'un any dedicat a la Eucaristia. L'Església diocesana va manifestar el goig i l'acció de gràcies per aquest sagrament i, amb un gran nombre d'activitats referents a l'Eucaristia, la diada es va apropar a

totes les edats i sensibilitats dels fidels. Tot va concloure en l'acte central de la celebració solemne de l'Eucaristia a la catedral basílica de Solsona, durant la qual Mons. Jaume Traserra va manifestar que l'Eucaristia ens mou a ser promotors de comunió i de solidaritat, a viure de fet i no només de paraula el perdó i la reconciliació.

Pàg. 20-21

Sumari

Pàg. 9 La CEE acull un acte del 40è aniversari de la «Nostra aetate»

Pàg. 17 L'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós inicia el curs

Pàg. 22 Comença l'Escola de Pregària a Barcelona

Pàg. 23 L'abat de Montserrat lamenta l'actual clima de crispació

Pàg. 28 Mons. Cortès clama per l'ecumenisme intern a l'Església

Editorial

Màrtirs

Dissabte 29 d'octubre van ser beatificats a la basílica de Sant Pere de Roma set capellans de la diòcesi d'Urgell i una religiosa de la congregació de les Germanes Zeladores del Culte Eucarístic. Els preveres van ser afusellats, el 13 d'agost del 1936 davant del mur del cementiri de Salàs de Pallars. El seu únic delictes va ser el de ser capellans, la qual cosa els converteix en màrtirs per haver donat la seva sang per fidelitat a Crist.

No es tracta d'un martiri polític, o d'una mort en un camp de batalla, sinó d'una mort cruel que s'inscriu en el marc de la terrible persecució religiosa que es va viure al nostre país contra l'Església, sobretot en els anys que va durar la dramàtica guerra civil. És per això que en aquest cas, com en tants d'altres de màrtirs per la fe, no hi té res a veure la política o el conflicte bèl·lic. Els màrtirs únicament van ser assassinats per ser cristians, sense que de cap d'ells no es pugui demostrar la més mínima pertinença a cap organització política d'aquell moment o a algun dels dos exèrcits contendents en el conflicte bèl·lic. És important ressaltar aquestes qüestions perquè durant bastants temps s'han sentit veus crítiques amb les beatificacions o canonitzacions d'aquest període de la història d'Espanya, i se n'han argumentat, entre d'altres coses, que aquests processos significaven obrir ferides entre els espanyols que van participar en la guerra civil o que era prendre partit per un dels dos bàndols. És curiós, però molts dels qui defensaven aquestes idees són els primers que ara es troben al capdavant de recuperar la memòria històrica, per exaltar els que van morir defensant les idees del bàndol republicà.

És molt legítim que, sense ferir sentiments ni obrir ferides, els que se senten identificats amb les idees dels que van ser derrotats en la guerra civil vulguin recuperar la memòria històrica d'aquells homes i dones que van morir defensant unes idees determinades. De la mateixa manera, és molt legítim que els

que se senten identificats amb el bàndol vencedor d'aquella fratricida contesa bèl·lica vulguin honrar la memòria dels seus «màrtirs», és a dir, dels qui van morir per una determinada visió d'Espanya, que és la que finalment es va imposar durant gairebé quaranta anys.

Però els màrtirs d'Urgell i tants d'altres ja beatificats, no tenen res a veure amb un bàndol, ni amb l'altre, són simplement màrtirs de la fe. La qüestió més important no és qui els va matar, ni en quines circumstàncies polítiques es va produir el seu martiri, sinó la realitat d'uns homes i dones que van ser valents, que no es van avergonyir de la seva fidelitat a Crist i que van estar disposats a vessar la seva sang si calia, com així va ser. Els cristians tenim dret a recuperar la nostra memòria històrica. A no deixar en l'oblit tants germans nostres que són model i exemple de fidelitat a l'Evangeli. Els botxins dels màrtirs cristians han estat al llarg la història de tots els tipus i colors. I, més concretament al segle XX, tenim màrtirs de la fe com a conseqüència d'un extrem polític com va ser el nazisme amb noms tan gloriosos com Maximilià Kolbe o Edith Stein, passant per l'altre extrem com van poder ser els milers de màrtirs ocasionats pel comunisme stalinista a l'antiga Unió Soviètica i els seus països d'influència.

L'Església primitiva, des de les catacumbes, honorava tots els seus màrtirs, fos qui fos l'executor del seu martiri. Aquesta tradició s'ha estès al llarg de tota la història de l'Església. És just que, abans que el temps esborri el record dels nostres màrtirs més recents, l'Església reconegui el valor i el testimoni de tants bons cristians, que van trobar la mort només per ser fidels i coherents amb la seva fe. Aquests nous beats d'Urgell ens recorden que també la nostra terra catalana és terra de martiri, i que els cristians de Catalunya ens podem enriquir amb el testimoni tan valuós dels nostres màrtirs.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Grà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €
Gibraltar i Portugal: 94,32 €
Resta d'Europa: 157,24 €
Amèrica i Àfrica: 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Un fet val més que un món de promeses»

Que n'és de fàcil prometre sense comprometre's a complir! N'hi ha prou amb unes paraules, d'aquelles que quan es pronuncien se les endú el vent. És una constant universal que els que aspiren a governar, en les seves campanyes electorals, ho fan cavalcant sobre promeses. I també és un fet universal que gairebé sempre «prometin més del que sensatament puguin complir». Les promeses reiterades tenen la virtut de mantenir viva l'esperança, però la decepció és cruel quan es perd, quan «del que es va dir, la meitat de la meitat, o res». I vénen els fogots, les ires, «la revolució i el diluvi». Els polítics sense vocació per servir el poble

practiquen l'art de «saber demanar i no donar»: demanar confiança, fe i vots, i donar allargues al que han promès. Però l'experiència i la saviesa popular han encunyat aquest refrany: «Menys parlar i més actuar.» He notat que les persones justes, nobles i amb sòlida formació espiritual no tenen tirada a prometre, però fan moltes coses per ajudar els altres; i les persones sense les qualitats que he esmentat prometen molt i no fan gairebé res o res. Per a qualsevol tasca humana cal «il·lusió, vocació i convicció». Si es treballés així en totes les ciències i arts teòriques i pràctiques «abundarien més els fets que les promeses».

(Jacob Howell. Escriptor anglès. 1594-1666)

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

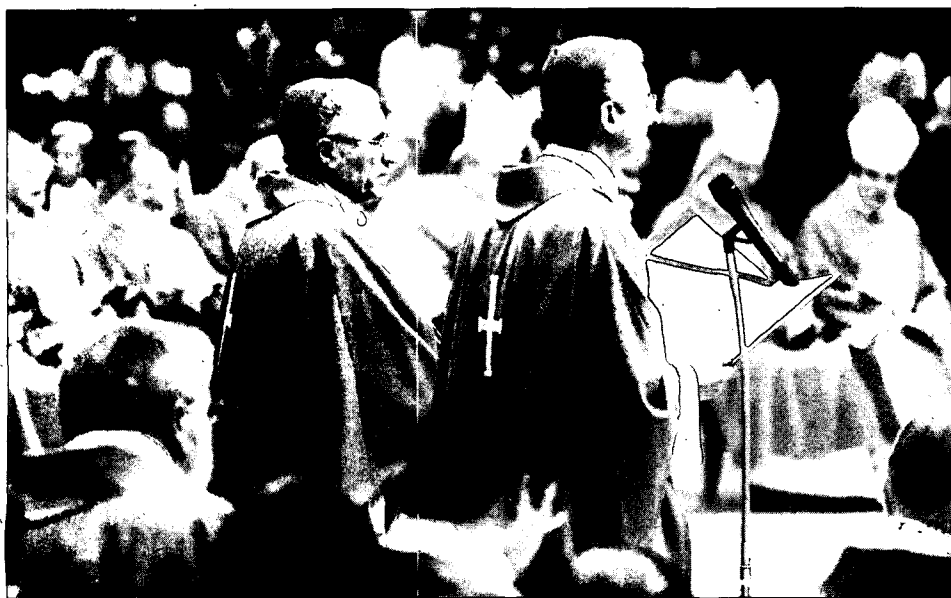
Els màrtirs són un «veritable exemple de reconciliació i d'amor fins a l'extrem»

■ El papa Benet XVI va participar en el final de l'acte de beatificació de set sacerdots d'Urgell i d'una religiosa mallorquina

El papa Benet XVI ha considerat els set sacerdots urgellencs i la religiosa mallorquina beatificats el dissabte 29 d'octubre un «veritable exemple de reconciliació i d'amor fins a

l'extrem». Les seves paraules, fetes de manera pública i oberta des del balcó del Palau del Vaticà, durant la seva allocució a l'hora de l'Àngelus, van ser un reforç del missatge que va

ser a l'aire durant tota la celebració de la beatificació duta a terme amb una gran solemnitat i presidida pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Causa dels Sants.

Mons. Vives refereix el martiri a l'inici de la cerimònia.

Benet XVI va fer-se present al final de l'acte.

Benet XVI va voler donar relleu a la beatificació de Mn. Josep Tàpies, Mn. Pasqual Araguàs, Mn. Pere Martret, Mn. Silvestre Arnau, Mn. Josep Boher, Mn. Francesc Castells, i Mn. Josep-Joan Perot, els set sacerdots morts l'any 1936 a Salàs del Pallars, i la de la religiosa mallorquina M. dels Àngels Ginard, que va morir el mateix any a Madrid. Ho va fer apareixent al final de la cerimònia de beatificació —que va ser presidida pel prefecte de la Causa dels Sants, el cardenal José Saraiva Martins—, venerant les relíquies dels beatificats i després dirigint-se als pelegrins que hi havia a la basílica de Sant Pere.

El Sant Pare va glossar breument l'actitud dels sacerdots i de la religiosa morts al llarg del que va anomenar «la persecució religiosa» del trienni 1936-1939. «Que ells intercedeixin per la diòcesi d'Urgell i les altres diòcesis espanyoles, per les vocacions sacerdotals i religioses, i pel creixement de tots els fidels en les virtuts cristianes», va dir el Sant Pare, que no va presidir la missa, ja que poc després de ser elegit Pontífex, va anunciar que recuperaria la tradició papal d'oficiar només les canonitzacions.

Aquestes paraules les va dir en català, cosa que va provocar una reacció espontània d'alegria entre els assistents i que es va traduir en un esclat d'aplaudiments. Els bisbes catalans van acollir també amb goig la deferència del Sant Pare.

«Àngelus» amb salutació especial

El diumenge, en les seves paraules a

l'hora de l'Àngelus, el papa Benet XVI va reforçar de manera pública i oberta un missatge de reconciliació, de perdó i d'amor. Davant d'una plaça de Sant Pere plena a vessar, va recordar que els màrtirs «van afrontar el martiri a causa de la seva fe en Crist» i va afegir que «són un estímul per donar testimoni coherent de la pròpia fe en la societat actual, i ho van fer amb una actitud de pau i de convivència fraterna».

El Pontífex va saludar els fidels d'Urgell i d'Andorra, i de la resta de diòcesis espanyoles desplaçats fins a Roma. Aleshores ja va parlar en castellà, i va fer una salutació als bisbes de tot Espanya presents a l'acte i també a les autoritats. Entre les autoritats que van assistir a la beatificació i a l'hora de l'Àngelus hi ha havia els representants de la Generalitat (el conseller de Governació, Joan Carretero, i la directora d'Afers Religiosos, Montserrat Coll), el president balear, Jaume Matas, i el subsecretari del Ministeri d'Exteriors, Luis Calvo. També hi havia un representant del Govern d'Andorra, Antoni Morell, i també d'alguns ajuntaments com Ponts, la Pobla de Segur, la Seu d'Urgell o Gósol, on van néixer alguns dels preveres morts.

Missa de beatificació

Durant la cerimònia de beatificació de Mn. Josep Tàpies i sis companys sacerdots, el cardenal i prefecte de la Causa dels Màrtirs, Mons. José Saraiva Martins, va destacar en l'homília que aquests set màrtirs d'Urgell són «un exemple per a tots els cristians per la seva coherència i fidelitat a la fe i al seguiment de Jesucrist».

El cardenal Josep Saraiva Martins, en l'ofici de beatificació.

En una cerimònia que va durar més de dues hores, el cardenal Saraiva va recordar la necessitat «d'aprendre aquesta lliçó d'amor cristià, perquè només l'amor és creïble». El martiri patit pels set preveres va ser un altre dels fils conductors del seu discurs, en considerar que l'actitud d'aquests homes i d'aquesta dona «és una autèntica imitació de la passió i mort de Jesucrist i un model a imitar per tots els cristians. I és que no es tracta només de mantenir viva la memòria dels màrtirs sinó de posar al seu lloc just el sentit del sacrifici cristià».

La missa va iniciar-se amb la intervenció dels bisbes d'Urgell i de Madrid. El bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, va intervenir després del cardenal de Madrid, Antonio María Rouco Varela, per exposar el martiri dels set preveres catalans i els seus noms i càrrecs, fent referència al primer text que el va recollir al bisbat, el *Martirologi d'Urgell*, de Mn. Jesús Castells.

El segle xx, el dels màrtirs

Al llarg de la cerimònia, el cardenal Saraiva també va destacar la gran quantitat de persones que durant el segle xx han vessat la seva sang seguint els dictats de les seves conviccions i a causa de persecucions sanguinàries. Per a ell, els màrtirs ens recorden que hem de viure a fons la nostra fe, no només en la nostra intimitat i de forma privada, sinó que es tracta de treballar en públic per tal de custodiar els valors cristians dins d'una convivència democràtica. (M.C.O.)

Josep Tàpies i sis companys

El Papa va qualificar de «persecució religiosa» els assassinats de sacerdots i de religiosos que es van produir durant la guerra civil, sense esmentar de quin costat eren els autors. «L'exemplar grup de preveres de la diòcesi d'Urgell va immolar la seva vida durant la persecució religiosa a Espanya per la seva fidelitat al ministeri sacerdotal, que va exercir amb gran lliurament en les comunitats parroquials que tenia encomanades —va dir Benet XVI en castellà—. Donant testimoni de la seva condició sacerdotal i perdonant els seus perseguidors, van donar la vida invocant el Rei de l'Univers.»

Maria dels Àngels Ginard

De la beata Maria dels Àngels Ginard, el Papa va exaltar en castellà la seva consagració religiosa: «Així es va anar preparant per oferir la seva vida com a expressió suprema d'amor a Crist.»

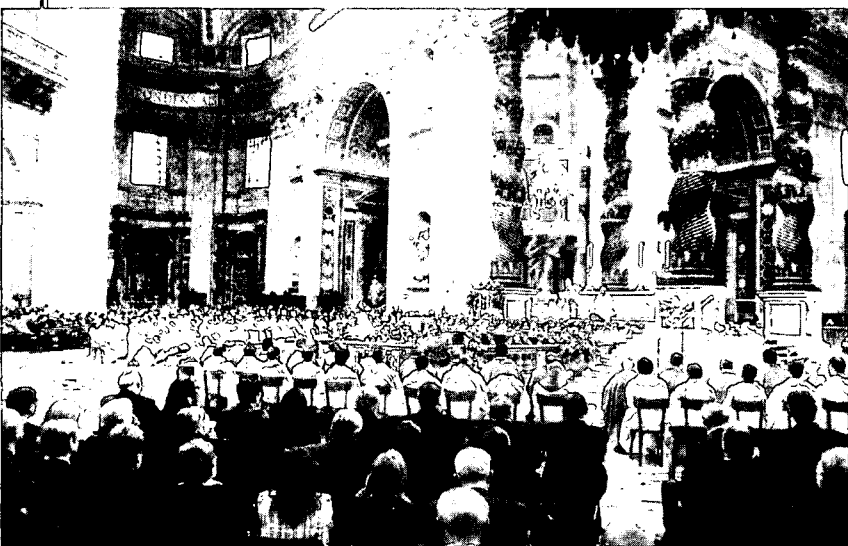
La delegació episcopal

Alguns bisbes amb la representació política i diplomàtica que va assistir a la beatificació.

La delegació episcopal a la basílica estava encapçalada pel bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, pel de Mallorca, Jesús Murgui, i per l'arquebisbe de Madrid, Antonio María Rouco. També hi van ser presents els arquebisbes de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i de Tarragona, Jaume Pujol; l'arquebisbe-bisbe emèrit d'Urgell, Joan Martí i Alanis; i els bisbes de Solsona, Jaume Traserria, i de Vic, Romà Casanova. De la diòcesi d'Urgell hi van anar uns 300 pelegrins, 25 sacerdots i familiars dels beats.

Relíquies i ofertoris

Vista general de la cerimònia.

Les relíquies van ser dipositades per familiars dels màrtirs damunt de l'altar de la basílica de Sant Pere a l'inici de la cerimònia. En els ofertoris, Silvestre Arnau i Àngela Solà van dipositar el calze i la patena, mentre que Herminia Ticó, Pau Bellido, Carlos Portet i Pilar Boixareu van fer les altres ofrenes. El reliquiari va ser presentat per Daniel Betriu, Àurea Samperi, Llorenç Massana i Teresa Blanc.

Mons. Martí i Alanis: «No és una revisió històrica»

Els actes vinculats a la celebració de la beatificació dels set sacerdots morts al Pallars l'any 1936 van seguir diumenge amb la missa d'acció de gràcies, presidida per l'arquebisbe-bisbe emèrit d'Urgell, Joan Martí i Alanis, que es va dur a terme a l'església del Santo Spirito in Sassia.

En la seva homília, Mons. Martí va destacar que «no és una revisió històrica de responsabilitats el que ara celebrem. És l'exemple de fe, de perdó i d'esperança en Déu que interpel·la la nostra vida, en la qual manca, justament, aquest fervor religiós».

Mons. Martí i Alanis es va preguntar: «Que potser s'han acabat l'aspiració a béns superiors, el desig d'excel·lència espiritual, els ideals de perfecció evangèlica seguint el Senyor? És cert que, amagats a l'ombra de la vida, sota el soroll de la cultura dominant, continua havent-hi persones extraordinàries que algun dia han de sortir a la llum, com avui apareixen els nostres màrtirs?»

El bisbe emèrit d'Urgell va recordar en diversos moments passatges de la Bíblia i els ensenyaments del Mestre: «No mireu el mal que hi ha al món, preocupeu-vos de la vostra vida, que és preciosa als ulls de Déu i que pot encendre llums en l'obscuritat.» Mons. Martí i Alanis va acabar recordant que la història del cristianisme l'han marcada unes poques persones i la seva actitud en temps difícils.

Mons. Pujol, Mons. Martí, i Mons. Vives durant la missa d'acció de gràcies.

Un altre moment de la celebració.

Els bisbes catalans valoren la deferència del Papa en demanar en català la intercessió dels màrtirs d'Urgell

El gest del Sant Pare de demanar en català la intercessió dels màrtirs d'Urgell ha estat rebut amb satisfacció i emoció pels bisbes catalans, ja que ho han considerat una deferència a favor dels pelegrins que havien viatjat fins a Roma. Benet XVI va participar al final de l'acte de beatificació dels set sacerdots d'Urgell morts per les seves conviccions religioses durant la persecució religiosa dels trienni 1936-1939 i va demanar en català la intercessió dels preveres «per la diòcesi d'Urgell i per les altres diòcesis espanyoles, per les vocacions sacerdotals i religioses i pel creixement de tots els fidels en les virtuts cristianes».

Les seves paraules van ser rebudes pels pelegrins amb un esclat espontani d'aplaudiments que van acollir amb emoció el detall del Sant Pare. Aquesta va ser la primera vegada que Benet XVI parlava en català en una al·locució pública des de l'inici del seu pontificat.

Els bisbes van coincidir en la seva valoració sobre les intenses jornades a Roma. Mons. Joan Enric Vives va declarar que «el fet que el Sant Pare es fes present a l'acte de beatificació, en venerar les relíquies i en beneir els pelegrins, va ser també un moment molt intens de comunió amb el successor de

sant Pere. És ell, Benet XVI, el qui signa que se celebri aquesta beatificació i el qui ha ordenat que la seva festa sigui el 13 d'agost, la data del seu martiri. No ha estat anecdòtic tampoc que el català, la llengua oficial d'Andorra, de la diòcesi d'Urgell i de Catalunya, ressonés ahir [en referència al dissabte 29 d'octubre] a la basílica de Sant Pere: Era la primera vegada que això passava sota el pontificat de Benet XVI, i ell va utilitzar el català en una breu frase en la qual ens va animar precisament a pregar per les vocacions i per la fidelitat. També aquest va ser un moment interessant».

Per la seva part, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va destacar el goig de la jornada: «Penso que ens ha omplert el cor de joia a tots el fet de veure com aquests set capellans d'Urgell, que van morir perdonant, eren elevats a la glòria de la beatificació. També ha estat una gran alegria per a nosaltres que baixés el Sant Pare a la cerimònia, que saludés algunes persones i que digués unes paraules en català molt boniques tot demanant la intercessió dels sants per les vocacions sacerdotals. És una manera molt bonica d'ajudar-nos a entendre que precisament aquestes persones consagrades a Déu aporten un gran bé a la societat.»

L'autocar dels pelegrins va sortir de l'estació de la Seu d'Urgell.

Alguns dels pelegrins són familiars dels sacerdots morts. Pere Dalmau i la seva esposa, nebots de Mn. Pere Martret.

Els pelegrins viuen el viatge a Roma amb molta il·lusió

■ La majoria són familiars dels sacerdots assassinats l'agost del 1936

Repartits en tres autocars, els pelegrins van iniciar el divendres 28 d'octubre, i des de diferents punts de la diòcesi, el seu viatge a Roma per assistir l'endemà a la beatificació dels set preveres d'Urgell. La il·lusió i els nervis per assistir a un esdeveniment que els tocava tan de prop flotaven en l'ambient. La majoria d'ells són familiars dels sacerdots assassinats el 13 d'agost del 1936 al cementiri de Salàs de Pallars, al Pallars Jussà. Aquí en recollim les impressions moments abans de partir cap a Roma.

Sens dubte que, de tot el viatge, el moment de la beatificació serà el més recordat per tots. I és que, com diu Roser Jordana, «un esdeveniment com aquest no passa cada dia. Per tant, jo crec que hi hem de participar i, amb tota la diòcesi, acompanyar tots els mossens». Per a Jaume Muntaner, familiar de Mn. Tàpi-

Recepció als pelegrins el dissabte 29 a la basílica de Sant Pau Extramurs.

es, «la cerimònia, el moment de la donació, serà molt emocionant per a nosaltres pel fet de ser familiar nostre, tot i que ja hem assistit a d'altres beatificacions i santificacions».

Josep Colom serà la quarta vegada que anirà a Roma. Però aquest cop serà molt especial perquè Mn. Martí «era el cunyat

d'un germà del meu pare i la beatificació ens toca ben de prop». Colom creu «que tot serà com una gran festa» i, tant ell com la seva dona, Montserrat Senglar, «esperen viure tots els actes».

Montserrat Beilina hi acut amb una doble intenció: «Em fa molta il·lusió anar-hi i així també poder veure el Sant Pare,

ja que hi vam anar una altra vegada i no el vam poder veure». A més, el poble de Berga, d'on ella és veïna, s'ha abocat en aquesta beatificació per la relació tan estreta que el municipi, juntament amb Gósol, va tenir amb Mn. Arnau i tota la seva extensa família.

Molts records es van entrecreuar durant la cerimònia i més d'una llàgrima va caure dels ulls d'alguns pelegrins. Sens dubte que per als cosins de Mn. Arnau serà un moment inoblidable. I és que ha estat un llarg procés, gairebé setanta anys, de recollida de proves, de documents i de testimonis presencials que, per fi, es farà realitat. Per a Llorenç Arnau, nebot directe de Mn. Arnau, «semblava que no arribaria mai. Anar a Roma i viure-ho és una cosa molt forta. És una gran alegria». Llorenç Arnau és un home d'una forta religiositat. Tota la família Arnau està «molt il·lusionada i esperem sentir-nos molt acompanyats per ell». Molts records s'ajunten en la seva ment, records d'infantesa que ara reviu amb molta força. En Llorenç ens l'apropa amb aquestes paraules plenes de sentiment: «Jo el vaig conèixer de petit, només tenia 5 anys l'últim cop que el vaig veure. Estàvem bantent l'herba a l'era de casa meua i ell va venir. És l'últim record que tinc del meu tiet.» Però sobretot, qui ho va viure amb més patiment va ser la seva àvia i mare del sacerdot assassinat. Tal com ens fa avinent en Llorenç, «va ser un cop tan fort que no ho va superar mai». Mn. Arnau ha deixat una forta empremta a Berga, sobretot en la canalla que portava a la font del poble per fer-los doctrina i explicar-los moltes coses. Tot-hom que el va conèixer com a persona parla molt bé d'ell.

Montserrat Beilina descriu a la perfecció el que suposa aquest pelegrinatge per a molts dels assistents: «Esperem passar-nos-ho molt bé i poder conèixer molta gent. Aquesta és la quarta vegada que anem a Roma però ens fa la mateixa il·lusió que el primer dia.»

Nati Pareja

Reportatge: M. C. Orduña

Fotos: Bisbat d'Urgell

Visita «ad limina» dels bisbes d'Urgell i de Vic

La situació d'Andorra i els nous beats centren la conversa entre el Papa i el bisbe d'Urgell

La trobada entre Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, i el papa Benet XVI es va celebrar en un ambient de gran interès per la situació de la diòcesi al territori andorrà i en particular pels set sacerdots màrtirs que havien de ser beatificats l'endemà de la visita. Benet XVI va voler conèixer la percepció de Mons. Vives pel que fa a la situació política i social d'Andorra. També va transmetre a Mons. Joan Enric Vives la seva benedicció per al poble andorrà, al mateix temps que es va interessar per les funcions del copríncep episcopal com a cap d'Estat del Principat.

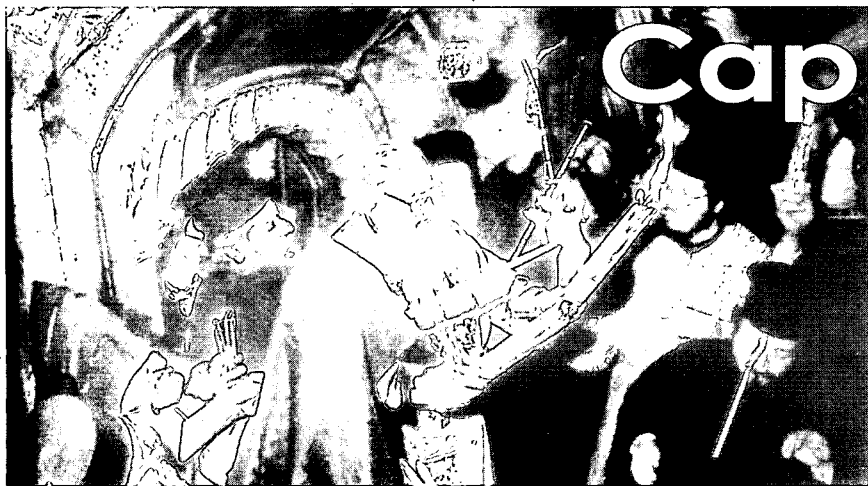
Amb tot, la llarga conversa va estar polaritzada en gran mesura per l'acte de beatificació dels set preveres màrtirs del Pallars, i el Sant Pare ja va confirmar aleshores la seva assistència a la celebració per acompanyar els pelegrins i saludar-los a la mateixa basílica.

El papa Benet XVI s'interessa pel clima de noves vocacions a la diòcesi de Vic

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va tractar amb el Sant Pare la situació a la seva diòcesi. En aquest cas, Benet XVI es va interessar per les tasques del recent nomenat bisbe i també pel clima vocacional que s'hi viu en aquests moments. Aquesta és una qüestió que preocupa el Sant Pare, tal com va demostrar al llarg del cap de setmana, tot demanant l'advocació dels preveres màrtirs per aquesta causa. Mons. Romà Casanova i Mons. Joan Enric Vives han tancat d'aquesta manera la visita al llinar dels apòstols (*ad limina apostolorum*) que els bisbes catalans van iniciar el mes de febrer passat i que, a causa del mal estat de salut del papa Joan Pau II, va quedar interrompuda. Com és per tots sabut, en les visites *ad limina*, els bisbes peregrinen a les basíliques majors i fan un repàs del funcionament de la diòcesi davant del Sant Pare.

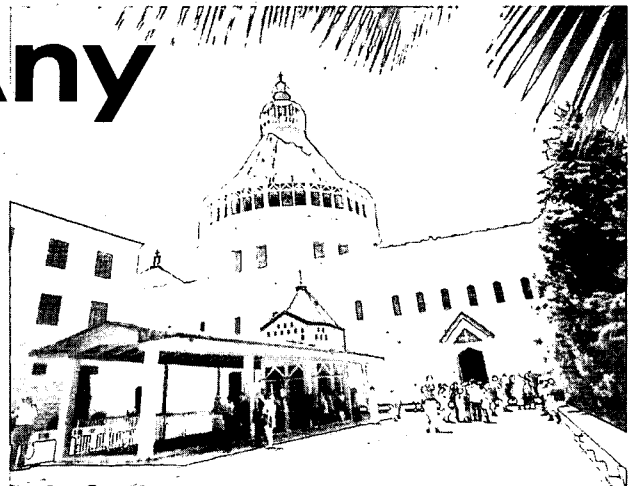

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

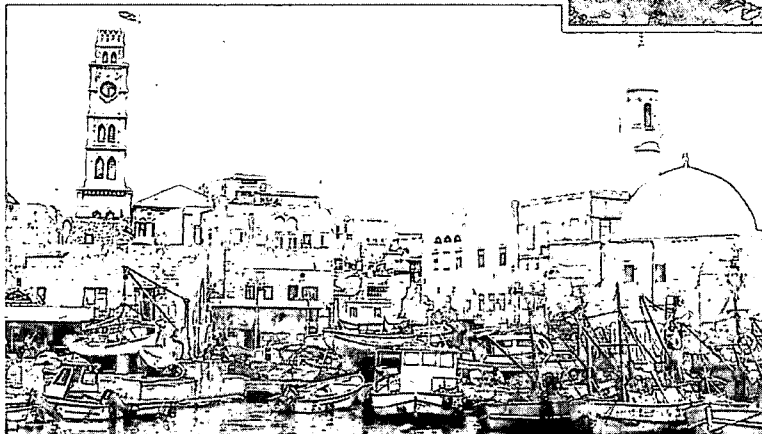
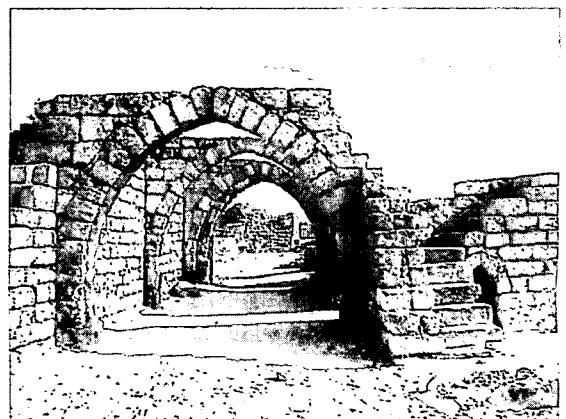
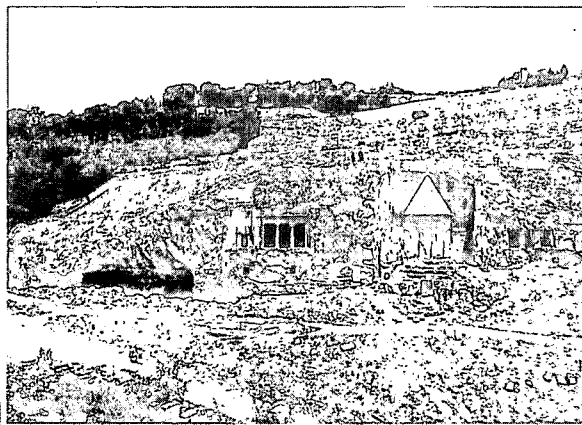
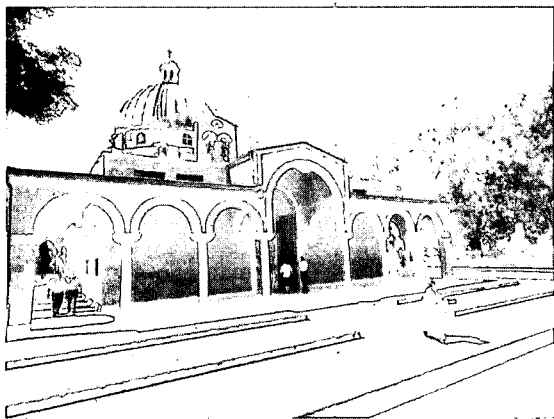

Cap d'Any

a

TERRA SANTA

*Especial
solidaritat
amb els
nostres
germans*

**Oberta la
inscripció.**

**DEMANEU
informació.**

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis - 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Pelegrinatges i viatges 2005

Vida i martiri dels beats d'Urgell

JOSEPTÀPIES I SIRVANT. Ponts (Noguera), 1869. Fill de Cal Sirvant, va ser ordenat pel bisbe Salvador Casañas el 1892 a l'antiga col·legiata de Santa Maria de Valdeflors, a Tremp. Va iniciar la seva tasca a la Poble de Segur. Fins al 1910, com a vicari parroquial, i com a beneficiat-organista des del 1909 fins al 13 d'agost del 1936. En una carta enviada a un nebot, assenyala que «no caminaré ni un pas més o menys per deslliurar-me dels perseguidors». Era un home de gran autoritat moral fins i tot entre aquelles persones allunyades de l'Església.

PASQUAL ARAGUÉS I GUARDIA. El Pont de Claverol (Pallars Jussà), 1899. Ordenat per Justí Guittart el 1923 a la catedral de Santa Maria d'Urgell. Va ser vicari parroquial de Puigcerver i Mencui, ecònom de Josa del Cadí i Mont-ros. Va ser nomenat el 1929 rector de Noals. No se li coneixia cap ideologia política. Tenia un caràcter fort. Després d'esclatar la guerra va decidir refugiar-se a casa de la seva germana Palmira, a la Poble de Segur. Volia estar a prop dels seus, on el van anar a buscar el

13 d'agost a les set del matí. Quan va saber que seria afusellat, va voler anar del camió al fossar descalç.

JOSEP JOAN PEROT JUANMARTÍ. Boulogne (França), 1877. Havia residit des de jove a Oliana i va estudiar al Seminari. Ordenat pel bisbe Joan Josep Laguarda el 1903 a l'oratori del Palau Episcopal. Nomenat vicari parroquial de Castell-llibre el 1914. Rector de Santa Eugènia el 1915. Professor de francès a Oliana des del 1916 i vicari parroquial de Coll de Nargó. El 1921 va ser nomenat rector de Sant Joan de Vinyafrescal, on va ser trobat pels milicians el 13 d'agost.

JOSEP BOHER I FOIX. Sant Salvador de Toló (Pallars Jussà), 1887. Sacerdot des del 1914, ordenat pel bisbe Benlloch. El 1926 va ser nomenat ecònom de la Poble de Bellvei. El 1929 va començar com a rector a la mateixa parròquia. Tenia fama d'una gran preparació intel·lectual. Amb l'esclat de la persecució religiosa va voler abandonar la parròquia, però el responsable del comitè local li va assegurar que no calia, perquè era un home estimat pel poble. El dia 13 d'agost uns milicians es van presentar a la Poble de Bellvei i se'l van endur.

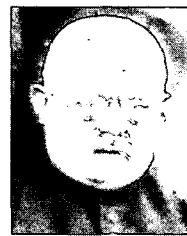

SILVESTRE ARNAU I PASQUET. Gósol (Berguedà), 1911. Va ingressar al Seminari el 1923. Va estudiar Teologia a Roma i va obtenir màximes qualificacions. Va ser ordenat sotsdiaca i diaca l'agost del 1935, i prevere el 21 de setembre següent. Al novembre era nomenat vicari parroquial de la Poble de Segur. Els veïns de la Poble encara el recorden com el Dr. Arnau per la seva formació intel·lectual i la seva vida ascètica i mística. La seva marxa de la Poble cap a la Seu d'Urgell, juntament amb Mn. Martret, amb qui vivia, va ser aturada pel comitè local el 23 de juliol i tots dos van ser retenguts a la Casa Garibaldi de la població fins al 13 d'agost.

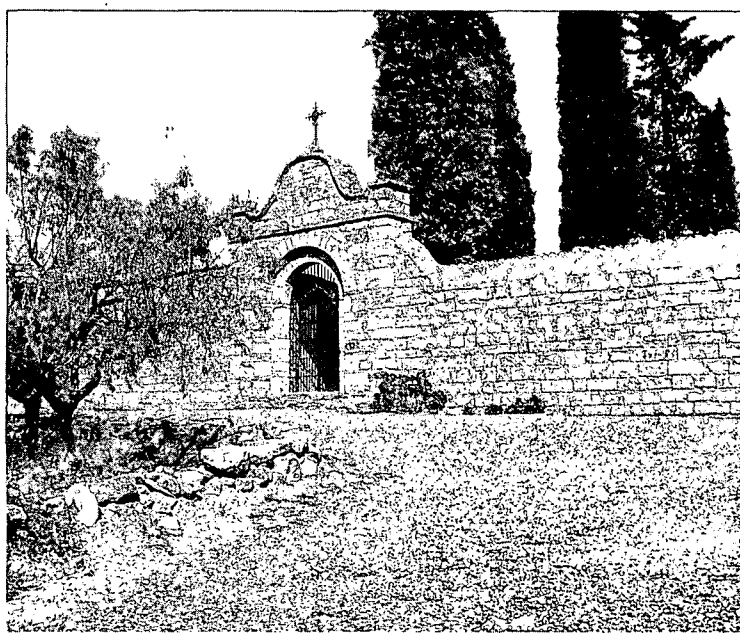
PERE MARTRET I MOLES. La Seu d'Urgell (Alt Urgell), 1901. Ordenat el 1925. Nomenat vicari parroquial de Puigcerdà el mateix 1925, d'Organyà el 1926 i també va ser a Tremp. El 1931 va ser nomenat ecònom de la Poble de Segur, feina que va combinar amb la cura pastoral de Sant Joan de Vinyafrescal, Montsor i Salàs de Pallars. Era entusiasta propagador de la Federació de Joves

Cristians, de caràcter obert i emprenedor. Malgrat que uns veïns van intentar aconseguir un salconduit per a ell i la seva germana, nebots i Mn. Arnau, van ser detinguts. El seu germà Blai va mirar d'intercedir per ells, però només va poder salvar la germana i els nebots.

FRANCESC CASTELLS I ARENY. La Poble de Segur (Pallars Jussà), 1866. Llicenciat en teologia al Seminari de València el 1897. Ordenat pel bisbe Casañas el 1889, quan ja era prefecte del Seminari Menor. L'any següent va ser nomenat prefecte del Seminari Major i professor de filosofia. Del 1900 al 1903 va estudiar a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, es va doctorar en Teologia i es va llicenciar en Dret Canònic. Vicari d'Areny fins al 1908. Ecònom de Mont-roi del 1908 al 1910. El 1912 va ser nomenat ecònom de Planols i, més tard, rector de Vilanova de l'Aguda. Rector de Tiurana des del 1922 fins al 1934. Rector del Poal fins al moment de la seva mort. Era un home de grans valors intel·lectuals i humans. Va ser detingut i maltractat de paraula, i agredit a Linyola de manera reiterada durant el mes de juliol. Va ser acollit a la casa de la seva família adoptiva fins que el 13 d'agost va ser detingut una altra vegada.

Segons els testimonis presencials tot va passar el 13 d'agost del 1936. A primera hora del matí van ser detinguts a diferents indrets de la Poble de Segur, al Pallars Jussà, set sacerdots de la diòcesi d'Urgell que eren en aquelles terres exercint el seu ministeri o refugiats. Després de ser passejats per la població, a peu, van ser transportats en un camió des de la Poble de Segur fins al camí del cementiri de Salàs de Pallars. Hi va haver una aturada pel camí: primer els volien matar al cementiri de la Poble, però en vista que la gent del poble els seguia massa de prop els responsables del grup de milicians i de soldats van seguir fins a la cruïlla del camí del cementiri de Salàs, en direcció a Lleida. Allà els van fer baixar. Un dels preveres va voler anar descalç fins al lloc de l'afusellament. Després, un altre va regalar les 100 pessetes que portava als milicians que l'apuntaven. Al més jove, el van començar a apostatar de les seves conviccions, sense èxit. Finalment, a les portes del cementiri, van ser tots morts a tret de fusell per la cinquantena de milicians i de soldats.

Indret on van ser afusellats els set beatificats a Salàs de Pallars.

Ho van veure A. B., un noi de 14 anys de la Poble que amb d'altres va seguir el grup amb la seva bicicleta fins al cementiri, i R. C., un pagès que estava segant en un camp pròxim. Un terrissaire que tenia el forn a la vora es va haver de refugiar al mateix forn amb els seus nebots, de curta edat, instat a fer-ho pels milicians quan van baixar del camió. Va sentir els trets. En l'encreuament de camins, A. M., el conductor del camió que havia estat requisat pels milicians al matí per fer el transport, també va sentir els trets. Poc després, van tornar els milicians i soldats. Un li va oferir un dels rellotges que havien pres als capellans, en premi al seu servei. El va refusar.

Els set preveres que van morir aquell dia estaven vinculats a la Poble de Segur o a les poblacions properes. Van morir, segons el testimoni dels mateixos milicians encarregats de les execucions davant d'un tribunal militar, pel fet de ser preveres i de no voler renunciar a les seves creences religioses. Aquest convenciment també l'han manifestat els testimonis que han declarat posteriorment davant del tribunal eclesial.

Sor Maria dels Àngels Ginard

Sor Maria dels Àngels Ginard va néixer a Lluçmajor (Mallorca) el 3 d'abril del 1894. Amb 18 anys va sentir la crida de Déu per consagrar-se totalment a Ell a través de la vida religiosa. Cada dia s'aixecava a les sis del matí per oir la santa missa, combregar i fer els seus actes de pietat. Malgrat tot, haurien de passar deu anys fins que va poder entrar a la Congregació de les Germanes Zeladores del Culte Eucarístic.

Ben aviat es va forjar fama de religiosa exemplar, oberta, cordial i senzilla, i al mateix temps obedient i dòcil. Sempre era la primera a l'hora d'alegrar les festes de comunitat. Prova de la confiança dipositada en ella és el fet que va ser enviada a Madrid com a procuradora general

abans d'haver acomplert el trienni de la seva primera professió temporal. Això seria l'any 1926. Tres anys més tard és elegida per unanimitat consiliària de la casa de Barcelona; i el 1932, consiliària general. Quan li comuniquen l'elecció, sor Maria dels Àngels entra dins de la capella i, després d'uns moments d'oració, renuncia espontàniament a aquest càrrec. Acabava de signar la seva mort. Immediatament parteix novament a Madrid com a consiliària. I allà trobaria la mort. Eren els temps de la persecució oberta contra l'Església. El 20 de juliol del 1936, les germanes van sortir del convent vestides de seglars i van ser acollides en un pis molt a prop del convent. Prèviament, sor Maria dels Àngels

havia pres la precaució de treure els ornaments més valuosos, els calzes i copons, i els va dipositar en cases amigues.

El 25 d'agost uns milicians de la FAI van arribar al domicili cercant dues religioses que per denúncia del porter sabien que s'havien refugiat allà. Davant del requeriment, sor Maria dels Àngels es va presentar de seguit. Els milicians també van voler prendre la germana de la senyora. Aleshores, sor Maria dels Àngels els va dir que allà l'única monja era ella. El moment exacte de la mort de sor Maria dels Àngels es desconeix, però documentalment se sap que el cadàver va ser aixecat pel poder judicial el 27 d'agost del 1936 a la devesa de la Villa.

Vaticà

església en el món

El Papa alerta sobre la «vulnerabilitat» de la dona immigrant

■ Ho diu al missatge per a la Jornada de Mundial de les Migracions

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa recorda que la dona és una de les principals víctimes del fenomen de la immigració. Així ho ha escrit en el tradicional missatge per a la Jornada Mundial de les Migracions, que enguany es titula *Migracions, signe dels temps*. En el text fa referència també als «estudiants estrangers que cada vegada són més nombrosos» i als quals «l'Església ha de donar suport».

Benet XVI al·ludeix a la «feminització» de la immigració. «En el passat emigraven sobretot homes, tot i que no faltaven mai les dones, però elles emigraven sobretot per acompanyar marits o pares o per reunir-se amb ells.» La situació avui és diferent: «L'emigració femenina tendeix a ser cada vegada més autònoma» —afirma el Papa—, perquè «la dona travessa per ella mateixa els límits de la seva pàtria buscant feina fora». És més, escriu el Pontífex, «a vegades la dona emigrant es converteix en la principal font d'ingressos per a la seva família». Això comporta que sovint la presència

femenina es doni sobretot «en els sectors que ofereixen sous baixos».

El missatge comença recordant que fa quaranta anys va tancar-se el Concili Vaticà II, i fa referència a la constitució pastoral *Gaudium et spes* i la seva anàlisi «de la complexa realitat del món contemporani». Benet XVI uneix els «signes dels temps» que s'esmentaven en aquella ocasió amb un altre signe dels temps: les migracions.

Per al Papa, aquest és un fenomen que al llarg del segle ha assumit una «configuració estructural». Entre els tipus d'immigració, el Pontífex enumera «les migraci-

ons internes, les internacionals, les forçades, les voluntàries, les legals, les irregulars i també les subjectes a la plaga del tràfic d'éssers humans, sense oblidar la categoria dels estudiants estrangers, que augmenta cada any al món».

El Papa subratlla l'assistència domèstica, la cura d'ancians i les feines en hotels i restaurants com alguns dels llocs on hi ha més presència migratòria, especialment femenina, i demana als cristians que manifestin «el compromís a favor del tracte just a la dona immigrant, el respecte a la seva feminitat i el reconeixement dels seus drets iguals». Benet XVI fa referència al «tràfic d'éssers humans, sobretot de dones, que prospera on són escasses les oportunitats per millorar la pròpia condició de vida o simplement sobreviure». «Al traficant li resulta fàcil oferir els seus "serveis" a les víctimes, que amb freqüència no sospiten què els espera.» El Bisbe de Roma lamenta que «en molts

casos dones i noies són destinades a ser explotades a la feina gairebé com a esclaves i a vegades fins i tot en la indústria del sexe».

Pel que fa als immigrants que demanen asil i els refugiats, assenyala com «se sol afrontar el problema, sense interrogar-se sobre les raons que als han impulsat a fugir del seu país d'origen». «L'Església contempla aquest món de patiment i de violència amb els ulls de Jesús», diu el Papa, i demana «esperança, coratge, amor i creativitat de la caritat per impulsar el necessari compromís humà i cristià per socórrer aquests germans i germanes en els seus patiments». Benet XVI fa una crida «a les seves Esglésies d'origen, que han de manifestar-los la seva sol·licitud enviant agents pastorals de la seva mateixa llengua i cultura» en un «diàleg de caritat» amb les Esglésies particulars d'acollida.

Miriam Díez i Bosch

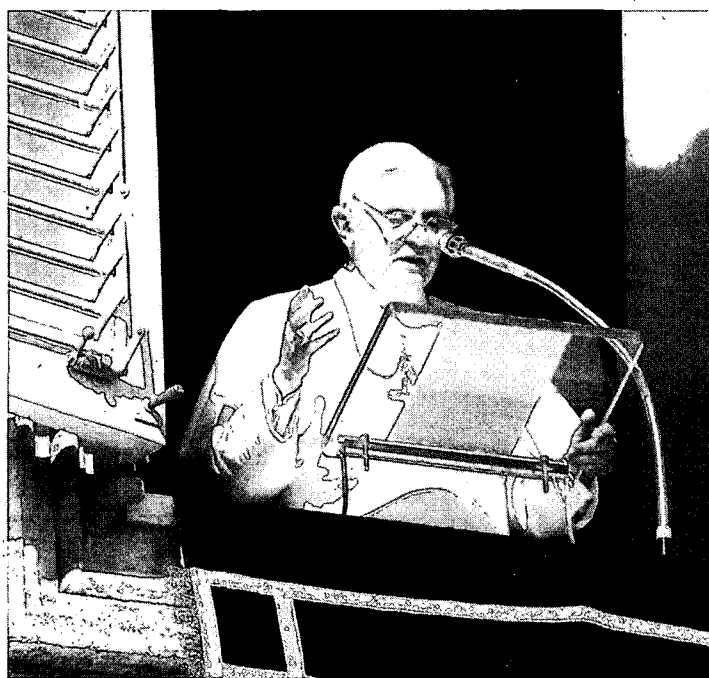
Benet XVI prega davant la tomba de Joan Pau II

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha assegurat que resa «per tots els difunts» i ha recordat que cal pensar sobre «el misteri de la mort, herència comuna de tots els homes». Segons el Papa, «feliç l'home que dona i no pren per a ell mateix la vida». El Sant Pare va dir aquestes paraules a les més de 30.000 persones que omplien la plaça de Sant Pere el dia 2 de novembre, solemnitat dels fidels difunts. «La litúrgia ens convida a pregar per les persones estimades que ja no hi són.» Ell mateix va anar a pregar davant la tomba de Joan Pau II. «Il·luminats per la fe mirem l'enigma humà de la mort amb serenitat i esperança», i va insistir en el fet que, «segons l'Escriptura, la mort més que el final, és un nou naixement». (M.D.B.)

Les famílies nombroses, testimonis d'optimisme

CIUTAT DEL VATICÀ.— «Autèntics testimonis d'optimisme.» Així ha definit les famílies nombroses Benet XVI en adreçar-se a l'Associació Nacional Italiana de Famílies Nombroses. Per al Papa, el que cal són més «mesures legislatives i econòmiques» per a aquest tipus de família. «La vostra presència em permet l'oportunitat de recordar el caràcter central de la família, cèl·lula fonamental de la societat i lloc primari d'acollida i servei a la vida.» «Sense fills no hi ha futur», va dir entre aplaudiments dels presents. Aquesta associació familiar va ser present en l'audiència del dimecres 2 de novembre a la plaça de Sant Pere. (M.D.B.)

El Pontífex demana mantenir viu l'Esperit del Concili Vaticà II

Benet XVI va recordar el 40è aniversari de la cloenda del Vaticà II.

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha celebrat els 40 anys del Concili Vaticà II i ha lloat el «seu valor i actualitat». Referint-se concretament a un dels documents del Concili, la declaració *Nostra aetate*, va dir que era «de moltíssima actualitat» perquè fa referència a la postura de la comunitat eclesial davant de les altres religions no cristianes. El Papa recorda que «tots els homes constitueixen una sola comunitat» i el deure de l'Església és «promoure la unitat i l'amor» entre els pobles. Així doncs, el Concili Vaticà II «no rebutja res del que és veritable i sant en les altres religions i a totes elles anuncia Crist "camí, veritat i vida" per tal que els homes trobin "la plenitud de la vida religiosa"». El Sant Pare va manifestar que un dels punts forts de la *Nostra aetate* és haver recordat els vincles entre jueus i cristians, haver «subratllat l'estimació pels musulmans i els fidels de les altres religions» i «haver confirmat l'esperit de fraternitat universal que prohibeix qualsevol tipus de discriminació o persecució religiosa». El Papa va instar els presents a «llegir aquests documents» (va esmentar-ne altres com el que fa referència a l'educació) i va exhortar a pregar a Maria perquè ajudi tots els creients a mantenir «viu» l'esperit del Concili Vaticà II. (M.D.B.)

ÍNDIA

Atac contra la residència d'un bisbe catòlic

COCHI.— Temor i desconcert en la comunitat catòlica a l'estat de Kerala, a l'Índia: la residència del bisbe de la diòcesi de Neyyatinkara, Mons. Vincent Samuel, va ser atacada per quatre homes no identificats que van ferir el guàrdia de l'edifici, van cremar tres vehicles i van provocar danys a part del complex. El bisbe s'ha mostrat commocionat per l'episodi. L'atac podria ser un intent d'intimidar el P. Joseph Mathias, sacerdot catòlic que viu al complex del

bisbe, i testimoni presencial de l'homicidi d'un home el 2003. L'Església local està molt preocupada perquè ja no es tracta de casos aïllats, sinó que aquests atacs semblen part d'un pla predisposat d'agressió contra els cristians. Segons les autoritats locals, els atacs freqüents contra els cristians a la zona volen crear tensions en la comunitat local. Les sospites recauen sobre els grups integristes hindús Vishwa Hindu Parishad i Rashtriya Swayamsevak Sangh. (Fides)

Espanya

La CEE acull un acte en el 40è aniversari de la «Nostra aetate»

■ Organitzat per la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals juntament amb la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya

MADRID.— El 28 d'octubre va tenir lloc a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola un acte de commemoració conjunta de les comunitats israelianes d'Espanya i la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) en el 40è aniversari de la declaració *Nostra aetate* del Concili Vaticà II sobre les religions no cristianes. La CEE, a través de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals, i la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya van ser les organitzadores de l'acte.

Amb aquest document conciliar va començar una nova etapa de diàleg oficial per part de l'Església catòlica amb les religions no cristianes, i de manera especial amb el judaisme. Per això, en la celebració, el director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals, Carlos de Francisco, va donar lectura al número 4 de la declaració *Nostra aetate* dedicat al judaisme. Aquest punt recorda que els apòstols van néixer del poble jueu, així com molts deixebles que van anunciar l'Evangeli de Crist. Així mateix s'afirma que «l'Església espera el dia en què tots els pobles invocaran el Senyor i s'uniran en un sol jou», a més de destacar la mútua estima i el deure del coneixement mutu.

Va intervenir en primer lloc, per part jueva, el president de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, Jacobo Israel Garzón, el qual va començar afirmant que «la declaració, feta al si de l'Església catòlica, recorda als homes que tots, sense distinció de raça, de color, de condició o de religió, som fills de Déu». «La declaració —afegia— exhorta a promoure la justícia social, la pau i la llibertat per als homes, reprovant qualsevol discriminació o vexació, i recomana fomentar el coneixement mutu i l'apreci entre jueus i cristians.»

El president de la Federació de Comunitats Jueves a Espanya va explicar que «la declaració va tenir lloc vint anys després de la Shoah. Vint anys després de l'ensor-

rament moral d'una Europa que se suposava cristiana. La declaració va tenir una acollida important a l'Estat espanyol. Va ser un sotrac en les consciències de tants espanyols que creien que el seu era un món just encara que n'exclogués molts altres; això no obstant, va apuntar que aviat va ser oblidada.

Jacobo Israel Garzón es va preguntar: «Per què els homes continuen sent discriminats, perseguits, assassinats?, per què els jueus continuen sent menystinguts, i en el millor dels casos considerats homes a títol?, què passa amb alguns homes que no poden tolerar les diferències? Crec que és la ignorància la que encega certs homes: no els deixa veure l'altre i veure's en l'altre. És la ignorància la que no ens deixa veure que aquest altre és, també, un portador de somnis, il·lusions, dificultats, grandeses i pobreses. L'única cura per a aquesta ceguesa és el coneixement. Crec que, en la mesura en què no ens coneguem prou i no ens acostem, la declaració *Nostra aetate* serà sempre un desig irrenunciable.»

Comprensió mútua

Per part catòlica, el president de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals, Mons. Adolfo González Montes, va expressar que «l'Església ha lamentat els malentesos del passat i el patiment injustament infligit al poble jueu»; i així, impulsada per raons no polítiques,

Mons. González Montes.

sinó per religiosa caritat evangèlica, deplorella odís, les persecucions i les manifestacions d'antisemitisme de què han estat objecte els jueus de qualsevol temps i per part de qualsevol persona». Mons. González Montes va recordar les paraules de Joan Pau II, que tant va fer a favor de l'acostament de cristians i jueus «i que tan vigorosament va impulsar l'oposició i la condemna de tota forma d'antisemitisme».

El document, va indicar el prelat, «convindria esperançadorament a una mirada vers un futur de comprensió mútua que ha motivat decisions importants de l'Església catòlica». Va subratllar que el text diu que «mirant vers el futur de les relacions entre jueus i cristians, en primer lloc demanem als nostres germans i germanes catòlics que prenguin una consciència més gran de les arrels jueves de la seva fe. Els demanem que recordin que Jesús era un descendent de David; que del poble jueu van néixer la Mare de Déu i els apòstols; que l'Església s'alimenta de les arrels d'aquella bona olivera en què es van empeltar després les branques de l'olivera borda dels gentils (cf. Rm 11,17-24); que els jueus són els nostres germans estimats; i

que, en cert sentit, són realment «els nostres germans grans»».

Per això, Mons. González Montes va explicar que «es tracta d'una invitació a mirar amb esperança un futur que ens ha de ser comú perquè es fonamenta en la mateixa percepció paulina que també va fer valer Pius XI; esmentat al document, quan sostenia en aquell temps obscur de la violenta persecució de la comunitat hebrea a Europa: l'antisemitisme és inacceptable. Espiritualment tots som semites». Va afegir que «la nostra confiança, doncs, en el futur comú es basa en la nostra herència religiosa comuna». El bisbe també va ressaltar la visió comuna de l'aportació de la Bíblia a la consciència religiosa de la humanitat com a fonament de l'educació moral de les generacions futures».

Mons. González Montes, per acabar, va al·ludir «a les múltiples manifestacions de la Santa Seu invocant una pau justa i honorable per a Terra Santa, un anhel del qual es va fer particular ressò Joan Pau II en la seva visita als llocs sants, un viatge viscut pel Papa com el gran do de Déu al final del seu pontificat. Estem segurs que la pau a Terra Santa, escenari de la història de la salvació, implicarà una veritable benedicció per a tots els creients fills d'Abraham, pare de la fe».

Juntament amb Jacobo Israel Garzón i Mons. Adolfo González Montes, van ser a la taula presidencial el secretari de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, Jacques Laredo; l'ambaixador d'Israel, Víctor Harel; el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i el secretari general de la CEE, P. Juan Antonio Martínez Camino. El nunci apostòlic va voler felicitar a tots els qui van fer possible l'acte. Va afirmar que «el primer és conèixer-nos per estimar-nos». Va apuntar que cal col·laborar en coses concretes i que «tenim la responsabilitat comuna de transformar la civilització futura».

Per acabar l'acte, van recitar plegats els salms 133 i 134, i la benedicció final (Nm 6,24-26). (C.C.)

VATICÀ

L'Església creix en tots els continents, tret d'Europa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb motiu del Domund, el Vaticà ha publicat estadístiques en què mostra que el nombre de catòlics ha augmentat en tots els continents tret d'Europa. Segons les dades publicades per Fides, l'agència de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, vàlids per al 31 de desembre del 2003, en el darrer any els batejats catòlics van augmentar en un 0,3%, esdevenint el 17,23% de la població mundial. En aquestes dades destaca un augment lleugeríssim de preveres, una disminució de religioses i un creixement impressionant de missio-

ners laics i catequistes.

Al món hi ha 1.085.557.000 catòlics, 15.242.000 més que l'any anterior analitzat. L'Església catòlica va experimentar el creixement més gran al continent americà, seguit de l'Àfrica, l'Àsia i Oceania. A Europa hi havia en aquesta data 214.000 catòlics menys. El nombre total de preveres al món ha augmentat en 392, assolint la quota de 405.450. Els augments més consistents han tingut lloc a l'Àfrica i l'Àsia, mentre que l'única disminució també s'ha donat a Europa. Els preveres diocesans han augmentat globalment en 707, a tots

els continents, tret d'Europa. Els preveres religiosos han disminuït en 315.

Els diaques permanents han augmentat en 1.427 i assoleixen la xifra de 31.524. L'augment més destacat ha estat a Amèrica i Europa. L'única disminució afecta l'Àsia. En el darrer any es van registrar 6.663 religioses menys, de manera que ara són 776.269. El seu nombre minva a Europa, Amèrica i Oceania, i augmenta a l'Àsia i l'Àfrica. Els membres dels instituts seculars masculins són en total 691 amb un augment global de 121 respecte de l'any anterior. També els membres dels

instituts seculars femenins han augmentat en 720 i arriben a 28.916 membres. El nombre de missioners laics al món és de 172.331, amb un augment global de 28.586. En la seva immensa majoria hi ha Amèrica, que és també el continent que registra l'augment més cridaner. Els catequistes han augmentat en 80.222 assolint la quota de 2.847.673. Aquest augment ha estat particularment sensible a Amèrica i Europa. Un motiu de preocupació per al futur és la disminució del nombre de seminaristes majors, diocesans i religiosos en 826, la qual cosa en situa el nombre en 112.373. (Zenit)

Espanya

La UCAM organitza un Congrés Eucarístic Internacional

■ Presideix els actes el cardenal Josef Tomko, enviat papal

MÚRCIA.— La Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia organitza, del 9 al 13 de novembre, el primer Congrés Eucarístic Internacional en una universitat. En aquest important esdeveniment hi participen autoritats eclesials, cardenals, arquebisbes i bisbes, tant de

la Cúria Romana com de l'Església a l'Estat espanyol, així com rellevants teòlegs i líders de nous moviments i carismes eclesials. Presideix el congrés el president del Consell Pontifici per als Congressos Eucarístics, cardenal Josef Tomko, enviat personalment pel Papa.

Aquest congrés és molt significatiu per a l'Església catòlica, ja que se celebra justament després del Sínode de Bisbes que va tenir lloc en el mes d'octubre a Roma, i coincideix amb la cloenda de l'Any Eucarístic. A les ponències es reflexionarà sobre el sagrament de l'Eucaristia i la seva relació amb la vida de fe dels cristians, en les quals es tractaran qüestions de gran actualitat, com ara la família i el matrimoni, l'ensenyament, la política, etc.

El congrés té com a lema «L'eucaristia, cor de la vida cristiana i font de la missió evangelitzadora de l'Església», i es desenvolupa al monestir dels Jerònims, seu de la UCAM, i a diferents temples de tota la regió. A l'hora d'elaborar les conferències del congrés els ponents s'han basat

en l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia* (2003); del papa Joan Pau II.

D'altra banda, paral·lelament al congrés se celebren una sèrie d'activitats entre les quals destaca el Festival de Música per a la joventut i la família «Vine i veuràs», dels mateixos organitzadors del Multifestival David, una exposició d'art sacre amb el lema «O Sacro Convivium», un concert de música sacra i la trobada de joves amb l'iniciador del Camí Neocatecumenal, Kiko Argüello.

Participants

Ressalta la participació en el simposi d'un gran nombre d'arquebisbes i cardenals. A més del cardenal Josef Tomko, que presidirà l'esdeveniment, també destaca

la presència de Mons. Manuel Monteiro de Castro, nunci apostòlic a Espanya; el cardenal arquebisbe de Madrid, Mons. Antonio M. Rouco Varela; el cardenal arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo; el cardenal Julián Herranz, president del Pontifici Consell per als Textos Legislatius; el cardenal Nicolás de Jesús López, primat de les Amèriques, i el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez.

D'altra banda, hi intervindran el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona; el cardenal Javier Lozano Barragán, president del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut; el cardenal Darío Castrillón, prefecte de la Congregació per al Clergat i president de la Pontificia Comissió Ecclesia Dei; Mons. Antonio Cañi-

zars, arquebisbe de Toledo i vicepresident de la Conferència Episcopal Espanyola, i l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Manuel Ureña.

Aquest simposi compta amb els representants dels nous carismes de l'Església. Entre els ponents, figuren l'iniciador del Camí Neocatecumenal, Kiko Argüello; el prelat de l'Opus Dei, Mons. Javier Echevarría; el responsable de Comunió i Alliberament (CA), Jesús Carrascosa; el representant de la Renovació Carismàtica, Salvatore Martínez, i el director general dels Legionaris de Crist, Salvador Corcuera.

El Congrés Eucarístic és un esdeveniment en què l'Església catòlica reflexiona sobre el misteri de l'Eucaristia. La base d'aquest simposi és la mateixa celebració del sagrament eucarístic acompanyada d'altres activitats com són conferències d'experts i celebracions de la Paraula. L'objectiu fonamental d'aquests congressos és acostar a la gent la persona de Crist, aprofundir en aquest misteri de la mort i la resurrecció de Crist, tant dins com fora de la celebració del culte. (C.C.)

«Corazonada» al Tibidabo

BARCELONA.— Amb el nom suggeridor de «Corazonada» se celebra des de l'any 2002 una trobada anual de joves al voltant d'un monument dedicat al Sagrat Cor de Jesús. Després que les tres primeres edicions se celebrassin al Cerro de los Angeles, a la diòcesi de Getafe, la quarta s'ha desplaçat per primera vegada fins al temple del Sagrat Cor del Tibidabo, a Barcelona.

Uns 150 joves de diferents indrets de l'Estat espanyol, procedents de parròquies, moviments i associacions, van acudir el 22 i 23 d'octubre a la seva cita anual amb el Sagrat Cor de Jesús. Sota el lema «Testimonis en la vida pública: el meu cor està inquiet», els participants a la trobada van gaudir de dos dies de convivència, xerrades, adoració eucarística i testimonis sobre la coherència cristiana en la vida pública i social.

Entre els diferents testimonis que es van oferir va destacar el de la basca Got-

El Tibidabo va acollir la «Corazonada» 2005.

zone Mora, regidora del Partit Socialista a Getxo i professora de la Universitat del País Basc, que viu des de fa anys sota l'amenaça d'ETA i dels grups violents proetarras. A la pregunta de per què continuar lluitant entre amenaces i patiment, Mora es va mostrar rotunda, va prendre les paraules de Joan Pau II i va exclamar: «Si Crist no va baixar de la creu, jo tampoc no ho faré.» El seu testimoni colpidor va impactar els joves assistents, que

la van acomiadar amb un aplaudiment sonor. També hi van intervenir, entre altres, durant la trobada Victoria Uroz, portaveu de l'Associació Víctimes de l'Avortament; Lorena Asensio, vicepresidenta del Grup d'Entitats Catalanes de la Família, i Francisco Pintado, de Professionals per l'Ètica.

Elena Guerrero, membre de la Delegació de Joves del l'arquebisbat de Barcelona, va participar per primer cop en una «Corazonada» i assegura haver viscut «una experiència increïble, superant totes les expectatives». Elena va prendre bona nota de les xerrades i testimonis de la trobada, sobretot de «la importància de la pregària i la formació per poder viure i defensar el que creiem». «Estic contentíssima d'haver-hi pogut assistir —afirmava també—. Dono moltes gràcies a Déu per tot el que va passar al llarg del cap de setmana, des del gran testimoni de Gotzone Mora, que tant ens va impactar, fins al somriure senzill de qualsevol dels que hi van ser presents.» (C.C.)

Catequesis preparatòries de la Trobada Mundial de les Famílies

VALÈNCIA.— Les catequesis preparatòries de la V Trobada Mundial de les Famílies (EMF), que acollirà la ciutat de València de l'1 al 9 de juliol del 2006, ja es poden consultar a la pàgina web oficial de la trobada a l'adreça www.emf2006.org. El programa catequètic, que serà utilitzat per les parròquies d'arreu del món, inclou un índex amb els temes i estructura de cadascuna de les sessions. Així mateix, compta amb una introducció que comprèn el discurs que va pronunciar el papa Benet XVI en l'obertura del Congrés eclesial de la diòcesi de Roma sobre família i comunitat cristiana el mes de juny passat.

Els títols corresponents a les catequesis són els següents: la família, primera i principal transmissora de la fe; Déu U i Tri; la persona de Jesucrist, centre i síntesi de la fe cristiana; l'Esperit Sant i l'Església; els sagraments, moments especials per a la transmissió de la fe; els manaments de la Llei de Déu; el diumenge: Eucaristia i altres expressions; la pietat popular i la santíssima Mare de Déu.

El pla pastoral de preparació per a l'EMF, que va ser supervisat a València pel cardenal Mons. Alfonso López Trujillo, president del Pontifici Consell per a la Família, juntament amb els rectors de la diòcesi, inclou, a més, entre altres iniciatives, l'organització en cadascuna de les parròquies d'una setmana dedicada a la família. (Avan)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Col·laboració econòmica

La diada de Germanor ens parla de l'Església. Sovint no estem massa acostumats a pensar en l'Església en les dimensions concretes d'una Església diocesana. Pensem més en la nostra parròquia o bé en l'Església universal, quan parlem de l'Església.

No podem oblidar l'Església diocesana. És molt important. Amb aquesta expressió ens referim a la porció del poble de Déu que té en si mateixa tots els dons i tots els mitjans de salvació que Déu ha atorgat per Jesucrist i que constitueixen el ser de l'Església.

Quan parlem de l'Església de Barcelona hem de pensar en una comunitat de cristians presidida pel seu bisbe, amb els preveres i diaques, en la qual s'anuncia la paraula de Déu, se celebren els sacraments i es viuen els dons del regne de Déu, en comunió amb el Papa i amb l'Església universal. Només vivint en comunió amb aquesta Església diocesana i concreta entrem plenament en l'Església catòlica.

Les parròquies, les associacions, els moviments i les comunitats cristianes són del tot Església en la mesura en què, pel ministeri del bisbe, entren en comunió real, afectiva i efectiva, amb tota l'Església una i única de Crist. D'aquesta, en l'Església arxidiocesana de Bar-

celona, que ens reuneix a tots en una sola comunitat, rebem i vivim els béns de la salvació que Jesucrist ens ha atorgat. Si els valorem com mereixen, hem d'agrair-ho a aquesta Església barcelonina, que ha arrelat en la nostra terra i ha afaïçonat la nostra història.

Aquesta Església té moltes necessitats per poder realitzar la seva missió. Necessita més vocacions sacerdotals i religioses, més laics i laiques que, adequadament formats i preparats, es lliurin ben generosament a servir les comunitats. També hi ha necessitats econòmiques per poder retribuir suficientment els preveres, per atendre els pobres i necessitats, per mantenir els temples i les instal·lacions parroquials, per construir noves esglésies, per atendre degudament tots els projectes pastorals.

Això demana la col·laboració de tots els cristians, puix tots són membres de l'Església diocesana. Així ho diu el lema de la campanya de Germanor d'enguany: «Tots som Església: col·labora amb Germanor». Tanmateix, la nostra col·laboració cal que tingui ben present cada dia més l'Església diocesana i no només la pròpia parròquia o el propi moviment, perquè hem de valorar molt la comunicació cristiana de béns entre tots els diocesans i entre totes les parròquies.

A totes les diòcesis funciona el fons comú diocesà, que realitza aquella comunicació cristiana de béns. El que aporten les parròquies a aquest fons comú es distribueix per satisfer les diferents necessitats pastorals. Cada parròquia no pensa només en ella mateixa, sinó que està ben unida i es manifesta solidària també de les necessitats materials de les altres parròquies i de la diòcesi. És bonic pensar que les aportacions econòmiques que fan els fidels ajuden no només la pròpia parròquia sinó també, d'alguna manera, les altres realitats pastorals de la diòcesi, especialment els llocs més necessitats.

La font principal dels ingressos amb què les nostres Esglésies diocesanes se sostenen és l'aportació dels fidels. Tanmateix, aquesta aportació és cada cop més deficitària de cara als objectius que s'haurien de cobrir. Els bisbes de la Tarraconense, fa uns anys, ens vam dirigir als fidels i els vam dir: «Desitjaríem que les vostres aportacions, tant com sigui possible, signifiquessin una contribució periòdica i responsable, fins i tot, per a molts bisbats, en forma de subscripció. Això permetria una planificació i una realització més eficients de l'acció de l'Església.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Fidelitat renovada i creativa

L'Església va emprendre vies de renovació amb la celebració del Concili Vaticà II. Els seus ensenyaments són per a nosaltres —cristians del temps present— punt de referència necessari per al nostre camí de fidelitat al missatge de Jesucrist. Per això el Papa actual ha volgut reafirmar amb força la seva voluntat decidida de prosseguir amb el compromís d'aplicació del Vaticà II. Aquest ha estat també el meu desig des que vaig ser cridat a la seu de Tarragona.

La fidelitat a l'Església de Jesucrist no pot dur a l'immobilisme, però l'esforç de renovació davant les circumstàncies pròpies del nostre temps no ha de fer-nos perdre la nostra identitat. Així com un arbre creix cap amunt ben assentat sobre les seves arrels, igualment les reformes més profundes i eficaces són les que es fonamenten en allò que ens és essencial: la identitat, la història, la cultura, l'experiència. Del passat, cal mante-

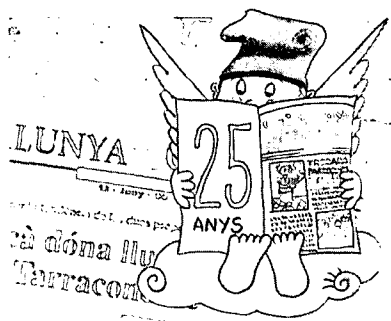
nir-ne tot allò que té de valuós i enriquir-ho a mesura que el temps camina. Catalunya, a més, posseeix una tradició cristiana d'una particular riquesa i amb una extraordinària continuïtat de segles, que no podem malmetre.

Pel que fa a l'Església i a la nostra situació dins seu, el punt realment clau és la fe i la correspondència personal, és a dir, la relació de cada cristià amb Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, que va fer de la seva Església signe i instrument de salvació. Així, doncs, quina incidència real té la fe en la nostra existència?

Certament, la fe ha de tenir expressions concretes en la vida personal. Assenyalen-ne algunes a tall d'exemple. Primerament, preguntem-nos pel temps que cadascú dedica a Déu assistint a l'eucaristia del diumenge, el dia del Senyor, però també pel temps dedicat cada dia a la pregària. En segon lloc, és important la valoració que cadascú fa dels sacraments, especialment de l'eucaristia

i de la reconciliació. En tercer lloc, cal considerar la influència que la fe i els sacraments de la fe tenen en la vida personal, de manera que duguin a una sol·licitud real per al bé dels altres, especialment dels pobres i els necessitats. Encara, cal traduir en accions concretes la determinació perquè la fe i la caritat cristianes influeixin en la vida social, de manera que al nostre voltant i a tot el món hi regnin la justícia i la pau.

Així, quan la fe no es queda en un nivell teòric sinó que entra dins la vida, podem assolir —sempre que hi acompanyin la pregària, l'estudi i el diàleg— el discerniment necessari per canviar el que calgui en relació amb les estructures organitzatives de l'Església o amb les seves maneres d'actuar, a fi que la seva missió segueixi essent eficaç. Ara bé, no podríem fer res sense la conversió personal, sense el desig sincer de fidelitat a Crist i a la seva Paraula.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació
Blanquerna (URL)

«Babel» cultural?

El nostre actuar, no sempre humanitzador, té moltíssimes causes: socials, psicològiques, econòmiques, polítiques... Sovint em pregunto si la cultura com a medi i com a producció humana per excel·lència esdevé factor d'humanització. Els cercles acadèmics i els homes doctes em diuen que sí, que això és quelcom inqüestionable. En analitzar els mitjans de comunicació, simplement, passejant pel carrer, el dubte m'atrapa. No disposem en el camp de les creences religioses, d'idees filosòfiques, ciències, lleis, projectes polítics, produccions tecnològiques, arts..., d'un enorme conjunt de produccions culturals? Doncs, per què sembla que el seu impacte sigui tan poc eficaç?

A priori, en contextos amb accés fàcil i abundant a la cultura, semblarien impenables determinats tipus d'accidents, consums, malalties o violències contra la persona humana, determinades agressions contra l'entorn natural o social, o determinats usos de les tecnologies, per dir alguns exemples.

Em qüestiono si no estarem vivint una mena de *Babel* cultural. Una *Babel* que tindria les seves arrels en tres fets principals. En primer lloc, en la cultura viscuda com a hiperproducció desmesurada en qualsevol àmbit o sector (en correspondència amb un hiperconsum!) per tal d'esdevenir personatges considerats famosos o poderosos. O sia, el tenir i el posseir. En segon lloc, per la distribució especialitzada i aïllada de les nostres creacions en la multiplicitat de plantes de la gegantina torre cultural. O sia, la fragmentació. Finalment, en una perversa defensa de la diversitat —a voltes com a exigència dels drets individuals, a voltes en nom de la llibertat— que pontifica qualsevol llenguatge, realització, situació o costum. O sia, el quasi tot s'hi val, per tant, m'agrada o em serveix.

Tots plegats tenim una greu responsabilitat davant d'aquests factors vinculats a la *Babel* cultural. Els homes d'empresa, polítics, científics, líders religiosos..., i nosaltres mateixos, si més no, quant a consumidors i transmissors culturals.

Com a educador estic molt interessat en el segon fet apuntat anteriorment, perquè, estem cridats a implicar-nos-hi. Efectivament, amb el pas del temps hem anat desant els diversos elements de la cultura en nivells o sectors quasi aïllats els uns

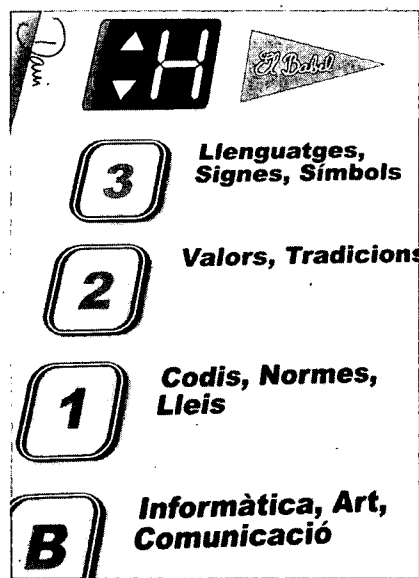
dels altres. En el pis més pròxim al carrer, hem deixat els productes d'última generació del camp de la tecnologia, l'art, la comunicació..., en definitiva, tota mena d'artefactes i aparells per al treball, la salut, o bé, per a l'oci. En una altra planta hem col·locat els codis, les normes, les lleis, per cert, cada vegada més nombroses. En un altre nivell, els valors, alguns d'ells compartits per moltes tradicions, altres per col·lectius específics. El nostre gratacel també disposa d'un pis per als llenguatges amb tot el seu riquíssim món de signes i de símbols. Alguns són veterans, d'altres, novinguts com l'entorn informàtic. També disposem d'unes importants golfes per a les narracions de la memòria col·lectiva, les tradicions, les conviccions, les idees filosòfiques, les creences religioses... El pitjor de tot, però, no ha estat el com hem organitzat

el nostre edifici. El problema és que en el nostre quefer com a educadors sovintejem la incapacitat d'enllaçar els aspectes relacionats de les diverses plantes, és a dir, la incapacitat de comunicar el profund lligam i la interconnexió entre els diversos elements culturals. Quan l'aprenentatge d'aquests elements culturals esdevé quelcom fragmentat, inconnex i lluny de la complexitat afavorim la pèrdua de la capacitat transformadora (humanitzadora) de cultura. La cultura ho és quan gaudeix d'una perspectiva holística i és generadora de consciència del que som i del per què fem les coses.

Quan a les nostres famílies, o a les aules —d'una manera acadèmica—, o als nostres pobles —d'una manera viuençial—, ens acostem a una determinada festa popular sense cap referència a

les normes que garanteixen el gaudi de tots, sense cap referència a les institucions implicades, sense cap referència als valors que la fonamenten o que cal recordar i viure o al compromís ètic que cal assumir, sense cap referència a la simbologia que orienta i guarneix la festivitat, sense cap referència als fets de la memòria col·lectiva que l'originà, o a la tradició, o la creença..., sovint l'element cultural —en aquest cas la festa—, perd el seu potencial humanitzador i desenvolupa situacions ben llunyanes de les desitjables.

La relació de la cultura i dels elements culturals amb l'home s'ha expressat mitjançant diverses metàfores. Recordem la *caverna*, el *viatge*, el *conreu* i les *llavors*, el *tesor*, la *xarxa* o, fins i tot, el *xoc*. No serà la dispersió dels diversos elements culturals un repte que caldrà superar per tal de guanyar en capacitat humanitzadora?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Lliurar-se

Se sol dir que el millor predicador és fra Exemple. Pau VI, en l'exhortació apostòlica sobre l'anunci de l'Evangeli, va escriure que el món necessita testimonis de l'Evangeli. En efecte, el testimoniatge és l'argument més convincent. Sempre impressiona veure persones que ajunten, tant com poden, les paraules i els fets.

He de dir que, a França, hi ha hagut seglars catòlics que han estat vertaderes figures en pro de l'ideal cristià. Homes i dones, molt preparats humanament, que han pensat i viscut en cristià. Homes i dones que, en el camp del pensament i de les ciències, han estat figures senyeres. Dits personatges han dialogat amb la cultura i ho han fet amb una gran categoria. S'han sabut presentar en diversos ambients i sempre han estat respectats. Dominaven els temes i sabien comunicar-los una lògica que harmonitza la fe i la ciència sense cap mena d'estridència. Un d'aquests prohoms ha estat el filòsof Jean Guittou, que mantingué una amistat molt cordial amb el papa

Montini. Existeix un text d'aquest pensador, referit al lliurament del cristià, que dona la seva talla i que és especialment magnífic. Té la gràcia de ser un text escrit per un laic cristià. Ha observat una llei de l'existència en la realització d'un acte desinteressat: si arribava a abandonar-se, a confiar-se realment a l'Hoste, trobava. Experiència de l'eficàcia del lliurament de si mateix, de la pèrdua sencera de si mateix. «Quan aquesta pèrdua és total, quan va unida a l'alegria, quan experimentem l'emoció triomfal de l'abandonament, llavors som amos de les coses.»

«I l'esdeveniment arriba, imprevist, sorprenent i grat. Tanmateix, resulta molt difícil aquest abandó total. Sempre som retinguts per un cabell, per una insignificança que es converteix en un tot. La pobresa ens fa rics, l'abandó ens fa poderosos. Aquesta experiència que he dut a terme molt sovint en la meua vida, d'un lligam entre l'abandonament d'un mateix i l'arribada de les circumstàncies favorables, crec que tothom la pot dur a terme, i que és una prova singular, quasi indicible, de l'existència d'aquell Altre.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La família de Tobies

«De petit havia d'oïre els pares; ara que en sóc, diuen que he de respectar la llibertat, do suprem que Déu atorga a l'home», explicava amb sorna un conegut. En aquesta anècdota s'amaga l'estat anímic de molts pares actuals. Davant dels fills i la seva educació, el més comú és el desconcert. I amb facilitat es deixen endur pel corrent, és a dir, abandonen la missió suprema de l'educació dels fills.

No pretenc resumir un tracte de moral paidològica, que molts i de bons n'hi ha d'haver. Em limitaré a llençar unes quantes idees que cadascun haurà de desenvolupar, o treure'n les conclusions corresponents. Advertiré, per començar, que en la transcripció del Decàleg la tradició cristiana situa en dues columnes els deu preceptes, col·locant en una els tres primers i els set restants a la segona. La tradició jueva no actua així. Posa en primer lloc els cinc primers, els referents a la Divinitat, dels quals un mana estimar i honrar els pares, ja que la pedra filial és una extensió del temor de Déu. Els cinc restants es posen en l'altra taula.

El fet no és anecdòtic. Cal recordar també que aquest precepte té una recompensa en aquesta vida, atès que el text sagrat afegeix: «Així tindràs llarga vida en el país que et dona el Senyor» (Ex 20,12). Aquesta referència divina que traspua tot el Decàleg, no pot deixar indiferent la vivència d'una família creient. Exigeix obediència d'una banda i responsabilitat d'una altra. Per molt a contracorrent i difícil que resulti aquest actuar.

Ens trobem que molts dels qui ara tenim responsabilitats educatives, uns perquè siguin pares, altres perquè ens hi sentim obligats per vocació, hem crescut aprenent a entendre coses o qüestions i treure'n conseqüències. En canvi observem que avui dia el que importa és recordar. Recordar els comandaments del mòbil, del PC, de qualsevol automatisme a l'ús, sense pretendre entendre com funciona. Això que sembla nemi, a la pràctica resulta desconcertant per a molts. El pare observa que el fill opera amb rapidesa a l'ordinador i creu que això indica una gran intel·ligència, quan generalment aquests aparells exigeixen només bona memòria. Conseqüència d'això, l'embarga un cert complex d'inferioritat, d'aquí que amb facilitat delègui les seves responsabilitats en les institucions i perdi el sentit i deure propis del seu estat.

Quan jo era petit, el meu pare em va portar amb il·lusió al teatre. Més tard vam viatjar per veure per primer cop el mar. A l'escola havia après què era un cap, una illa i una península, però la meua primera visió del Cantàbric, acompanyat també de la meua mare entusiasmada de mostrar-me'l, va ser d'una sorpresa immensa i inoblidable. També per iniciativa seva em van portar a veure el museu del Prado. Han passat molts anys però el record d'aquelles visites no s'ha esborrat de la meua memòria i l'admiració i respecte envers els meus pares tampoc.

Sento avui que els pares se senten obligats a anar de vacances segons les exigències dels fills; han d'anar a EuroDisney o a la platja, perquè és el que els agrada a ells. L'infant és un reietó tirà, que condiciona l'oci i l'economia familiar. Es creu un reietó i en realitat és un esclau dels interessos de grans empreses comercials.

(article publicat el 2-IX-2004)

Notes insignificants

Germà Adrià

Un donatiu valuós

Estimada Mercè, Ahir a la nit, quan vaig arribar a la comunitat, em van lliurar el teu donatiu valuós.

Gràcies, Mercè, i perdona que no t'escrigui directament, perquè al paper hi havia el teu nom però no la teva adreça.

A tots els que m'ajudeu, intento agrair-vos-ho personalment però, com que no sé on vius ni tinc el gust de conèixer-te, permet-me que et doni les gràcies a través de *Catalunya Cristiana*, ja que dius que em coneixes gràcies a ella.

Primer de tot, et vull aclarir que no dirigeixo cap gran obra social; no faig grans coses. Ja sóc vell per a les grans coses.

Sí que puc continuar en actitud de servei envers aquells que van pels carrers sense rumb o que estan tancats en alguna presó pagant per delictes enormes, com ara estirar una bossa (quin greu quan me la van estirar a mi).

Vaig recollir el teu donatiu un divendres i t'escric el dissabte. Ara t'explico en què he gastat els teus diners.

He donat diners al meu ajudant, Lluís, perquè dilluns faci tres girs a presos: a una dona que està a la presó de Lleida; a un home tancat a Logronyo, i a un altre que està a Dueñas. Feia gairebé un mes que els ho havia promès.

He donat almoïna, només dos euros, a l'únic vagabund a qui dono almoïna una vegada a la setmana. S'està a la porta d'una església.

He pagat l'esmorzar d'una família: a l'àvia, la mare (una antiga prostituta) i una filla subnormal. Algun matí m'esperen. No mengen gaire.

He parlat amb el Rami, que ha vingut tres dies de permís. L'he convidat i li he deixat

una propina de 20 euros perquè no robi durant aquests tres dies. Menjarà a casa d'un amic.

Ha vingut el Juaco, com cada cap de setmana. I, com cada setmana, li he pagat una nit de pensió. Sempre m'ensenya el rebut. Altres li paguen altres nits.

La Mariangi avui no ha trobat Mn. Antoni a sant Agustí. Ell li acostuma a donar diners per comprar queviures per als seus dos fills. I li he donat la meitat del que li dona el mossèn. Els infants ho necessiten. Ella i el seu marit, amb sida, ja demanaran en algun bar si els ha sobrat alguna cosa.

Cada setmana em ve a veure la Mari, operada diverses vegades de càncer. Ve, parlem, comentem la seva vida antiga. I li'n dono una mica per completar la seva paga mínima. Avui no s'ha pogut aixecar i li he enviat alguna cosa a través d'una amiga.

I la meua última col·laboració ha estat amb la Viti. Els caps de setmana surt de la presó. I aleshores, la seva mare li dona els tres fills (7, 4 i 1 anys), i que s'espavili. I quan no es pot espavilar, perquè a més ajuda el seu marit també pres, em ve a demanar. Ella ara té 26 anys i la conec des que en tenia set (encara no havia entrat a la presó). La Viti tindria èxit pel carrer, com en altres temps, però ara prefereix estar amb els seus fills.

I he convidat a cafè amb llet cinc visitants més, a tres, amb pasta.

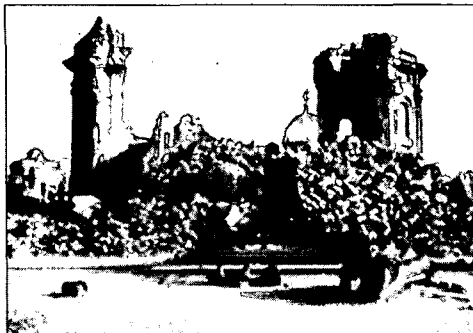
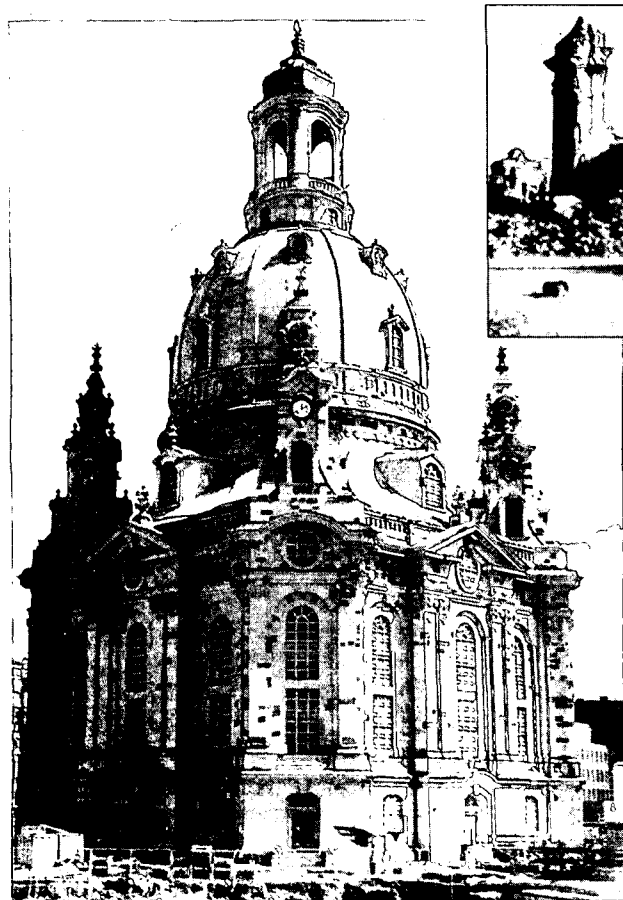
Ja ho veus, Mercè, en tot això no hi ha cap gran obra. Quan era director del Tribunal de Menors amb 520 interns, això sí que era una gran obra.

Ara només sóc un pobre peó al servei dels marginats.

Gràcies, Mercè, per tots els afavorits amb el teu donatiu.

Zoom

Eduard Brufau

Després de dotze anys d'obres, la ciutat alemanya de Dresden ha inaugurat i consagrat la reconstruïda Frauenkirche. Aquest temple protestant, una espectacular joia barroca del segle XVIII, va ser destruït pels devastadors bombardejos aliats al final de la Segona Guerra Mundial. La reconstrucció de l'església ha estat sufragada en bona part amb donatius, i la cerimònia de consagració va comptar amb la presència de destacades autoritats civils i religioses. Des d'ara la nova Frauenkirche s'erigeix com a símbol de la pau i la reconciliació.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Les víctimes del boicot

Boicot als productes catalans? Boicot a l'Església a través de no marcar la creu corresponent a la declaració de la renda? Són dues propostes que circulen actualment. Des d'Internet, s'han promogut campanyes per boicotejar els productes que s'elaboren a Catalunya, els fils de les quals els belluguen forces anònimes. La llista de productes s'encapçala amb aquest paràgraf: «Si compres els productes de la columna de l'esquerra, els diners es quedaran exclusivament a Catalunya, descomptant el percentatge obligat per a la corrupta classe política catalana. Si compres els de la segona, els diners es podran reinvertir a tot el territori nacional (en un hospital de Sevilla; un col·legi de Valladolid, una carretera de Cantàbria o un centre d'acollida a Múrcia). Tu tries.» S'hi endevina la intenció de fons: Catalunya es mereix un càstig exemplar a causa de l'Estatut «secessionista» que ha entrat a les Corts. Els catalans no entenen cap altre llenguatge que el de l'economia i els diners. Si en boicotegem els productes, n'aprendran d'una vegada per sempre. Així, es mantindran submisos i obedients. Tècniques i raonaments similars s'utilitzen en relació amb la Conferència Episcopal Espanyola. Si la COPE, altaveu de les diatribes de Federico Jiménez Losantos, no n'atura els continguts i els tons desmesurats, ha de ser castigada negant-li a l'Església el percentatge que pot rebre a través de les declaracions de la renda. Així aprendran els bisbes que no fan callar aquestes veus, sembradores d'odi i de crítica mordaç.

L'argument és lineal però la realitat és molt complexa. El PP i grups afins incendien el país, però després Rajoy s'apropa als productors de cava per tranquil·litzar-los. Hi ha molts interrogants: qui mou la campanya? Qui són els que elaboren les llistes i quins criteris fan servir per seleccionar els productes que hi inclouen? Només hi ha motivacions polítiques o també hi ha criteris de competència a empreses del sector? Un problema de fons és l'operació de càstig que des de fa dècades pateix Catalunya per expressar perfils propis en la seva personalitat col·lectiva. La idea és hipertrofiar el centre (seu gairebé única d'empreses públiques privatitzades), fer-lo créixer de manera desmesurada, per contrarestar els nacionalismes de la perifèria. D'aquí, una inversió pública molt per sota de la mitjana nacional; un tren d'alta velocitat que arribarà tard, mal planificat i amb una velocitat baixa; una penalització a l'aeroport del Prat impedit-ne el desenvolupament; la nacional 2 sense acabar de ser convertida en autovia; unes quantes ofertes catalanes es dupliquen per ser desenvolupades a Madrid (moda, fira...) amb la finalitat d'aniquilar-les... Hi col·laboren també les forces del tripartit perquè no han desplegat el quart cinturó, les línies d'alta tensió... Les trames econòmiques són tan complexes que el boicot a les empreses catalanes pot perjudicar qui menys pensem: treballadors, emigrants, empreses subministradores que estan a fora de Catalunya (efecte bumerang). Les ferides no són només econòmiques, sinó sobretot personals i col·lectives. Se substitueix la racionalitat i el diàleg per l'odi i la confrontació. Perillós, molt perillós.

No lliurar el percentatge d'ajuda a l'Església per castigar la Conferència Episcopal perquè és propietària de la COPE és un altre error. Diferents vegades he expressat en aquesta secció la meua disconformitat profunda amb certs continguts d'aquesta cadena radiofònica, la línia de la qual tampoc no comparteixen els bisbes de les diòcesis catalanes. Les víctimes seran els destinataris de tantes obres socials que l'Església atén de manera modèlica: pobres, marginats, immigrants, malalts...

Crida l'atenció com alguns dels que rebutgen el boicot als productes catalans promouen el boicot a la Conferència Episcopal. Això no és jugar net. Les víctimes sempre són els més febles.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

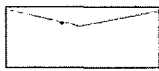
18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

CARTES DEL LECTOR

Club de joves

Els joves, quan arriben a l'adolescència, han de formar la seva personalitat. La Conselleria de Joventut de l'Ajuntament de Lleida ha constituït el Club de Joves. No n'hi ha prou que un jove passi moltes hores davant de l'ordinador i xategi amb els amics i companys, o davant la petita pantalla. També la iniciativa de la Creu Roja Joventut, encara que amb un pla molt edificant, queda una mica limitada per omplir plenament l'ànima espiritual i solac humana d'algun jove.

El do del ministeri sacerdotal és l'oferta de Déu per a molts joves: «Et necessito per fer arribar la meua proposta d'amor i de felicitat autèntica a molts joves que viuen superficialment i que segueixen camins perdudors.» Aquest és el missatge de Déu als joves.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

Per què estan buits els seminaris?

Amb motiu del Sínode de Bisbes que s'ha celebrat a Roma, alguns col·lectius crítics amb la jerarquia de l'Església tornen a atribuir el fet que no hi hagi vocacions per als seminaris i que els temples s'estiguin buidant a l'obligació del celibat per a sacerdots i religiosos, a la rigidesa en qüestions de moral sexual i a la manca de sintonia de la jerarquia amb el poble. Suposo que ho diuen convençuts, però em sembla que s'equivoquen.

En les esglésies protestants, on no existeix l'obligació del celibat i la moral sexual està molt més relaxada, tampoc no hi ha vocacions i les esglésies estan més buides que les nostres. Per contra, les institucions més fidels al magisteri són les que més jovent arrosseguen i més vocacions porten al seminari.

La crisi religiosa actual no és perquè l'Església s'estigui apartant dels homes, sinó perquè aquests deixen de viure d'acord amb la llei moral. La mentalitat hedonista i la falta d'esperit de sacrifici en les noves generacions no faciliten la capacitat de compromís que el sacerdot i una vida cristiana coherent pressuposen.

En el seu llibre *Per què sóc cristià encara?*, el teòleg Urs von Balthasar escrivia: «Venien l'especificament cris-

tià a preu rebaixat, creient que així tindran més compradors, sense ser conscients que en l'operació, no solament n'han rebaixat el preu, sinó que l'han deixat sense cap valor.» Com ell, tampoc no crec que s'aconsegueixi omplir els seminaris i els temples donant facilitats.

JOSEP PRATS CARRASCO
Salt

Qüestió entre catòlics

Estic decebut davant l'obstinació d'alguns catòlics de Lleida de resistir-se al Decret de la Congregació de Bisbes de Roma que prescriu el lliurament a la seu aragonesa d'unes peces de caràcter religiós procedents de les antigues parròquies de Lleida i ara dipositades al Museu Lleidatà.

A mi també m'hauria agradat que aquells objectes restessin en la seva ubicació actual, però, a partir del moment en què ja s'ha dictat una decisió per un tribunal superior independent, per què continuar amb aquella resistència? On queden aquelles admonicions de l'apòstol sant Pau (1Co 6) que consideren injustes aquestes actituds, i molt més encara com s'ha insinuat, les d'acudir davant d'un tribunal civil?

Al cap i a la fi, els catòlics aragonesos no són pas els nostres enemics, sinó els nostres germans!

MAGÍ MIRET BUTÍ
Sant Pere de Ribes

Natalitat i Estatut

A Catalunya ha augmentat la taxa de natalitat, i ara és la més alta en 25 anys; però aquest increment es deu a la major fecunditat dels matrimonis d'immigrants. A ells corresponen més del 20% dels nascuts, xifra que a Girona ja és més del trenta. Si continua augmentant la immigració i les parelles catalanes no es decideixen a tenir més fills, em sembla que tot allò que el projecte d'Estatut preveu per reforçar la identitat i l'idioma català pot no servir per a res. No sé d'aquí a uns quants anys

quins signes d'identitat definiran la nacionalitat catalana.

Els experts assenyalen, com a causes que les parelles joves tinguin pocs fills, el fet que moltes no estan casades i el retard amb què els comencen a tenir. Possiblement és així, però també a les poques ajudes a la natalitat. Ho dic per experiència.

Sóc agent comercial, tinc set fills i les ajudes que he rebut per a la criança i educació dels successius governs catalans han estat pura misèria. A pesar que penso que, amb aquests set fills he contribuït a la identitat nacional i a la grandesa de Catalunya, molt més que molts dels que amb tant d'afany defensen el nou Estatut; en el qual, per cert, no he descobert tampoc cap protecció especial a les famílies nombroses.

LUIS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

En defensa de la família cristiana

Hem de lamentar en aquests últims temps els atacs que ha rebut el matrimoni i la família cristiana. Per defensar aquestes dues institucions, cal conèixer-les, estimar-les, pregar per elles i viure-les.

El matrimoni és la unió d'un home i una dona. Allò que Déu ha unit, l'ésser humà no ho pot separar.

El matrimoni és un sacrament. Per tant, l'hem d'estimar com Jesucrist estima l'Església i com l'Església estima Jesucrist.

Hem de pregar sempre per les parelles casades perquè sempre visquin formant una autèntica família cristiana.

El matrimoni catòlic és un, indissoluble, fecund, educador i sant. L'anell matrimonial així ho recorda: «Senyal d'amor i fidelitat per sempre.»

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Tenim por del compromís?

A vegades no comencem a fer una cosa o la deixem a mitges perquè tenim por de viure un compromís, un contracte, o de l'esforç que pot costar viure'l. Tots tenim l'experiència que després de l'empenta del començament, hi ha alts i baixos; no sempre hi ha la mateixa il·lusió. L'estudi, la feina, la convivència costen, però, és tan gratificant veure una cosa acabada! Jo crec que, com més costa, més gratificant és.

Fa pocs dies llegia un escrit del Sr. Lluís Armengol titulat: *Vols arribar lluny? Persevera*. Hi deia: «La perseverança és essencial per reeixir en qualsevol àmbit de la vida. Aquell que es cansa i abandona davant la primera dificultat seriosa, no arribarà gaire lluny. Tots els qui han fet aportacions valuoses a la humanitat, han estat persones tenaces. I, abans d'obtenir l'èxit, han patit molts fracassos.»

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pietat infantil

—Dr. Mateo, tinc un fill a qui des de fa anys faig resar cada nit la pregària a l'àngel de la guarda. M'han dit que no és bo fomentar aquestes pregàries infantils i que els infants han de rebre una experiència religiosa seriosa. Jo estic convençuda que això no li fa cap mal. Voldria que em donés algunes explicacions sobre aquesta devoció i la seva conveniència o no.

—En primer lloc, vull felicitar en vostè aquestes mares tan sensates que saben iniciar els petits en la pregària i ho fan de la millor manera: pregant amb ells, a l'hora d'anar a dormir i al matí, en llevar-se, des de ben petits. No dubti que aquesta és una experiència religiosa molt seriosa si per seriosa entenem ben fonamentada i encaminada. Potser l'experiència «seriosa» que li proposa algun mal conseller és molt avorrida. Els infants haurien de rebre la primera evangelització dels seus pares, i veure en ells una vida cristiana alegre, senzilla i coherent. Els infants, contra l'opinió d'alguns, s'adonen de tot: aquest senyal de la creu que els fa la seva mare a l'hora d'anar a dormir, veure com els seus pares els porten a missa en braços, el costum tan bonic i cristià de beneir la taula, el to afectuós i respectuós amb què es tracten els seus pares...

Pel que fa a la devoció a l'àngel custodi, li dic el que vaig afirmar fa pocs dies en una conferència sobre aquest tema. Per a un catòlic format en la pietat tradicional de l'Església, la devoció a l'àngel custodi o àngel de la guarda forma part de la vida quotidiana. Som molts els que vam aprendre de petits aquelles pregàries senzilles i tendres amb les quals ens confiàvem al nostre àngel: «Àngel de la guarda, dolça companyia, no em deixes sol ni de nit ni de dia, no em deixes sol que em perdria...» Aquestes pregàries, de manera suau, conformaven la nostra fe en la Divina Providència que, en la seva gran misericòrdia, ens ha assignat un àngel a cadascun de nosaltres perquè ens acompanyi en la travessia no sempre plàcida del viatge de la nostra vida. Hem d'inculcar aquestes pregàries als nostres infants perquè les aprenguin i les resin. Com n'és, d'important, per a la nostra salvació saber formar una vida de pietat en els infants! Ells, millor que ningú per la puresa del seu cor, estan capacitats per connectar amb el seu àngel i posar-se sota la protecció del Senyor. Són molts els que encara viuen del patrimoni espiritual que en la seva infantesa vam sembrar pares pietosos, sacerdots zelosos, i mestres savis. I que s'esforcin per aprendre-les de memòria. En aquest tema es compleix molt bé aquella dita que diu: «Quien tuvo, retuvo...»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Originalitat de les exèquies cristianes

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

No és difícil, actualment, trobar una cerimònia de comiat a un difunt sense referència cristiana. En els tanatoris tot està previst per a aquesta diversitat de situacions. És el que anomenen «atenció personalitzada», que d'alguna manera s'estén també a les celebracions exequials cristianes: la música ambiental, la llista dels cants previstos, la música viva, etc. És a partir d'una experiència d'aquest tipus que vaig adonar-me clarament de la importància de seguir fidelment el Ritual de l'Església en les exèquies dels seus fills, si no volem desfigurar, a poc a poc, el rostre mateix de la mort dels cristians.

Les exèquies, un moment emotiu

És normal, i evident, que el comiat d'un difunt constitueixi, especialment pels seus més propers, un moment de gran emotivitat. Em sembla que és bo que sigui així, i els cristians no som pas, en això, de menys sentiments que qualsevol altra persona. D'alguna manera, qualsevol difunt queda com «perdonat» per tots els seus coneguts, i en els moments del comiat es tendeix a subratllar allò que ha fet de bo en la seva vida i els bons records que ens deixa. El Ritual ens fa donar gràcies a Déu pels beneficis que li ha fet durant la seva vida mortal.

D'aquí es passa molt ràpidament a posar el difunt en el centre de l'atenció dels que s'han reunit per acomia-

dar-lo, no sols a causa de la presència física de les seves despulles, sinó també, i sobretot, per les intervencions del qui presideix la cerimònia, dels familiars, dels amics, dedicades totes a glossar la figura del difunt, i a cantar cants emotius o preferits del difunt durant la seva vida. En definitiva, el difunt està en el centre.

El centre de les exèquies cristianes

Però en les exèquies cristianes el plantejament és diferent. També es reuneixen els familiars i els amics per acomiadar el difunt, també estan emocionats i ploren, però no es paren a parlar només del difunt. Les exèquies cristianes són una confessió de fe en la mort i la resurrecció de Crist, i d'esperança en la resurrecció dels morts; són, alhora, una pregària pel difunt i un adéu/a reveure en el Paradís. El centre no és el difunt, sinó el misteri pasqual de Crist, en el qual ha estat incorporat el difunt des del seu baptisme, i ha donat sentit a tota la seva existència.

Aquesta diferència amb els enterraments «civils» es manifesta en la lectura de la Paraula de Déu, en les pregàries, i sempre que és possible amb la celebració de l'Eucaristia. De maneres diverses, aquests elements remetent la celebració al misteri pasqual de Crist, sobretot a l'Eucaristia, en la qual es celebra «la victòria i el triomf de la mort de Crist», i en fer-nos present aquest misteri ens fa present també la compa-

nyia de tots els qui han mort en el Senyor. La Paraula de Déu, per la seva banda, proclama també el sentit de la mort de Crist i del morir en Crist. La pregària de l'Església està amarada d'afecte cristià pel difunt, de petició a la misericòrdia de Déu per ell, i de confiança en la seva resurrecció.

Un enterrament «civil» només està atent al difunt, i queda tancat en la relació amb ell. Les exèquies cristianes reben la llum del misteri de la Pasqua de Crist, sense oblidar el germà que ha estat cridat definitivament pel Senyor, ben al contrari, pregant per ell, acompanyant-lo en aquest trànsit misteriós, encomanant-lo a l'assemblea dels sants. Són uns exèquies extraordinàriament obertes.

El Ritual de les exèquies dona el títol de «mestre de la fe i ministre del consol» al sacerdot que les presideix, i és precisament responsabilitat seva assegurar que les exèquies cristianes mantinguin la seva originalitat. Per això ha d'estar en contacte amb la família del difunt, i ajudar-la a fer del comiat un acte d'Església, i assumir l'emoció espontània en un acte de fe, d'esperança i d'acció de gràcies. Per això, també, l'homilia no pot ésser una glossa de la biografia del difunt com si fos el centre de la celebració, però tampoc oblidar-lo com si no estiguéssim reunits precisament per acomiadar-lo. Aquesta és la funció de les lectures, que, essent sempre la Paraula de Déu, il·luminen sempre aspectes del que ha estat la vida d'aquell cristià.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Rostków, Polònia, l'any 1550
- ☐ Novici jesuïta de profunda vida espiritual
- ☐ Va morir a Roma l'any 1568
- ☐ Canonitzat per Benet XIII l'any 1726

Estanislau de Kotska era fill d'una família de l'aristocràcia polonesa i això li va permetre rebre una bona educació. Als tretze anys va ser enviat juntament amb el seu germà gran i un preceptor a estudiar a una escola del nou orde fundat per sant Ignasi de Loiola, els jesuïtes. En aquesta escola el nostre jove sant va cursar els seus estudis al mateix temps que pel seu compte aprofundia en la vida espiritual.

El pas decisiu, però, el va fer arran d'una malaltia greu que el va tenir durant un temps prostrat al llit. Els seus contemporanis assenyalen el desig de sant Estanislau de Kotska en aquesta circumstància de rebre l'Eucaristia i de com va ser visitat per dos àngels. Recupe-

Sant Estanislau de Kotska

rat de la dolença, el sant polonès va decidir de fer-se jesuïta. Preveient, però, la reacció contrària del pare es va adreçar directament al provincial dels jesuïtes, sant Pere Canisi, el qual li va facilitar l'anada a Roma. La reacció del pare va ser encara pitjor del que el fill preveia i fins i tot va amenaçar de fer servir la seva influència per expulsar l'orde del territori polonès, amenaça que no es va materialitzar mai.

Però mentrestant el nostre sant ja era a Roma com a novici dels jesuïtes i estudiant filosofia al Col·legi Romà. Aquí va estar sota el guiatge de sant Francesc de Borja. Però malgrat la seva voluntat i la seva vida espiritual sincera, sant Estanislau de Kotska no va arribar a professor, ja que va morir d'una malaltia sobtada, quan només tenia 18 anys.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

NOVEMBRE

13. Diumenge

XXXIII de durant l'any, Verd. Lectures: Proverbis 31,10-13.19-20.30-31 / Salm 127 / 1 Tessalonicencs 5,1-6 / Mateu 25,14-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Leandre, b.; Dídac d'Alcalà, rel.; Estanislau de Kotska, rel.; Nicolau I el Gran, p.; Homobò, laic; Santes, Ennata, vg.

Festa Major: als Alamús, Capolat, el Far d'Empordà, Ginestar, Masarac, Sales de Llierca i Vilallonga de Ter.

14. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: 1 Macabeus 1,10-15.41-43.54-57.62-64 / Salm 118 / Lluc 18,35-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Serapi, mr.; Josep Pignatelli, prev.; Santes, Veneranda, vg.

15. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 2 Macabeus 6,18-31 / Salm 3 / Lluc 19,1-10. Si es vol: Sant Albert Magne (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni, b.; Leopold, laic.

16. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 2 Macabeus 7,1.20-31 / Salm 16 / Lluc 19,11-28. Si es vol: Santa Margarida d'Escòcia (MLI), Blanc; Santa Gertrudis (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Edmon, b.

17. Dijous

Santa Isabel d'Hongria (MO), Blanc. Lectures: 1 Macabeus 2,15-29 / Salm 49 / Lluc 19,41-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Taumaturg, b.; Iscle i Victòria, mr.

Festa Major: a Dosrius.

18. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: 1 Macabeus 4,36-37.52-59 / Cròniques 29,10-12 / Lluc 19,45-48. Si es vol: Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, Roma (MLI), Blanc. Lectures: Fets 28,11-16.30-31 / Salm 97 / Mateu 14,22-33. BARCELONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S/diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, mr.; Aureli, mr.

19. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 1 Macabeus 6,1-13 / Salm 9 / Lluc 20,27-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crispí, b.; Faust (Fost), diaca i mr.; Abdies, prof.

Festa Major: a Lloret de Mar.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXIII de durant l'any

Lectura primera

Pr 31,10-13,19-20,30-31

Les seves mans treballen com vol

Lectura del llibre dels Proverbis:

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix, l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dedicueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogii davant de tot el poble.

Salm responsorial

127

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

R. Feliç tu, fidel del Senyor.

La teva esposa fruitarà com una parra,
dins la intimitat de casa teva;
veuràs els fills com plaçons d'olivera
al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor
seran beneïts.
Que el Senyor et beneeixi des de Sió.
Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

Lectura segona

1Te 5,1-6

*El Dia del Senyor no us podrà sorprendre
com un lladre*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres matei-

xos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escapà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

Al·leluia

Jn 15,4,5b

*Estigueu en mi, i jo en vosaltres, diu el Senyor.
Qui està en mi dona molt de fruit.*

Evangelí

Mt 25,14-30

*El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment.
Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.*

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú i se n'anà. [El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.]

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. [L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

Tarragona

diòcesis

Nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós

■ Mons. Jaume Pujol va destacar la importància del centre en l'aplicació del nou Pla Pastoral

TARRAGONA.— El 27 d'octubre es va inaugurar el curs 2005-2006 de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (Insf). L'acte, que va tenir lloc al paranif del Seminari, va ser presidit per l'arquebisbe Jaume Pujol i va comptar amb l'assistència de prop de 200 persones, entre professors i alumnes.

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós és la institució docent de Tarragona que imparteix els cursos de diplomatura i de llicenciatura en Ciències Religioses i que, en conveni amb la Universitat Rovira i Virgili (URV), organitza un màster de postgrau sobre Història de les Religions. Per a aquest curs compta amb més de 300 alumnes matriculats. Molts d'ells són alumnes de la URV que cursen crèdits de lliure elecció i les assignatures que més han preferit els estudiants de Tarragona han estat enguany: Les sectes, Hinduisme, Filosofia de la religió, Fenomenologia de la religió, Filosofia del coneixement i de la ciència, Introducció general de la Bíblia i El problema del mal. Segons ha declarat Mn. Josep M. Gavalda, secretari de l'Insf, «la novetat d'aquest any és un curs no acadè-

mic, que ja ha començat, sobre els conceptes fonamentals de la fe cristiana», que porta per títol Trobar-se en la fe. Hi ha vuitanta persones inscrites i es fa el segon disabte de cada mes.

L'acte acadèmic d'inauguració de curs es va iniciar amb la lectura de la memòria del curs anterior, seguida del discurs del director de l'Insf, el Dr. Armand Puig. En la seva exposició, Armand Puig va voler agrair la confiança que l'arquebisbe Jaume Pujol «ha manifestat repetides vegades en la tasca docent i pastoral de l'institut com a instrument per crear una civilització de l'amor». El director de l'Insf es va referir també al títol del màster en Història de les Religions que imparteix l'institut i «que ha estat pioner en el conjunt de les universitats catalanes i que és l'únic entre els Instituts Superiors de Ciències Religioses». D'altra banda, Mn. Armand Puig va agrair públicament al Dr. Arola, rector de la URV, «la confiança que ens ha dispensat com a organitzadors i gestors d'aquest màster, amb una visió àmplia de la col·laboració interuniversitària i un reconeixement a la nostra aportació, rigorosa i ponderada, al tema complex del

El director de l'Insf, durant la seva intervenció.

fenomen religiós».

A continuació, Mercè Porta Martínez, professora de Filosofia de l'Insf, va pronunciar la lliçó inaugural: *De l'home diluït a l'home crucificat. La filosofia de X. Zubiri com a alternativa al pensament postmodern*. Posteriorment, Mons. Jaume Pujol, que és el president de l'Insf, va lliurar els títols de la diplomatura en Ciències Religioses, els títols del màster en Història de les Religions que atorga la URV conjuntament amb l'Insf i els diplomes als alumnes que han fet el curs d'Agents de Pastoral.

L'arquebisbe de Tarragona va pronunciar un parlament en el qual va recordar que fa poques setmanes que ha estat apro-

vat el Pla Pastoral arxidiocesà per al trienni 2005-2008, que té com a objectiu general «l'evangelització, l'anunci de Jesucrist com a únic salvador dels homes i les dones de la nostra societat d'avui». Mons. Pujol va reflexionar que sobre l'institut, com a institució acadèmica del l'arquebisbat, recau bona part de la responsabilitat

de portar-lo a la pràctica «i fins i tot podem dir que en certa manera n'és el motor». Així mateix, va remarcar la importància que té el centre a l'hora de formar els agents de pastoral, a fi i efecte de poder exercir la seva missió en uns moments que «com sabem bé, hi ha tanta ignorància religiosa». Més tard es va referir a l'ensenyament de la religió a les escoles i al dret que hi tenen els pares i els alumnes, tal com queda recollit a la Constitució espanyola.

L'acte va acabar amb una interpretació musical al piano, a càrrec de Jordi Vergés, organista de la catedral de Tarragona.

Joan Boronat

Altafulla commemora els 300 anys de l'església de Sant Martí

ALTAFULLA.— Altafulla celebra enguany el 300 aniversari de la construcció de l'església de Sant Martí de Tours, motiu pel qual s'han desenvolupat un seguit d'actes religiosos i culturals. El comitè organitzador no descarta la possibilitat de programar altres actes que es puguin incloure en el marc de l'efemèride.

L'acte central de la commemoració va ser l'Eucaristia presidida el 2 d'octubre per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada per sis sacerdots més, entre ells el rector, Mn. Joaquim Gras, antics rectors i preveres nascuts a Altafulla, entre d'altres. L'arquebisbe Jaume es va referir en l'homilia al fet que aquella era la seva primera visita a la parròquia d'Altafulla i «a un poble que, anant de pas, sempre m'ha captivat per la seva silueta retallada pel conjunt de l'església i del castell». Mons. Jaume Pujol es va congratular de poder compartir «aquest acte d'acció de gràcies tan singular». L'arquebisbe es va referir també a la història del temple i al seu sentit testimonial d'esdeveniments de tota mena, «actes joiosos i de tristor», o també com a escenari de la reconciliació amb Déu a través

Mons. Jaume Pujol va presidir l'Eucaristia.

del sagrament de la Penitència.

Dirigint-se als fidels de la comunitat cristiana d'Altafulla, el prelat els va recordar que «sou una anella d'aquesta cadena que ha lloat Déu en aquesta església» i va incidir en la necessitat «de sentir-nos pedres vives» per donar vida a les esglésies construïdes amb pedres. El prelat va esperar tothom que la celebració del 300 aniversari «esdevingui un revulsiu que faci que aquesta comunitat parroquial perseveri en la fe». D'altra banda, Mons. Jaume Pujol va lloar la tasca de tants voluntaris que fan possible la vida quotidiana de la parròquia i va demanar el

suport a la tasca pastoral del rector, alhora que va donar gràcies als voluntaris que malden per recuperar les peces de valor artístic i històric del temple.

Els cants de la missa van anar a càrrec de la Polifònica de Puig-reig, que després va oferir un concert selecte i variat sota la direcció de Ramon Noguera.

El programa del tercer centenari de la construcció de l'església parroquial d'Altafulla es va obrir el 30 de setembre amb l'acte XX Segles de Cristianisme. Al capvespre, a la mateixa església, van actuar diversos grups del poble i el grup que cada Setmana Santa fa les representacions del Camí de la Creu va escenificar el Sant Sopar, amb l'actuació també de la soprano Eva Anaya i un duet de hip hop. Al final, plegats, van ballar una sardana a redós de l'altar major.

Altres actes van ser la presentació del llibre de Mn. Armand Puig, *Jesús, un perfil biogràfic*, o la conferència sobre l'església de Mn. Manel M. Fuentes. Tam-

bé hi va haver una activitat per als infants, que va organitzar el mateix rector de la parròquia i que va acabar amb una xocolatada. La missa de cloenda es va celebrar el 9 d'octubre i va ser oficiada per Mn. Gras, amb el sosteniment dels cants a càrrec de la Coral Nous Rebrotos d'Altafulla.

L'església de Sant Martí d'Altafulla va ser construïda entre el 31 d'agost del 1701 i el 4 d'octubre del 1705 per l'Ajuntament, amb un cost de 2.800 lliures barcelonines. És d'estil barroc, planta de creu llatina, amb tres naus i creuer no sobresortit, coronat per una cúpula octogonal. A la dreta de la façana s'aixeca el campanar, inacabat, de dos cossos. Comptava amb tretze altars d'estil barroc i policromats que van ser construïts pels gremis locals de pagesos, de pescadors, de fusters i de famílies benestants, com la de Martí i Franquès o la dels Marquesos de Tamarit.

Durant la guerra civil espanyola, el temple altafullenc va ser cremat i els altars, destrossats, llevat d'un. Amb les restes que s'han anat recuperant, el col·lectiu de la gent gran d'Altafulla, amb l'ajut de voluntaris i d'entitats, han disposat un espai museístic on s'exposen peces i fragments de notable interès històric. (J.B.)

Lleida

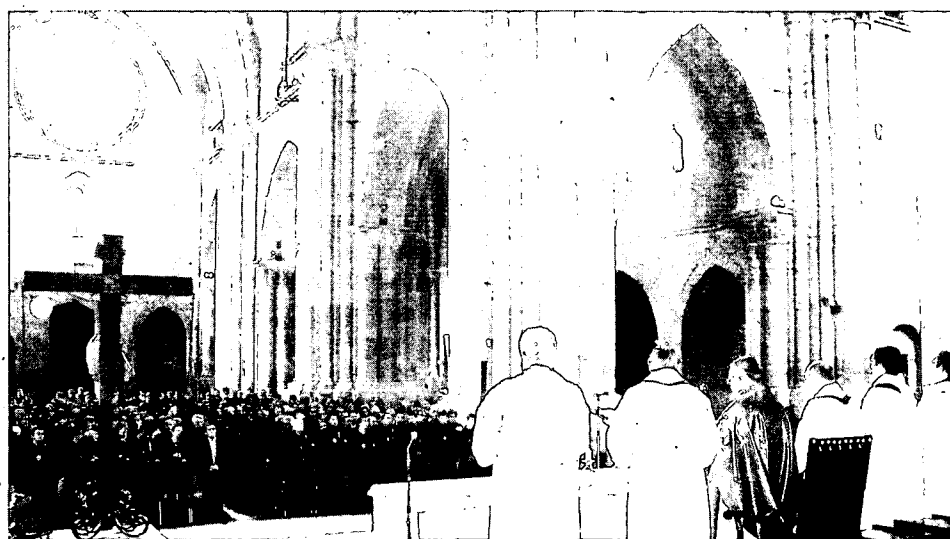
400 participants en la Trobada de Cossos de Portants del Sant Crist

■ Mons. Ciuraneta els va convidar a contemplar el crucificat amb ulls de fe

LLEIDA.— El matí d'un emboirat diumenge 16 d'octubre, la ciutat de Lleida acollia la X Trobada de Cossos de Portants del Sant Crist de tot Catalunya, organitzada per la Pia Unió dels Portants del Sant Crist de la parròquia de Sant Llorenç de Lleida.

Un total de 26 agrupacions de Portants vingudes de diversos indrets de la geografia catalana, amb més de 370 acompanyants, tots ells amb un mocador al coll de color morat i amb l'escut dels Portants de Sant Llorenç de Lleida, van participar en la trobada. Es va iniciar puntualment a dos quarts de deu del matí amb un solemne Via Crucis que va sortir de l'església romanicogòtica de Sant Llorenç, al barri antic de Lleida, per enfilar el carrer Tallada i dirigir-se, travessant la plaça dels Gramàtics, al turó de la Seu Vella, fins a arribar a l'antiga catedral. Van fer la seva entrada per la Porta dels Apòstols i el claustre i van seguir gairebé el mateix trajecte del tradicional Via Crucis del matí del Divendres Sant. Un trajecte, cal dir-ho, que va deixar impressionats els portants visitants, per la seva monumentalitat i entorn, així com per la visió panoràmica que ofereix aquest indret de la capital de la Terra Ferma.

Els representants dels diversos cossos de Portants assistents a la trobada, vestits amb les seves túniques, es turnaven per portar la imatge del Crist de l'Agonia, titular del Cos de Portants de Lleida. Un perfecte equip de megafonia anava reproduint el rés de les catorze estacions tradicionals del Via Crucis, més la darrera, la

Els Portants i nombrosos fidels van participar en l'Eucaristia a la Seu Vella.

número quinze, dedicada a la resurrecció de Crist.

A les dotze del migdia el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir l'Eucaristia concelebrada pel consiliari dels Portants de Lleida, Mn. Antoni Porta, i altres consiliaris presents, amb l'assistència de molts fidels que omplien la nau basilical. A la celebració hi va assistir l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, i el vicepresident de la Diputació, Miquel Padilla.

Mons. Ciuraneta, en l'homilia, va convidar els Portants a renovar la fe en l'obra salvadora de Crist i a contemplar amb ulls de fe el crucificat, aprofundint el misteri de la Creu de Crist: «Aquesta trobada hauria de ser una ocasió per projectar la vostra vida cristiana i eclesial cap al futur buscant una coherència personal i col·lectiva amb l'Evangeli i una empena evangelitzadora més

gran.» La celebració, intensa i molt emotiva, va acabar com és costum amb l'adoració de la Creu.

Badalona acollirà la següent trobada

La trobada va acabar amb una dinar de germanor, durant el qual el Cos de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç va entregar un record a tots els cossos participants, alhora que va donar el relleu al Cos de Portants del Sant Crist de la parròquia de Sant Josep de la ciutat de Badalona, que seran els amfitrions de la trobada de l'any vinent. Es dona la circumstància que totes dues ciutats estan agermanades pel seu patró comú, sant Anastasi, fill de Lleida segons és tradició, i màrtir el segle IV a Badalona.

Manuel Rodríguez, venerable dels Portants de Lleida, ha valorat molt positivament la trobada: «Cal constatar la nombrosa participació de Portants, l'ambient de fe i de tradició que s'ha viscut durant tota la jornada i el bon gust que ens ha deixat a tots.»

El venerable destaca el lema que ha presidit aquesta trobada i que pretén que sigui l'emblema que han de seguir i significar els Portants de Lleida: «Avui que sembla que la fe s'adorm, aixequem ben alt el nostre Crist!» I a Lleida, el 16 d'octubre passat, va ser aixecat per Portants d'arreu de Catalunya.

Jordi Curcó

Fotos: Josep M. Prada

El bisbe, en el moment de venerar el Crist de l'Agonia dels Portants de Lleida.

Un recital poètic i una concelebració, cloenda de l'Any de l'Eucaristia

LLEIDA.— El diumenge 30 d'octubre va tenir lloc a la catedral de Lleida la solemne cloenda de l'Any de l'Eucaristia, que va ser inaugurat al mateix temple el primer diumenge d'Advent de l'any 2004 amb una celebració i processó eucarística. L'acte de cloenda va consistir en un recital de poesia eucarística i religiosa a

Vint-i-cinc preveres van concelebrar l'Eucaristia amb el bisbe de Lleida.

càrrec del grup TOAR, dirigit per Enric Castells. Diversos rapsodes van recitar, amb acompanyament de l'orgue de la catedral, poemes de Mn. Cinto Verdaguer, de Josep M. Peman i d'altres poetes, entre ells el lleidatà Mn. Àngel Garriga, autor d'una poesia a la Mare de Déu del Blau de la Seu Vella que avui es venera al presbiteri de la catedral nova de Lleida. Mons. Ciuraneta, en les paraules d'agraïment als organitzadors de l'acte, va recordar que Joan Pau II, en proclamar l'Any de l'Eucaristia, va recomanar que

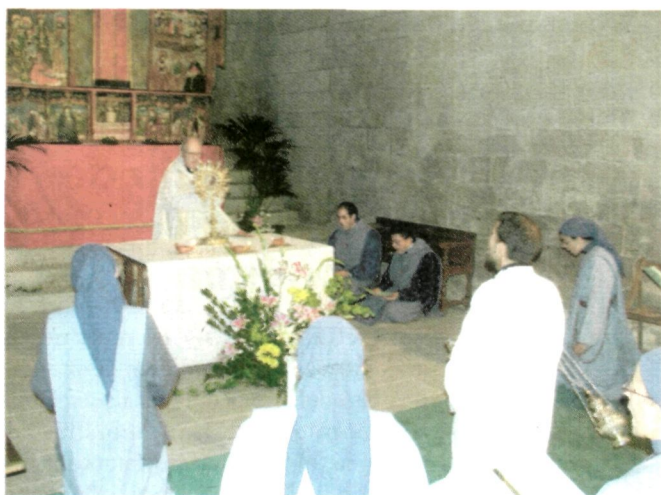
se celebrés amb senzillesa però també amb profunditat. «Aquest recital ha estat un acte senzill però gràcies al qual hem gaudit de la profunditat d'una poesia que exalta les meravelles de Déu», va dir el bisbe de Lleida. Tot seguit, es va iniciar una solemne Eucaristia concelebrada. Mons. Ciuraneta, en l'homilia, va dir que l'Eucaristia és font i cim de la vida cristiana i el centre de l'Església: «Els fruits de l'Eucaristia ens han de portar a tenir una resposta concreta en la vida quotidiana, en el nostre amor al pròxim.» Finalment, Mons. Ciuraneta es va referir al diumenge com el dia del Senyor, dia de l'Església i dia de la persona humana: «Hem de fer un esforç col·lectiu perquè el diumenge esdevingui, no sols el dia de l'home, viscut com a evasió de cap de setmana, sinó també dia de Déu.» (J.C.)

Pregària interreligiosa a l'Auditori Enric Granados

LLEIDA.— Amb el lema «Cerquem la pau i l'aconseguirem», va tenir lloc a l'Auditori Enric Granados de Lleida la IV Trobada-Pregària Interreligiosa per la Pau. Va ser convocada per la Delegació d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós de la diòcesi de Lleida, juntament amb altres institucions com la Regidoria de Drets Civils, Cooperació i Immigració de la Paeria; entitats com el Safor de la Universitat de Lleida; l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós, i diverses confessions religioses presents a la ciutat.

Va tenir lloc la tarda-vespre del 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís, i hi van assistir representants de diverses religions: Mons. Ciuraneta, per la catòlica; el P. Aurel, pels ortodoxos romanesos; M. Lluïsa Sáez, pels budistes tibetans; el matrimoni Júlia i Toni Cisneros, per la fe bahaista, i una representant de brahma kumanis. Es va iniciar amb una breu escenificació de la vida de sant Francesc d'Assís, concretament el passatge de la seva trobada amb el sultà, origen de la custòdia de Terra Santa, a càrrec del grup TOAR. Tot seguit, les diverses confessions presents van llegir un fragment del seu llibre sagrat amb acompanyament musical.

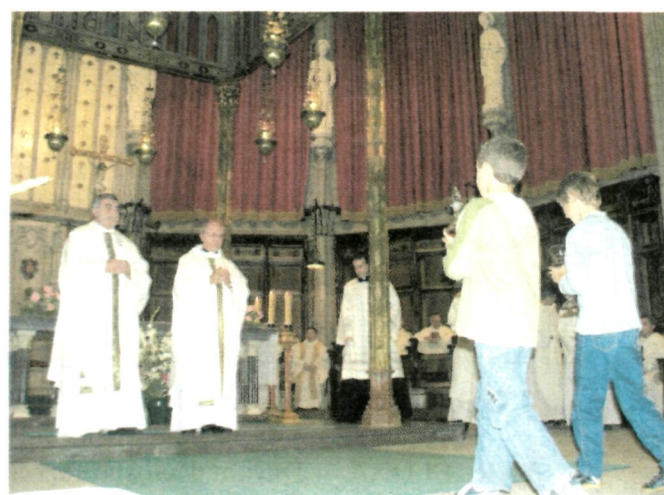
Francesca Agustí, delegada d'Ecumenisme, ha manifestat la voluntat de continuar amb aquesta mena d'accions per fer possible la coneixença i el respecte entre les religions i alhora per poder treballar plegats per la pau. (J.C.)

Les Germanetes de l'Anyell van ensenyar a reconèixer Crist present en l'Eucaristia.

Solemne missa de cloenda.

Un grup de nens porten les ofrenes a la missa.

Mons. Traserra: «L'Eucaristia ens mou a ser promotors de comunió i de solidaritat»

Solsona viu el do de l'Eucaristia amb una celebració multitudinària

El bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, amb motiu de la solemne cloenda de l'Any de l'Eucaristia, ha manifestat que l'Eucaristia ens mou a ser promotors de comunió i de solidaritat, a viure de fet i no només de paraula el perdó i la reconciliació, i ha exhortat els fidels a fer profes-

sió de fe amb coratge, amb decisió, sense claudicacions, davant d'una societat allunyada, indiferent, tal volta hostil, tot recordant que l'Eucaristia és una invitació reiterada, «Jesús vol el nostre bé, perquè ens estima», i que la resposta que nosaltres hem de donar-li la tenim al nostre abast,

«anem a trobar-lo, anem a adorar-lo, presentem-nos davant seu». Per aquest motiu, Mons. Traserra ha demanat que mai no falti en el cristià la recerca contínua del Senyor, tot remarcant que «la celebració de l'Eucaristia té com a finalitat la unió íntima dels fidels amb Jesús».

Aquestes paraules les va dir Mons. Traserra en l'homilia de l'Eucaristia del diumenge 23 d'octubre passat, que va presidir a la catedral basílica de Solsona juntament amb uns quaranta concelebrants. Aquest va ser l'acte central de la jornada de cloenda de l'Any de l'Eucaristia, proclamat pel papa Joan Pau II. Va ser una cerimònia resposta per nombrosos fidels que van omplir la catedral tot responent a la invitació del bisbe en la qual els convidava a «fer nostra la pregària: Senyor, quedeu-vos entre nosaltres. Només amb ell podem edificar l'Església Santa que estem cridats a construir».

Després d'una cerimònia participada i viscuda, amb els cant de la Capella del Claustre, el bisbe Jaume Traserra no es va poder estar de donar les gràcies a tothom per haver demostrat que «la nostra diòcesi és cada vegada més jove» i perquè «ens heu fet veure com és possible no solament celebrar l'Eucaristia sinó oferir múltiples i diverses activitats per a joves, per a matrimonis, quelcom que ens parli de Déu, de Jesús, de l'Esperit, enmig del món».

La cloenda de l'Any de l'Eucaristia va aplegar un miler de fidels

El diumenge 23 d'octubre, els arxiprestats de la diòcesi de Solsona van reunir-se al voltant de la catedral per participar en una jornada festiva, una «fira popular», tot celebrant solemnement la cloenda d'un any dedicat a l'Eucaristia.

Parròquies i arxiprestats han promogut

i celebrat diversos actes en honor de l'Eucaristia durant aquests dotze mesos, especialment per les festes del Corpus. En la jornada del 23 d'octubre, l'Església diocesana va manifestar el goig i l'acció de gràcies per aquest sagrament i, amb un gran nombre d'activitats referents a l'Eucaristia, la diada es va apropar a totes les edats i sensibilitats dels fidels. Tot va concloure en l'acte central de la celebració solemne de l'Eucaristia, a les sis de la tarda, a la catedral basílica de Solsona.

Visites a la catedral

Els guies turístics que habitualment expliquen la catedral als visitants de Solsona van conduir el grup per un recorregut pels diferents espais d'aquest temple. La visita incloïa la presentació de l'exposició d'art litúrgic organitzada amb motiu de l'Any de l'Eucaristia i que conté una mostra de diversos objectes artístics valuosos per la seva història i pel seu art, pertanyents a diferents parròquies i cases religioses de la diòcesi. S'hi mostren calzes, copons, custòdies... Destaca especialment la custòdia de la parròquia de Berga, en la qual hi ha les figures de la Patum.

Conferències

Dirigida a parets de família, el rector de la Universitat Abat Oliba, el Dr. Josep M. Alsina i Roca va impartir la conferència *L'Eucaristia en l'educació cristiana dels fills*, que va voler ser un espai formatiu per comprendre més bé el valor de l'Eucaristia

en l'educació dels fills. Per la seva part, el bisbe de Solsona va dirigir la seva conferència vers la centralitat i la importància de l'Eucaristia en la vida cristiana.

Concerts

La música també es va fer present en una jornada alegre i vital. Els més menuts van gaudir amb les cançons i les danses catequètiques del grup d'animació Bufanúvols de Pau Tarruell, mentre els joves adolescents expressaven la seva fe a través de la música amb els temes del grup Canta la teva Fe, de la parròquia de Sant Pere i de Sant Pau de l'arquebisbat de Tarragona.

Finalment, per a tots els públics, el cantant Isidre Badia i el pianista Josep Macià van interpretar un concert de cançons populars catalanes sobre l'Eucaristia.

Escenificacions

Un grup de joves van preparar una representació del miracle eucarístic d'Ivorra, amb la intenció de fer conèixer aquest esdeveniment als nens i nenes mitjançant un format visual i atractiu.

Un divertit pallasso va fer passar una bona estona a tots els nens i nenes més petits de la trobada, fent descobrir els signes més importants presents en l'Eucaristia a través del joc i de tota mena de situacions còmiques.

Testimoniatge

Mn. Xavier Morlans, prevere de l'ar-

quebisbat de Barcelona, va mostrar com l'Eucaristia ha canviat la vida de moltes persones a través de testimoniatges, de cançons i de moments de pregària. Més tard, al teatre comarcal, i en un dels actes que va aplegar més gent, Mn. Morlans, a través de fragments de la pel·lícula *Mar adentro*, va oferir reflexions en clau de monòleg i d'anunci de missatge cristià.

Adoració

A la capella de la catedral de Solsona, on hi ha exposat l'altar eucarístic d'Ivorra, molts fidels s'hi van apropar per pregar i adorar el Santíssim Sagrament. Les Germanetes de l'Anyell, que el van vetllar tot el cap de setmana, van ensenyar a reconèixer Crist en l'Eucaristia i a adorar-lo d'una manera pràctica.

Jocs

Els més petits van participar en jocs de preguntes i de respostes sobre el tema de l'Eucaristia i en una gimcana per conèixer el nom i l'ús dels objectes litúrgics més comuns en la celebració de l'Eucaristia.

Van completar aquest extens programa d'activitats altres xerrades doctrinals i la presentació de les activitats de la Delegació diocesana de Joventut, que va mostrar el programa per a aquest curs a través d'un muntatge de *power-point*.

Text i fotos:
Ramon Estany

Barcelona

Nou curs als centres de Martí-Codolar

■ L'arquebisbe va inaugurar el curs 2005-2006 del Centre Teològic i de l'Institut Superior de Ciències Religioses

BARCELONA.— Davant d'un auditori caracteritzat per una gran diversitat de països de procedència i de carismes religiosos, el 26 d'octubre Mons. Lluís Martínez Sistach va inaugurar el curs 2005-2006 del Centre Teològic Salesià Martí-Codolar i de l'Institut Superior de

Ciències Religioses Don Bosco. Per a l'arquebisbe de Barcelona, la visita a Martí-Codolar era un retorn als orígens, en el sentit que temps enrere havia estat professor del seminari salesià. Així ho va recordar el P. Joan Codina, superior provincial dels salesians de Barcelona.

El Centre de Formació Teològica i Pastoral Martí-Codolar és un reduït de pau i de tranquil·litat a tocar del brogit de la gran ciutat; un indret que convida a contemplar la naturalesa i a capbussar-se en la història. Amb un alumnat format majoritàriament per religiosos i religioses procedents d'arreu del món, el Centre Teològic i l'Institut Superior de Ciències Religioses han començat un nou curs lectiu, el 56è de la seva història acadèmica.

En l'acte d'inauguració, el director dels centres d'estudis, el salesià Miguel Ángel Calavia, va llegir la memòria del curs anterior i no va deixar passar l'oportunitat d'esmentar el repte que suposa l'aplicació del Conveni de Bolonya, que comporta l'adaptació dels plans d'estudi a les noves directrius europees, o la importància del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli, que en aquest curs ja arriba a la tercera edició.

L'insigne teòleg Josep M. Rovira Belloso, fent gala de la seva bonhomia i de la seva saviesa fruita d'anys de treball incansable, va ser l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural sobre el 40è aniversari del Concili Vaticà II. De la «*Lumen gentium*» als nostres dies. En la seva intervenció, el Dr. Rovira Belloso va recordar que és al voltant de col·legialitat, sinodalitat i comunió on trobem la clau interpretativa de la *Lumen gentium* i que aquest document conciliar és la constatació que som poderosament atrets per la gràcia de Déu, que ens crida a la missió

El Dr. Rovira Belloso va ser l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural.

de comunicar la Bona Nova. Per tant, va concloure el teòleg, «cada nova lectura de la *Lumen gentium* ens porta a entendre més la Bona Notícia de Déu als homes, que Crist ens ha revelat i ha introduït per l'Esperit Sant en els nostres cors».

Tal com va dir el superior provincial dels salesians, la presència de Mons. Lluís Martínez Sistach a l'acte d'inauguració feia ben visible la comunió d'aquests centres d'estudis i de la província salesiana amb la diòcesi i especialment amb el seu pastor, comunió que en la seva intervenció l'arquebisbe també va voler posar de manifest.

Després de presidir el lliurament de títols als diplomats i llicenciats en Ciències Religioses, l'arquebisbe de Barcelona va lloar la tasca que duen a terme tant el Cen-

tre Teològic Salesià Martí-Codolar com l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco ja que «fan que l'Església no sigui irrellevant culturalment i socialment».

«La fe no pot quedar reduïda a l'esfera privada», va afegir Mons. Lluís Martínez Sistach, i va lamentar que l'actual atmosfera laïcista dificulti l'exercici de la llibertat religiosa; un dret, d'altra banda, que les autoritats públiques haurien de vetllar perquè fos garantit. «El fet religiós, amb els seus continguts, és una aportació molt positiva per al bé de la societat», va dir a continuació l'arquebisbe, mentre apuntava que allò específic dels laics «és ser presents al món perquè fructifiqui la llavor de l'Evangeli».

Carme Munté

Presa de possessió del nou equip de la Delegació d'Economia

BARCELONA.— El matí del 21 d'octubre va tenir lloc l'acte de presa de possessió dels nous delegat i sotsdelegat d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona, el Dr. Antoni Matabosch, sacerdot de la diòcesi, i el laic Manuel S. Bernades Eroles, que ha treballat fins ara com a directiu en el món bancari a Navarra i Catalunya, càrrecs dels quals s'ha jubilat recentment. En un acte presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i al qual va assistir el secretari general i canceller de l'arquebisbat, Mn. Sergi Gordo, i el personal laic de la Delegació d'Economia, els nous delegat i sotsdelegat van fer el jurament prescrit pel Dret Canònic.

En el seu parlament, Mons. Martínez Sistach va dir que cal que la diòcesi disposi d'una economia suficient, cosa no fàcil però necessària perquè tot programa pastoral té un cost. En aquest sentit, va indicar que caldrà buscar noves fonts de finançament, a més de les existents fins ara. «Cal administrar bé els béns de l'Església, cosa que no vol dir especular, sinó posar els nostres recursos al servei de la pastoral i dels pobres. L'Església necessita mitjans econòmics, però no és una empresa més.» Finalment va demanar la col·laboració de tots per crear un clima favorable a l'existència dels Fons Comú Diocesà, que és un organisme per fer possible la solidaritat entre totes les parròquies de la diòcesi i per ajudar les més necessitades. (C.C.)

L'ACO ha celebrat la seva 52 Jornada General

BARCELONA.— Unes 550 persones provinents de les diòcesis de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu, Vic, Lleida, Mallorca, Madrid, Còrdova i Girona es van aplegar el 12 d'octubre al col·legi dels Salesians d'Horta, a Barcelona, per celebrar la 52 Jornada General de l'Acció Catòlica Obrera. A partir del lema de la jornada, «Obrim espais de diàleg: compartint la vida i la fe», es va encetar un debat que durarà tot el curs sobre la necessitat que tenen les persones de trobar un lloc on expressar-se i compartir les seves vivències. La ponència a càrrec de dos militants de l'ACO Francesa va ajudar en aquesta reflexió. També dins el marc de la trobada, que va acabar amb l'Eucaristia, va ser escollit el nou president per a un període de quatre anys. (C.C.)

P. MIGUEL A. CALAVIA, DIRECTOR DEL CENTRE TEOLÒGIC SALESIÀ MARTÍ-CODOLAR I DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DON BOSCO

«És consoladora la presència de laics que estudien Teologia»

—Com afronten aquest nou curs?

—L'afrontem amb el realisme que ens ve donat per la situació actual de manca d'alumnes. Per a totes les facultats de Teologia és un moment una mica difícil, especialment per l'escassetat de vocacions, però també és consoladora la presència de laics que estudien Teologia. Això ens indica que hi ha un desig de personalitzar més els processos de fe i el coneixement de l'esdeveniment cristià. També comencem el nou curs amb la il·lusió de continuar oferint reflexió teològica i pastoral en la pastoral juvenil, especialment a través del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli. És una realitat molt bona i que està sent molt acceptada. Finalment, el repte permanent dels centres de teologia no és únicament el de parlar de Déu, sinó també el de tenir present des d'on parlem de Déu, on i per a qui. Això situa la teologia en un camí i un horitzó que ens convida a tenir més en compte la realitat de les persones i dels joves, a mirar de descobrir claus en la seva vida que els ajudin a comprendre el missatge cristià, a cercar un llenguatge adequat.

—Entre els laics hi ha més interès, doncs, per rebre una

bona formació?

—Certament que és una realitat cada cop més present. En aquest sentit, recordo una frase que deia el cardenal Newman, a meitat del segle XIX: «Si no personalitzen la fe, els intel·lectuals cauen molt fàcilment en l'agnosticisme i la indiferència, i la gent molt senzilla cau en la superstició.» Això s'està donant en els nostres dies, i s'està donant perquè no s'interioritza la fe i perquè es creu que la fe és simplement viure en un ambient religiós i guiar-se per unes pràctiques molt concretes. Ara que aquest ambient ja no existeix, els cristians tenim el repte de viure la fe d'una manera personalitzada, amb un cristianisme vocacional, cosa ben important en una època de secularització com la nostra.

—Què aporta la diversitat de procedències de l'alumnat de Martí-Codolar?

—És una riquesa immensa. Aquí la interculturalitat és un fet present cada dia, i això també influeix en la manera de donar les classes. A l'hora d'explicar la Teologia, els grans tractats, de parlar de Déu, de Jesucrist i de l'Església, els professors tenen en compte que hi ha alumnes que això ho llegeixen en clau del seu país d'origen.

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al

972 645 262

El bisbe Jaume, al final de la celebració, va saludar els assistents.

El Dr. Alsina va parlar de «L'Eucaristia en l'educació cristiana dels fills».

El grup Canta la teva Fe, de l'arquebisbat de Tarragona.

A la capella del Seminari, cançons i pregària amb Mn. Morlans.

També es van organitzar activitats per a la mainada.

Un moment del concert de cançons populars catalanes.

Pau Tarruell, durant la seva actuació.

MN. XAVIER NOVELL, SECRETARI GENERAL DEL BISBAT DE SOLSONA

«Vam pensar en activitats per a gent que no se sent gaire propera a la vida de l'Església»

—Per què una jornada de cloenda per a l'Any de l'Eucaristia?

—Després de tot un any en el qual les parròquies, els arxiprestats i la mateixa diòcesi han organitzat activitats, a les diferents delegacions ens va semblar que un dia de trobada aquí a Solsona, amb tots els diocesans, podia ser una bona manera d'acabar-nos d'adonar del fruit que pot donar aquesta invitació del Sant Pare a concentrar el nostre interès durant un any a l'entorn de l'Eucaristia.

—Com pensaven oferir aquestes activitats a un ventall ben ampli de gent?

—Ens vam proposar que la cloenda de l'Any de l'Eucaristia no fos només un encontre de persones grans, que són les que potser eren més fàcilment convocables a l'Eucaristia. Per això vam pensar en activitats que fossin atractives per a infants, joves, parels de família, que són certament els camps pastorals en els quals trobem més dificultat de convocatòria. Per tant, les activitats cercaven atreure aquests col·lectius d'una manera particular.

—La gent percep l'Eucaristia com una cosa molt ritual, solemne i seriosa. De quina manera es vol fer més propera?

—El nostre bisbe, quan va escriure la carta pastoral *Sempre amb nosaltres*, i evidentment el papa Joan Pau II, al cel sigui, quan va escriure la seva carta *Que-deu-vos amb nosaltres*, volien convidar els fidels cristians, cadascú en el seu àmbit, a adonar-se del tresor extraordinari que suposa l'Eucaristia i que sovint, sigui per la rutina, sigui perquè no la celebren o no la comprenen prou bé, passa desapercebuda.

L'Any de l'Eucaristia i, concretament aquesta trobada, ha pretès ajudar els cristians a adonar-se del que tenen com una cosa molt a l'abast cada diumenge i de la qual potser no són prou conscients.

—Aquesta proximitat es va copsar a peu de carrer. Quines activitats van preparar?

—Als carrers hi havia activitats per a infants i joves, i també vam tenir la presència missionera de les Germanetes de l'Anyell, que va servir per tenir un encontre amb la gent al carrer, per parlar, per dialogar i per invitar als actes.

Els concerts a càrrec de joves cristians que canten la seva fe amb molta humilitat, amb un tipus de música entre el rock i el pop catòlic, van ser interessants perquè els joves veiessin nois com ells, de la seva mateixa edat, que no tenen vergonya de cantar que creuen en Jesucrist.

—El cantautor Xavier Morlans també tenia un espai en aquesta trobada. En què consistia?

—Volia ser més aviat una presentació amb imatges, cançons i testimoniatge, amb música en directe, del que creiem els cristians, però pensat per arribar al cor dels més allunyats d'una manera fresca i lleugera. Hi havia altres activitats més «acadèmiques» com les conferències del matí o més profundes com l'Adoració al Santíssim a la catedral o les confessions durant tot el dia.

—S'han superat les expectatives de participació?

—La nostra previsió, el nostre desig, era que molta gent en aquesta jornada estigués present a

Solsona. Per aquest motiu vam organitzar autocars des de tots els punts del bisbat. Així mateix, vam pensar en una organització capaç d'acollir molta gent: 300, 400, 700, 1.000 persones. Després, el temps ens va ajudar al matí però ens va fer nosa a la tarda, amb la pluja, però afortunadament no es va haver de suspendre cap acte i vam assolir la participació desitjada. Ha estat una fira on tothom ha pogut venir, fins i tot amb activitats per a gent que no se sent gaire propera a la vida de l'Església.

—Què esperen del final de la jornada?

—Teníem dos objectius: un d'immediat, en el sentit que volíem que vingués molta gent i que en gaudís; i un altre més a llarg termini, amb l'objectiu que la gent tornés a casa contenta d'haver descobert el sentit de l'Eucaristia i amb noves ganes d'aprofitar això que tenim cada diumenge al nostre abast. Creiem que hem aconseguit tots dos objectius.

Barcelona

Comença l'Escola de Pregària

■ L'edició d'enguany fa un recorregut per l'evangeli de Marc

BARCELONA.— El 27 d'octubre es va iniciar, un any més, l'Escola de Pregària, que aplega cada darrer dijous de mes els joves de l'arxidiòcesi de Barcelona al cor de la catedral. Al voltant de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, els joves comparteixen una hora de pregària alternant cants, silencis, lectura de la Paraula de Déu, reflexió de l'arquebisbe i un testimoni.

Aquest curs, l'Escola ha triat com a tema central *Hem sentit una paraula...*, segons explicava el delegat de Joves de l'arquebisbat, Toni Roman: «El tema d'enguany recull la crida del Concili Provincial Tarraconense, de com el poble de Déu viu d'acollir i escoltar la Paraula. Seguirem l'evangeli de Marc i cada mes ens fixarem en una actitud de pregària amb algun pensament d'un sant i també hi haurà un testimoni que il·lumini l'Escola.» La primera Escola es va fixar en l'actitud de pregària de santa Teresina de l'Infant Jesús: «Per a mi la pregària és un impuls del cor, és una simple mirada dirigida al cel, és un crit de reconeixement i d'amor tant en la prova com en l'alegria.»

L'arquebisbe Martínez Sistach va comentar la lectura que s'havia escollit per a aquella Escola (Mc 1,14b-22) i deia als joves: «L'evangeli ens diu que Jesús passava per tots els pobles anunciant la Bona Notícia, que porta felicitat. Moltes vegades no ens adonem perquè no la coneixem perquè encara estem lluny de Tu. Jesús passa pels nostres carrers, per les nostres vides i ens mira amb amor, interpersonalment. Tu, Senyor, coneixes la nostra vida, la nostra història, el nostre món...» D'una manera molt planera i sentida, l'arquebisbe animava els joves a ser amics de Jesús i a fomentar-ne la relació interpersonal amb la pregària i l'eucaristia, per saber què vol Déu de cadascú.

Mons. Martínez Sistach va demanar als joves que fossin portadors de la Bona Nova i que no tinguessin por de ser-ne

testimonis fidels: «En Jesús ho trobem tot, tenim molt més del que deixem per seguir-lo, tot es veu amb uns ulls diferents. Jesús ens demana que el seguim. Nois i noies, sigueu generosos!»

Amb el dia del Domund encara ben viu, l'Escola va tenir com a testimoni convidat el missioner diocesà de Barcelona Miquel Àngel Pérez, que treballa al Camerun. Aquest missioner va explicar que va sentir les paraules «Aneu per tot el món» i «No tingueu por», que el van portar al Camerun, on hi és «amb el desig de fer present el Regne de Déu. Allà gairebé tothom és musulmà i és una alegria molt gran saber-nos portadors del Regne de Déu.» Miquel Àngel Pérez va compartir amb els joves la feina de l'Església en aquell país: pous d'aigua, cursos de formació per a joves, tallers per a dones, instal·lacions sanitàries... «Som pecadors i limitats», assegurava el missioner, «però tenim la gran sort de conèixer Jesús. Els pocs cristians que tenim allà formen petites comunitats disperses, però ben vives, canten la fe... Aquí, a Barcelona, també hem de ser missioners, lluitar contra el materialisme que fa estèril la gent a la Paraula de Déu. Ens hi hem d'esforçar més perquè ens sabem estimats i redimits per Jesucrist».

Al final de l'Escola de Pregària, l'arquebisbe Martínez Sistach va instar els joves que convidessin els seus amics a participar en aquest espai d'oració i a ser testimonis del Crist ressuscitat.

Rosa María Jané Chueca

Festa a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús

BARCELONA.— L'escaiença en el calendari de la festa litúrgica de santa Teresa de l'Infant Jesús en dissabte i l'aniversari, dilluns, de la dedicació de l'església, amb el començament de l'Any Jubilar que ha de commemorar el 75è aniversari de l'erecció de la parròquia, han fet particularment festius tots aquests dies i han remarcat l'aire de santuari que té la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús.

Tant el dia 1 com el 3 d'octubre va haver-hi concelebració eucarística, presidi-

da la primera pel rector, Mn. Joan Escala, i la segona per Mons. Pere Tena. En les homilies i en les introduccions als actes o en les paraules de comiat, un i altre van confirmar allò que diu «de l'abundància del cor parla la boca». I una vegada més era difícil no veure actuar la Providència a través de les persones i dels esdeveniments, tal com havia passat amb la mateixa erecció del temple de Santa Teresina de l'Infant Jesús pel bisbe Irurita. I qui sap si moltes persones de la parròquia tindran ocasió de repetir un episodi de la vida de la santa: el pelegrinatge a Roma. Ella el va fer per aconseguir del papa Lleó XIII l'autorització per ingressar al Carmel malgrat la seva curta edat, i els de Barcelona per poder lliurar al Papa un exemplar del que, si Déu vol, serà un volum més del Catàleg Monumental de l'arquebisbat de Barcelona, dedicat al tem-

Mons. Pere Tena va presidir la concelebració eucarística.

ple de Santa Teresa de Jesús Infant. Al llibre, en què treballa un equip d'especialistes sota la direcció de l'arxiver diocesà i director del Museu de la Pia Almoina, no solament es registraran els aspectes històrics, artístics i pastorals del temps passat, sinó també del present, com l'acabament del cambril de santa Teresina o l'enriquiment dels materials del sagrari.

I qui sap si podran participar en la peregrinació els capellans que aquests dies, vivint una fraternal comunió, van concelebrar la missa. Al voltant del bisbe Pere Tena i de Mn. Escala, hi havia el vicari Ferran Lorda; el capellà dels sordmuts, Xavier Pagès, els preveres Ricard Masclans, Jaume Dasquens, Antoni Josep Gómez, Francesc Lladós, Ferran Blasi, Josep Vall, Josep Pons, i els pares Julián Ondia i Ferran Colàs. (F.B.B.)

TORTOSA

El bisbe lliura la missió canònica als professors de Religió

Els professors de Religió es van congrega al Seminari diocesà.

TORTOSA.— El dissabte 22 d'octubre el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va lliurar durant una Eucaristia la missió canònica per la qual envia els professors de Religió a ensenyar als diferents centres de Primària i de Secundària de la diòcesi. El

lloc de trobada va ser el Seminari diocesà, l'obra emblemàtica del bisbe Moll que actualment el bisbe Salinas ha reformat i adaptat a les necessitats presents. Convocats pel nou delegat d'Ensenyament, Mn. Miquel Garcia Bailach, hi van acudir la gran majoria dels professors i professores de Religió de la diòcesi de Tortosa, que comprèn pobles de les províncies de Castelló i de Tarragona.

Després de la conferència de Mons. Josep-Maria Tomàs, vicari general de la diòcesi i fins fa poc delegat d'Ensenyament, sobre *L'ensenyament religiós a l'Escola. L'ahir, l'avui i el demà*, va ser el torn de Mn. Bailach. A més de presentar-se i de posar-se a disposició de les necessitats i dels dubtes dels professors, el nou delegat diocesà d'Ensenyament va presentar a gran trets el retrat robot d'un professor de Religió i la seva missió davant de l'alumne, dels pares, de l'escola i de la societat actual.

L'Eucaristia va ser presidida pel bisbe diocesà, que en la seva homília, a més d'agrair la tasca que han dut a terme i que continuen fent al servei de l'Església i de la societat els professors de Religió, els va animar a continuar amb il·lusió i forta empena la missió que ell, com a bisbe de la diòcesi tortosina, els lliurava: anar al nostre món, a l'escola i als instituts, a la vida dels alumnes a ser professors que, per la seva competència en la matèria i sobretot per la seva competència en la seva manera de viure, de tractar i d'acollir els qui els envolten, siguin reflex d'aquella llum que és capaç de mostrar el camí i de donar sentit i esperança a aquest món ple de tristor i desavinences. (V.M.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Sant Feliu de Llobregat

L'abat de Montserrat demana recuperar l'esperit de la transició

■ El P. Josep M. Soler va lamentar «la crispació i el clima d'intolerància i animadversió que s'ha creat»

MONTSERRAT.— L'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, va demanar durant la missa conventual del monestir de Montserrat corresponent a la commemoració de Tots els Fidels Difunts que es recuperi l'esperit de la transició política a l'Estat espanyol.

El P. Josep M. Soler va lamentar «la crispació i el clima d'intolerància i d'animadversió que s'ha creat» en els darrers mesos per part de certs polítics i alguns mitjans de comunicació i fins d'algun eclesiàstic, amb motiu del debat sobre el projecte d'Estatut de Catalunya. Aquest projecte, segons el P. abat, «té punts dis-

cutibles i no és del tot satisfactori des d'una perspectiva humanista de tradició cristiana». En aquest sentit, va fer notar que «la cosa esdevé més greu quan uns dels principals actors en aquest afer són alguns programes d'una emissora que té com a accionistes la Conferència Episcopal Espanyola i d'altres institucions reli-

gioses; en lloc de crear un clima de diàleg lleial sobre les diverses opinions, totes legítimament defensables, creen un estat d'opinió contrari als principis cristians».

En canvi, el P. Josep M. Soler va afirmar que era d'agrair «el to serè i ponderat de la nota dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense sobre el tema». Pel que fa al terme «nació», l'abat va recordar que «cal tenir present que el magisteri autèntic i qualificat de l'Església ens diu que és perfectament legítim donar el nom de nació a un poble encara que no tingui Estat i que els ordenaments

jurídics que garanteixen el funcionament democràtic dels pobles i els drets dels ciutadans no són un absolut».

Finalment, va expressar el desig que «el clima tens i agressiu que s'ha creat fora de Catalunya es pugui superar i que tots plegats retrobem l'esperit assenyat, dialogant, constructiu i sanament negociador que es va viure durant la transició per superar les incomprendions i agressivitats del passat i arribar a una convivència que sigui més justa per a tots, bo i respectant els drets històrics dels pobles que formen l'Estat espanyol». (C.C.)

GIRONA

Trobada de Formació per a Catequistes

GIRONA.— A principis del mes d'octubre va tenir lloc la Trobada de Formació per a Catequistes, presidida pel bisbe Carles Soler i organitzada per la Delegació diocesana de Catequesi. Prop de 200 catequistes van reunir-se al Seminari diocesà per tal de

catequistes la seva dedicació perquè estan ajudant a un servei principal, transcendent i primordial del servei pastoral de la diòcesi.

Mn. Joan M. Amich, conferenciant de la trobada, va dividir la seva xerrada en tres apartats, que van servir com a base per al treball de grups posterior i per a la posada en comú. Després d'una introducció on va remarcar la dificultat del moment present, els inter-

rogants que ens presenta, els reptes que hem d'afrontar i que hem de saber veure com un moment de gràcia, va passar a fer una crida a l'autoestima i a la confiança. Cal tenir en

compte, va dir, que la catequesi de les nostres parròquies ens ofereix moltes possibilitats per al diàleg amb persones i famílies. Mn. Joan Amich va parlar també del rerefons de les nostres lamentacions per situar la «crisi» actual en el seu marc adequat, ja que ens és necessari saber interpretar bé el nostre món, encara que ens sigui difícil acceptar el canvi que s'ha produït i que ens costi centrar-nos en l'originalitat de la fe cristiana.

La catequesi d'avui transita cap a una nova situació, va continuar dient, i és a

partir d'una crisi global de la iniciació cristiana que la catequesi s'ha vist obligada a canviar i a reinventar la seva proposta. Per tant, es tracta de proposar l'originalitat de la fe, d'iniciar a la totalitat de la vida cristiana, de personalitzar la catequesi, de prioritzar la inspiració litúrgica, d'obrir la

catequesi a tota la comunitat i d'educar catequistes que siguin testimonis.

La conferència, que va ser seguida pels catequistes amb molta atenció, va servir perquè després del treball de grup s'obris un interessant diàleg. El punt final a la trobada el va posar el delegat de Catequesi, Mn. Salvador Gras, presentant l'Agenda del catequista i donant les pautes a seguir durant el curs que comença. (C.S.)

Prop de 200 catequistes van reunir-se al Seminari diocesà.

preparar el nou curs i per escoltar el que havia de dir Mn. Joan M. Amich i Raurich, implicat des de fa molts anys en el món de la catequesi, autor i col·laborador de diferents materials catequètics, que va parlar als assistents sobre *La catequesi d'avui: entre la lamentació i l'esperança*.

Al començament de la trobada va ser el bisbe Carles el qual, dirigint-se a tots els assistents, va recordar que potser ens trobem en una etapa de primer anunci ja que treballar per la catequesi en aquest moment és treballar pel futur. Va agrair als cate-

Inici de curs de la Delegació de Vida Consagrada

GIRONA.— El 8 d'octubre, a la casa de les Germanetes dels Pobres de Girona, va tenir lloc la trobada d'inici de curs de la Delegació diocesana de la Vida Consagrada. Cap a un centenar de religiosos i de religioses de la diòcesi van compartir a l'inici de la trobada un temps de pregària abans que el bisbe Carles els dirigís unes paraules d'encoratjament, tot recordant que el servei és la raó de la nostra vida. El prelat va aprofitar per presentar els objectius pastorals per a aquest curs: agrupació de parròquies, formació dels laics i laiques, pastoral dels joves, familiar i catequesi. Per acabar va dir que «el moment present, sense privilegis que no hem d'enyorar, ha de ser una gran oportunitat per ser llum i sal i per viure-ho amb il·lusió i esperança».

La trobada va continuar amb les visites de Mn. Joan Soler i de Jordi Planàs, que van presentar la Cadena de Pregària per a les Vocacions del mes de novembre i la nova edició de l'Agenda llatinoamericana, respectivament. (C.S.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Terrassa

Segona sessió del Consell Pastoral diocesà

■ Es prepara un pla pastoral diocesà elaborat conjuntament per tota l'Església diocesana

RUBÍ.— La segona sessió del Consell Pastoral diocesà en la breu història del bisbat de Terrassa va tenir lloc el 22 d'octubre passat a la Casa de la Sagrada Família de Rubí sota la direcció del bisbe Josep Àngel Saiz. Es van tractar diversos temes, entre ells el del nou itinerari del Catecumenat i el de pla pastoral per als propers anys. També es van presentar els nous materials de formació per a aquest curs, que tenen per títol *La transmissió de la fe en la societat actual*.

Amb ganes i forces renovades d'engajar els nous projectes diocesans, el bisbe Saiz va presidir el 22 d'octubre passat la segona sessió del Consell Pastoral diocesà. Després d'un primer any intens en què la prioritat era la constitució dels organismes diocesans, el prelat va afirmar que «en aquest segon curs és important dinamitzar les comunitats i treballar a fons per continuar posant els fonaments de la vida diocesana».

Els temes principals que es van tractar

El Consell Pastoral diocesà va celebrar la seva segona sessió de la seva curta història.

van ser bàsicament tres. En primer lloc, Jaume Galobart, delegat episcopal per al Catecumenat, va presentar l'itinerari del Catecumenat. La seva presentació va ser exhaustiva i detallada, tot convidant a les comunitats a viure a fons el sentit missioner i col·laborar en el servei diocesà del Catecumenat. Les intervencions posteriors dels consellers van valorar positivament aquest camí i van fer

aportacions per concretar les possibilitats que des de cada comunitat hi ha per col·laborar-hi.

En segon lloc, Mn. Francesc Pardo, vicari general de Pastoral, va presentar l'esquema per a l'elaboració del pla pastoral per als propers anys. Es tracta d'un document provisional de quatre pàgines que en conté l'esquema global. Tal com va explicar Mn. Pardo, «seran molt im-

portants les aportacions i suggeriments que es puguin fer des de tots els organismes diocesans». Mons. Saiz va manifestar també el seu desig que el pla sigui obra de tota l'església diocesana i va convidar tots els membres, comunitats i organismes a fer les seves aportacions i propostes concretes, a partir de les quatre grans accions de l'Església: la Paraula, els Sacraments, la Caritat i la Comunió. El Consell Pastoral diocesà dedicarà les sessions d'aquest curs a fer la seva reflexió i aportacions sobre aquest tema.

Finalment Mn. Salvador Cristau, vicari general de la Cúria, va fer la presentació del material de formació per a aquest curs, sota el títol *La transmissió de la fe en la societat actual*. Es tracta d'un document profund i àgil, a la vegada que conté una part de reflexió i unes fitxes de treball per al diàleg sobre els diversos àmbits en els quals cal incidir. Aquests temes de formació es tractaran a les reunions de preveres, en els consells arxiprestals i pastorals, i en les comunitats i moviments. Els consellers van fer diverses intervencions comentant el material i van agrair tot el treball que s'està realitzant en la vida diocesana. (C.C.)

Tibidabo informa

Vetlla Extraordinària de Crist Rei

19 de novembre 2005 a les 22 hores

El dia 19 de novembre, Vetlla Extraordinària de Crist Rei, tindrà lloc la Solemne Clausura de l'Any de l'Eucaristia, on s'imposaran les insígnies als Nous Adoradors Nocturns i a les persones de l'Adoració Perpètua que assisteixen a les Vigílies de l'ANE. També s'imposarà el distintiu als Adoradors Veterans i als Veterans Constants.

La Celebració Eucarística serà presidida per Monsenyor Antonio Cañizares, Arquebisbe de Toledo.

A les 21,30 hores sortirà de la Plaça de Lesseps, cantonada Pérez Galdós, un autocar amb destinació al Tibidabo i tornarà al lloc d'origen acabada la celebració.

Tots hi esteu convidats a participar-hi i també una hora al mes a l'Adoració Perpètua del Tibidabo

Telèfon 93 417 56 86

Inauguració de l'extensió egarenca de l'Iscreb

TERRASSA.— El dimecres dia 26 d'octubre va tenir lloc a la Sala Capítular de la catedral del Sant Esperit a Terrassa la inauguració del curs 2005-2006 de l'Iscreb en la seva extensió egarenca. Va presidir l'acte Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

Mn. Josep Pausas, arxiprest de Terrassa, va iniciar els parlaments donant la benvinguda als nombrosos assistents, i va donar pas a Antoni Matabosch, director de l'Iscreb, que va parlar de la importància de la formació dels laics i va recordar que en els vuit cursos que l'Iscreb ha impartit en l'extensió de Terrassa, al Centre Sant Esperit (c/ Església, 5), han assistit 250 alumnes.

La lliçó inaugural va ser impartida per un dels teòlegs més reconeguts actualment a Catalunya, Mn. Armand Puig i Tàrrach. El teòleg tarragoní va abordar el

tema del qual és especialista: *Jesús, el Crist, en els escrits del Nou Testament*. En la conferència va fer una presentació actual dels estudis sobre la figura de Jesucrist, tot fent un recorregut històric per l'evolució en aquesta matèria en el darrer segle. Va emmarcar la seva xerrada en el context actual de l'Europa postmoderna i plural i va insistir en el sentit evangelitzador tant dels estudis teològics com de la vida cristiana.

L'acte es va tancar amb una breu intervenció del bisbe, que va agrair la valuosa aportació del conferenciant i va recordar la importància de la formació cristiana en la transmissió de la fe a la societat actual. Mons. Saiz va elogiar el treball que es du a terme en aquest sentit, tant des de l'Iscreb com des d'altres instàncies de formació. (C.C.)

Quatre nous arxiprestos

TERRASSA.— Mons. Josep Àngel Saiz va lliurar el 19 d'octubre passat els nomenaments de quatre nous arxiprestos al bisbat. Són Josep Pausas Mas, Conrad Martí Martí, Josep M. Oca Riaño i Antoni Rubio Barés. El lliurament de nomenaments va tenir lloc en la reunió a la parròquia de la Sagrada Família de Rubí amb tots els arxiprestos de la diòcesi.

Després de ralitzar les consultes prèvies a quatre dels cinc arxiprestats susceptibles de canvi, el bisbe diocesà ha procedit a nomenar nous arxiprestos per un període de 4 anys. Mn. Josep Pausas Mas, rector

de Sant Pere de Terrassa i administrador parroquial de Sant Llorenç de Terrassa i d'Ullastrell, ha estat nomenat arxiprest de Terrassa. El P. Conrad Martí Martí o.f.m. cap., rector de Valldoreix, ha estat nomenat arxiprest de Sant Cugat-Les Planes. Mn. Josep M. Oca Riaño, rector de Sant Pere dels Merinals i administrador parroquial de Sentmenat, estarà al capdavant de l'arxiprestat de Sabadell Nord, mentre Mn. Antoni Rubio Barés, rector de Cardedeu, Cànoves i Alfou, ha estat nomenat arxiprest del Montseny. (C.C.)

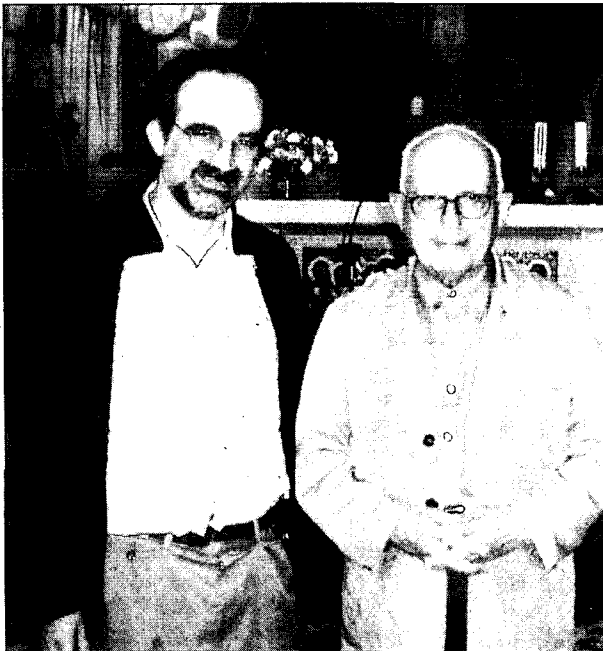
Sant Feliu de Llobregat

Jubilació de dos capellans emblemàtics

■ Mn. Francesc Mestre i Mn. Joan Deu s'acomiaden com a rectors de Piera i Sant Esteve Sesrovires

PIERA/SANT ESTEVE SESROVIREs.— En els darrers mesos, han deixat el seu càrrec com a rectors parroquials dos dels capellans més estimats del bisbat de Sant Feliu. Mn. Francesc Mestre i Mn. Joan Deu, de 78 i 77 anys respectivament, es jubilen després de molts anys de servei generós a l'Església catalana. Tot i el relleu al capdavant de les parròquies de Piera i Sant Esteve Sesrovires, tant Mn. Mestre com Mn. Deu continuaran exercint el ministeri sacerdotal a la diòcesi de Sant Feliu «fins que Déu vulgui».

Mn. Mestre (dreta), amb el bisbe i el seu successor, Mn. Ramon Bosch.

Mn. Deu, amb Mn. Aguilar, el seu successor.

va exercir també a Sant Esteve Sesrovires, exclama: «Quin goig haver pogut ser sacerdot!»

Després de jubilar-se com a rector de Sant Esteve, Mn. Joan Deu continuarà exercint el ministeri presbiteral, però en aquest cas a Torrelles de Llobregat, on va néixer fa 77 anys. «Ja tenia ganes de jubilar-me, em trobava cansat i em començaven a fallar els reflexos —confessa—. Ara toca servir al Senyor i la seva Església d'una altra manera, celebrant la missa de cada dia on em demanin i sobretot portant la comunió als malalts, que és un apostolat al qual sempre m'he sentit cridat.» El nou rector de Sant Esteve

Sesrovires és Mn. Josep Lluís Aguilar, actual vicari de Santa Maria de Martorell, «un capellà jove que segur que aportarà noves energies i donarà més vida a la parròquia».

Samuel Gutiérrez

Emotives festes de comiat s'han viscut en els darrers mesos a Piera i Sant Esteve

Sesrovires amb motiu de la jubilació dels seus rectors, Mn. Francesc Mestre i Mn. Joan Deu. Amb la presència destacada de Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, les parròquies de Santa Maria i Sant Esteve han acollit recentment multitudinàries eucaristies on s'han fet palesos els sentiments d'afecte i agraïments que els fidels i la gent del poble professen als dos capellans jubilats. En paraules del mateix bisbe, «es nota que la gent us estima». Aquest ha estat, per a tots dos, el millor comentari que poden rebre després de tants anys de dedicació pastoral als arxiprestats de Piera-Capellades i Montserrat.

Amb gairebé quinze anys al capdavant de la parròquia de Piera i més de cinquanta com a capellà, Mn. Francesc Mestre ha viscut la seva jubilació «com una oportunitat única per donar gràcies al Senyor i a tots aquells dels quals s'ha volgut servir per poder rebre el ministeri i exercir-lo». No obstant això, la jubilació no significa per a Mn. Mestre renunciar al ministeri ja que, com afirma confiat, «mentre el Senyor em doni forces i capacitats físiques i mentals ajudaré tant com pugui en el servei ministerial que se'm demani». El rellevarà com a rector de Santa Maria de Piera el fins ara vicari Mn. Ramon M. Bosch, amb qui ha treballat conjuntament en els

últims 14 anys. «Estic molt content del seu nomenament —assegura Mn. Mestre—, és molt estimat per tothom i estic segur que ho farà molt bé.» L'exrector pensa dedicar-se a partir d'ara amb més intensitat a l'estudi, una de les seves assignatures pendents, sense oblidar l'ajuda a la mateixa parròquia de Santa Maria, a la qual restarà adscrit «amb facultats de vicari».

En els seus cinquanta-tres anys com a capellà, Mn. Mestre ha exercit activament el seu ministeri a moltes parròquies de l'actual província eclesiàstica de Barcelona. Ha estat a Argentona, a Cardedeu, a Barcelona en diverses etapes, a Corbera, a Granollers i finalment a Piera, on a més de rector ha exercit d'arxiprest. Al llarg d'aquests anys ha estat consiliari diocesà, regional i coordinador nacional de la JAC/JACF, capellà i visitador de religioses i cooperador del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes.

També Mn. Joan Deu va voltar per bona part de la província de Barcelona abans d'arribar a Sant Esteve Sesrovires (Baix Llobregat), on ha estat rector durant 16 anys. Recorda especialment el seu pas com a vicari a la parròquia de la Concepció de Barcelona, on repartia 1.000 comunions al dia i se celebraven 2.400 batejos l'any. «Eren altres temps —reconeix—, ni millors ni pitjors que els d'ara, sinó dife-

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

50 anys de Dominiques a Vallirana

VALLIRANA.— Les Germanes Dominiques de l'ensenyament de la Immaculada Concepció van celebrar el 8 d'octubre passat la cloenda del 50è aniversari de presència a Vallirana (Baix Llobregat), on regeixen l'escola Verge del Roser. L'eucaristia de cloenda, presidida pel bisbe Agustí Cortès, va comptar amb una significativa afluència d'assistents, on destacaven els professors, alumnes i treballadors

del centre. Les Dominiques de l'ensenyament de la Immaculada Concepció van arribar fa 50 anys a Vallirana amb el repte de fundar una escola en el lloc on hi ha enterrades dues religioses de la congregació assassinades durant la guerra civil. Al capdavant d'un col·legi amb més de 400 alumnes, la comunitat de religioses Dominiques de Vallirana la constitueixen actualment vuit germanes. (C.C.)

Missions

Mn. MIQUEL ÀNGEL PÉREZ SÁNCHEZ, MISSIONER AL CAMERUN

«Hauríem de sentir com a pròpia la realitat africana»

Mn. Miquel Àngel Pérez és sacerdot diocesà de Barcelona i fa uns quants anys que treballa a la missió a l'extrem nord del Camerun, prop del llac Txad. És una regió molt seca on només plou tres mesos l'any. La majoria de la població és musulmana, però no hi ha problemes de convivència. Mn. Miquel ha estat fa poc a Barcelona, on ha compartit el seu testimoni amb diferents comunitats i grups.

—Qui el va enviar a la missió?

—Som enviats per les nostres Esglésies diocesanes, ara Sant Feliu, Barcelona i Terrassa. Barcelona envia els seus sacerdots diocesans que volen anar de missions a Xile i al Camerun.

—Va demanar vostè anar a la missió?

—Vaig acompanyar Mons. Joan Enric Vives en un viatge al Camerun quan era bisbe auxiliar de Barcelona i encarregat de les missions. L'impacte va ser molt fort, ja tenia pensat anar uns anys a les missions, i vaig decidir anar a l'Àfrica. La decisió d'anar a missions és lliure, però m'estic al Camerun perquè és on hi ha els sacerdots de Barcelona.

—Quines activitats pastorals realitza?

—Ens ocupem de les petites comunitats cristianes. El nostre territori és gran com les comarques de Barcelona. Cada diumenge visitem les comunitats i celebrem l'Eucaristia. Així, una vegada al mes com a mínim, poden participar en l'Eucaristia, i amb la visita del missioner es revisa la catequesi, es visiten malalts i se segueix la marxa de les comunitats. A algunes localitats hi anem amb cotxe, seguint rutes no asfaltades, una mica «tren-

ca-vertebres»; a d'altres hi anem amb barca, seguint el curs del riu i del llac. Amb els musulmans no busquem conversions, ens conformem amb el testimoni, molt en la línia de Carles de Foucauld.

—Com és la tasca social?

—La nostra activitat social es concen-

Blaram. Jo m'encarrego de l'escola professional. Ensenyem als joves soldadura, electricitat, informàtica, gestió i costura. És una acció molt bonica i apassionant. És difícil d'explicar l'alegria de veure joves que han trobat feina, que poden dur un salari a casa i cooperar al desenvolupament de les famílies.

—Què necessita el poble on treballa?

—Des de la missió volem respondre a les necessitats de la nostra regió. Ha de ser una educació seriosa per als nens i joves; promoció de la dona, que es pugui desenvolupar com a persona i no ser només la

Mn. Miquel Àngel amb els estudiants de Cefavihar

tra en l'educació, l'accés a l'aigua potable, la promoció de la dona i el suport a accions sanitàries. Portem directament quatre centres educatius: una escola maternal, una de primària i una de professional a Blangoua, i una de primària a

serventa de casa. Els oferim, dins de les nostres limitacions, un espai per compartir i aprendre, sobretot a partir de la cultura. Hi ha una gran necessitat d'aigua potable. També fa falta una assistència sanitària adequada, tenir rutes practica-

bles, electrificar la regió i una administració més eficient, però això escapa a les nostres possibilitats.

—Com és la gent?

—Aquí hi ha molt de moviment humà. Els originaris, els pescadors *kotokós*, són gairebé una minoria. De totes bandes vénen fins aquí, de Nigèria, del Txad, d'altres països de l'Àfrica de l'est i no pas pocs de diverses regions del sud del mateix Camerun. Uns, els nòmades, vénen a buscar aigua i herba per al bestiar durant la llarga estació seca. D'altres, a viure de la pesca, cada cop més difícil per la sobre-explotació. D'altres vénen a guanyar-se la vida amb el comerç perquè és una regió fronterera amb diversos països. És una activitat febril i molt rendible, i a vegades es barregen la legalitat amb el contraban sense gaires problemes. Gairebé tots són musulmans; els cristians, com a exigua minoria, entre catòlics i protestants, no arriben ni al cinc per cent. Cap problema de convivència, ens valorem i ens respectem.

—Quins deures tenim amb aquell país?

—Nosaltres, els occidentals, som els que tenim la paella pel mànec. Com a cristians hem de veure en tot home, dona i nen, un germà, un fill de Déu. De la mateixa manera que ho fem tot pels nostres fills, hauríem de sentir com a pròpia la realitat africana. Ja hi ha carguins oberts que cal aprofundir i utilitzar: el comerç just, el consum responsable, les ajudes directes via Església o ONG, l'exigència als nostres polítics perquè les relacions internacionals siguin ètiques, l'acollida i l'amistat als immigrants i als seus fills. I també, molt important, la pregària i la senzillesa de vida, sentint-nos tots units en un mateix destí comú.

Mn. Manuel Roig
Delegat de Missions

Quan l'evangelí ens insulta

La petita capella, feta de tàpia, no desentonava gens amb la resta de les cabanes que formaven el diminut poblat, a la muntanya de Mada. La muntanya, una mica menys abrupta que la muntanya d'Ouldemé, que és al davant, està plena de *shares*, o sigui, de petits conjunts de quatre o cinc cabanes, que acullen una unitat familiar. Per explicar quanta gent forma cada unitat familiar caldria no només un article, sinó una explicació més llarga i complexa.

El paisatge és entre paradisiac i infernal. Aquí cel i abisme es toquen. Imatges de somni, nens divertits jugant entre animals domèstics, malalties cròniques, con-

junts arquitectònics en harmonia total amb el meravellós medi, panxes infantils inflades que denoten la pobresa del sòl, força sec per cert. Somriures i salutacions sense parar al pas, aïllament i manca de desenvolupament, alegria i simplicitat, alcoholisme i duresa de vida a la muntanya. La missa no va començar ni tard ni d'hora, sinó quan els primers fidels van anar arribant; el moviment no va parar fins al final. El dia abans, un grup havia estat comentant l'evangelí d'aquest diumenge. Benaurats els pobres, havien sentit.

«L'evangelí ens insulta.» Així es va expressar el portaveu al capellà, en començar l'homília dialogada. Roger, el sacerdot francès, que ja fa molts anys que volta per aquests paratges, no va donar una resposta fàcil o demagògica. La pobresa del lloc és molt impressionant. A missa, ben pocs van vestits «de diumenge», la majoria, amb roba vella i estripada, especialment els nens. I els que duen calçat, en joc amb la resta de la indumentària, és generalment breu. Són pobres entre els pobres, suposo que ho saben, i també ho deuen patir. Camins aptes només per a peus humans. Tot a l'esquena, sobretot a la de les dones.

Poca aigua, i a vegades lluny. La dieta, poc completa. La cobertura sanitària, amb poc sostre. Es van instal·lar a les muntanyes fa uns quants segles, fugint de la invasió musulmana que els feia esclaus. Menyspreats per l'islam, oblidats del desenvolupament colonial, viuen a la seva sort, tant si és bona com si no.

Les seves paraules sonaven serioses i greus. Per què han de ser feliços, si tot és pobresa al seu voltant? Si la taxa d'alfabetització té poques xifres, si la subalimentació dóna poca vida, si la duresa del medi deixa poc per al descans, si els agradaria tenir un nivell de vida més bo, com els altres, i el tenen vedat. Reconec que em queia una mica la cara de vergonya, recordant tants discursos magnífics sobre la pobresa que els del món cristià tan bé fem i prediquem.

Roger va dialogar amb ells, sense amagar el problema. Ell mateix, germà d'Evangeli, és, segurament, dels europeus que viuen més senzillament per aquí. El fundador del seu orde religiós, Carles de Foucauld, era un militar francès donat a excessos de tota mena, un bon dia, va «caure del cavall», i va canviar tant la seva vida que va decidir anar a viure pobre entre els pobres,

a imitació de Jesús de Natzaret. Va acabar els seus dies entre els tuaregs del desert algerià. No hi havia respostes fàcils, així que no les va donar. Es podia escapar dient que els rics no són més feliços, i és veritat, però no ho va fer. O que els que en tenen molt viuen angoixats pensant que un dia ho perdran, i és veritat, però no va caure en la trampa. O que la veritable alegria té poc a veure amb l'abundància material, i és veritat, però no va jugar a enganyar-los.

La pobresa és allò més difícil, allò més provocatiu i nuclear del missatge de Jesús de Natzaret. Confiar en Ell i només en Ell. Oferir-li tota la nostra vida, les nostres capacitats, les nostres riqueses, sense mitges tintes. Esforçar-se en el desenvolupament material necessari, sense que et faci oblidar l'essència, no és fàcil. L'Evangeli no els insultava només a ells, ens insulta a tots, ens provoca, ens incita, ens desperta. Només serem alguna cosa si ho donem tot. Com que no ho fem, ens deixa malament el cos, si guem *madras*, *uldemés* o ibèrics. Canviem confiar per salvaguardar, i així ens va.

Miguel Àngel Pérez Sánchez
28 de febrer del 2004

Si vols un ambient familiar
i no trobar-te mai sol...

RESIDÈNCIA NOSTRA
SENYORA DE
MERITXELL

Al cor de la ciutat de Barcelona
Gran Via de les Corts
Catalanes, 602
(davant de la Universitat)
Tel. 933 041 301

Un estiu diferent

■ Hi ha ONG que ofereixen l'oportunitat de conèixer de prop la realitat que es viu a països del Tercer Món

El 4 d'octubre passat l'Associació d'Amics del Centre Cristià d'Universitaris de Girona va organitzar un acte per posar en comú les experiències viscudes aquest estiu per uns quants joves. Tots ells se'n van anar amb alguna entitat sense ànim de lucre a un país del Tercer Món a conèixer, compartir i ajudar en el dia

a dia les comunitats més desfavorides. Enginyers sense Fronteres, Enllaç Solidari, Fornellsx3, Gramiss i Setem són unes quantes de les entitats que tenen projectes de cooperació a països subdesenvolupats i que duen a terme experiències d'estiu amb joves de Catalunya.

És el segon any que l'Associació d'Amics del Centre Cristià d'Universitaris (CCU) de Girona organitza aquesta activitat de posada en comú de les experiències viscudes per joves durant l'estiu. La proposta va partir dels mateixos joves i de la seva dificultat davant de l'aterratge de nou a la seva vida normal a la societat occidental. El fet de compartir-les pot ajudar que se situïn, que es plantegin interrogants sobre les accions de cooperació i preveure quina és la implicació que cadascú seguirà tenint amb el Tercer Món.

Cada entitat, ONG o grup va exposar en la jornada «Escolta'ls», celebrada a la Universitat Politècnica de Girona el 4 d'octubre passat, la feina que havia anat a fer i el que més li havia impactat de la vivència.

Es va constatar en tots ells un xoc fort a la tornada a causa del contrast entre les dues realitats. Una jove destacava, en concret, el fet de donar valor a allò que té a partir d'haver realitzat l'experiència. Així com d'haver-se conegut ella mateixa com a conseqüència d'haver viscut sense les condicions mínimes de confort a les quals estava acostumada. Igualment, tots van coincidir en el fet d'haver sentit impotència davant de determinades realitats.

Una altra de les conclusions, obtingudes a la jornada, va ser que en qualsevol projecte d'ajuda i cooperació s'ha de bandejar el paternalisme i ajudar que les persones amb les quals s'està en contacte es valorin. N'hi ha que havien viscut el fet que qualsevol cosa vinguda del Primer Món era valuosa i valorada i la realitat no és aquesta. De fet, es va constatar que hi ha una sèrie de valors com ara l'acollida, l'alegria, la felicitat... que el Primer Món fa temps que ha perdut.

Estan convençuts que la feina que es pot fer a la tornada és la de col·laborar en la sensibilització, que pot ajudar a fer petits canvis a la nostra societat. Final-

Alguns dels participants de la jornada «Escolta'ls».

ment, van quedar sobre la taula dos interrogants importants: fins a quin punt els donem l'ajut que necessiten? Podem crear necessitats innecessàries? (Un dels presents va explicar que s'havia trobat enmig de la selva un DVD.)

Algunes experiències en primera persona

Cristina se'n va anar amb Gramiss (Grup d'Animació Missionera i Solidària), petita organització gironina que fa onze anys que treballa en diferents projectes a la República Dominicana: un centre de salut, una llar d'infants i els campaments d'estiu. Cristina va tractar de reflectir així les seves vivències: «M'és una mica complicat poder posar sobre paper la meua experiència dominicana, però una cosa sí que tinc clara: és una experiència molt positiva, que no cal confondre amb una experiència gratificant en tot moment. Aquest va ser l'error en què jo vaig caure al començament.

M'ha donat una petita dosi de tot: és com quan has d'elaborar un àpat molt suculent, al qual vas afegint una mica de cada ingredient, de tots els gustos, uns de més agradables i uns altres de no tant... i quan ho tens acabat, el tastes i... és boníssim, i més tard t'adones que t'ha provat de meravella, fins i tot molt més que quan el vas tastar!

Per la seva banda, l'entitat Enllaç Soli-

dari ofereix camps de treball al Brasil, concretament a l'estat de Rondônia. Fa 15 anys que hi organitza camps de treball. El grup de joves que hi ha anat enguany va conviure amb els missioners claretians que hi viuen tot l'any. La missió del grup de joves era la d'animació a les escoles i viure uns dies a les zones rurals ajudant a fer els treballs comunitaris. «Aquest mes a l'altra banda del món m'ha servit per aprendre que per ajudar la gent d'allà no cal buidar la cartera, a vegades la teua presència és un regal i qualsevol cosa que els ensenyis els serà de gran utilitat», va reflexionar Albert Genover, un dels joves que van fer el camp de treball d'Enllaç Solidari.

Per la seva banda, Enginyers sense Fronteres considera que una de les millors vies per potenciar el desenvolupament de capacitats als països més pobres és impulsar les mateixes organitzacions del Sud per permetre l'Accés Universal als Serveis Bàsics. En aquest context, el grup d'energia d'Enginyers sense Fronteres ha començat un programa d'accés a l'energia que comprèn la zona andina, des de l'Equador fins a Bolívia passant pel Perú. Una de les primeres fases d'aquest projecte, la realitzada pels que van anar aquest estiu amb l'entitat, ha estat la identificació de la zona i la instal·lació pilot de plaques solars fotovoltaïques per a l'alimentació d'emissores de ràdio. Per tant, aquesta fase intervé en l'àmbit d'accés a l'energia, per fer funcionar la ràdio i la il·luminació de l'escola, i de l'altra, l'accés a la comunicació.

Consuelo Chaves

ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL CCU

VA SER CONSTITUÏDA COM A ENTITAT PRÒPIA PER AJUDAR LA GESTIÓ DE LES ACTIVITATS QUE EL CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS (CCU) DU A TERME. EL CCU VA SER CREAT EL 1992 PEL BISBAT DE GIRONA.

SAFOR:

PUNT D'INFORMACIÓ DEL CCU MÒDUL AM-20 DESPATX 141
CAMPUS DE MONTILIVI - GIRONA / TEL. 972 418 334
safor@udg.es

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

Clam a favor de l'«ecumenisme intern»

■ Mons. Agustí Cortès participa en el IV Congrés de Cristianisme al Segle XXI

BARCELONA.— Fidel al seu esperit conciliador i de diàleg, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortès, no va desapropiar la primera participació d'un prelat al Congrés de l'associació Cristianisme al Segle XXI per manifestar, «amb el cor a la mà», un dels fets que com a bisbe més el fan patir: «Com és possible que persones que celebren l'eucaristia i que professen el mateix credo

tinguin tants prejudicis i es produeixi tan sovint una condemna sistemàtica d'uns i altres? Així és impossible el diàleg dins de l'Església. La mateixa actitud de respecte que es demana per a l'Església cap enfora, en l'àmbit ecumènic, ja la voldria jo per a tots els grups de dins. Hem de treballar per l'ecumenisme intern, sense prejudicis i amb una actitud de respecte vers l'altre, sigui de la mentalitat que sigui.»

D'algun manera, tot i que ell no ho sentia així, amb la seva presència al IV Congrés de l'associació Cristianisme al Segle XXI, el bisbe Agustí Cortès «jugava en camp contrari». Així li ho van fer saber els organitzadors en diverses ocasions alhora que li agraïen l'assistència. I no era per a menys ja que es tractava de la primera vegada que un prelat acudia a una trobada d'aquesta entitat, formada bàsicament per grups de cristians molt crítics amb la jerarquia que volen impulsar un canvi profund en el si de l'Església.

Amb una bona dosi de coratge, acompanyada de la ja seva característica humilitat, el bisbe de Sant Feliu es va deixar interpel·lar lliurement pels assistents, que no van desapropiar l'ocasió de preguntar-li sobre les qüestions més polèmiques de l'actualitat: democràcia a l'Església, el principi de laïcitat i per descomptat, la cadena COPE. Cortès no va defugir les preguntes i malgrat les limitacions d'un col·loqui amb poc marge de maniobra, va abordar els temes més espinosos amb el màxim de rigor possible. Intentant sempre anar a les arrels, es va mostrar ortodox, fidel al Magisteri, tot i que sense perdre la coneguda capacitat d'obertura i de diàleg. En aquest sentit va reconèixer que, «sense pretendre ser una democràcia, l'Església encara ha de millorar en els mecanismes que afavoreixin una més gran participació de tothom».

En un dels moments més valents de la seva intervenció va demanar als prop de 400 assistents al congrés que apostessin per l'«ecumenisme intern» alhora que mostrava la seva tristesa en comprovar que «dins de l'Església, entre germans, es produeix sovint una condemna sistemàtica de l'altre que impedeix el diàleg».

També en el tema de la COPE va parlar

El bisbe de Sant Feliu va participar en una taula rodona sobre la institucionalització de l'Església.

sense embuts, en la línia engegada pels bisbes catalans en la seva darrera reunió de la Tarraconense: «Molts bisbes no estem en absolut d'acord amb les formes i maneres que té de pronunciar-se la Cadena COPE. No és evangèlic l'insult, el menyspreu i el rebuig sistemàtic de determinades postures polítiques. Està fent mal. En la pròxima assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola el tema es tractarà a bastament.»

Amb temes tan candents i polèmics en boca d'un bisbe, el tema de la ponència a la qual havia estat convidat —*La institució religiosa en una societat laica*— va quedar en un segon pla. Mons. Cortès va explicar que «l'institucional en l'Església no es redueix a l'institucional sociològic de qualsevol grup humà. No és només una estructura o una organització, sinó que és quelcom rebut de Déu. Institució és el sagrament de l'Eucaristia. Institució és la Paraula de Déu rebuda com a do. Institució és el germà en tota la seva dignitat...». I va afegir: «El cristianisme és quel-

com més que una religió. És una fe. No podem negar que som religió històrica i positiva, constatable... i per tant susceptible d'institució, però el nostre fonament és que en el cristianisme hi ha la confluència entre la història humana, entre el que desitjo com a home, i el que Déu m'ofereix gratuïtament. Perquè com deia la *Gaudium et spes* (n. 22), Jesucrist és la plenitud de la humanitat.»

Juntament amb el bisbe Agustí Cortès també van participar en la ponència Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, i Rosa Cursachs, presidenta de l'associació Creients i Feministes. Va ser el plat fort —per insòlit— d'unes jornades celebrades del 29 al 31 d'octubre a Barcelona en el marc del congrés *Religions institucionals en una societat laica*, organitzat per l'associació Cristianisme al Segle XXI.

Samuel Gutiérrez

Nou curs de sopars-col·loqui de Justícia i Pau

TARRAGONA.— Justícia i Pau de Tarragona ha posat en marxa el nou curs de sopars-col·loqui, una activitat que ja es va iniciar el 14 d'octubre passat i s'allargarà fins al 9 de juny del 2006. Hi haurà una xerrada mensual el segon divendres de cada mes, llevat del desembre, que es farà el primer divendres. *Cap on va el nostre món?* va ser el tema tractat pel jesuïta Francesc Xammar en el primer col·loqui de la temporada.

La programació del curs 2005-2006 del fòrum que organitza Justícia i Pau de Tarragona inclou, l'11 de novembre, el sopar-col·loqui que dirigirà Pere Lluís Font, professor de Filosofia de la Universitat Autònoma de Barcelona, sota el títol *Sobre la història del pensament cristià*, i el 2 de desembre, M. Carme Sebastià Vidal, professora de Filosofia, parlarà de com *Educar per la llibertat i per la convivència*.

Pel que fa a l'any 2006, el 13 de gener, l'economista i advocat Maties Vives i Marc plantejarà el tema *Serà possible Europa?*; el 10 de febrer, els responsables de la Fundació Casa Misericòrdia de Reus exposaran el tema *Marginats a casa nostra*; el 10 de març, Jordi Porta i Ribalta, membre de Cristianisme al Segle XXI, tractarà sobre els *Reptes actuals de l'Església catalana*; el 7 d'abril, *Filosofia i informàtica* és la matèria que tractarà Rafael Larrañaga Cortès, professor de Filosofia; el 12 de maig, Dolors Oller i Sala, doctora en Dret i col·laboradora de Cristianisme i Justícia, parlarà *De la cultura de la violència a la cultura de la pau*.

Finalment, tancarà el cicle la intervenció, el 9 de juny, de Fabián González Mateos, doctor en Ciències Químiques i diplomada en Enginyeria Ambiental, que parlarà sobre *Ecologisme i ecologia*. Tots els sopars-col·loqui tenen lloc al restaurant M. R. del carrer Francolí, 59, del barri de Torreforta de Tarragona, a les 20.30.

Joan Boronat

La UAB acull una exposició audiovisual de Mans Unides

BELLATERRA.— L'exposició audiovisual *Fem del món la terra de tothom* va arribar el 3 de novembre a l'Estació de Ferrocarrils de la Generalitat de la Universitat Autònoma de Barcelona, coincidint amb la celebració de la festa major de la UAB. Mans Unides ha engegat aquesta campanya de sensibilització, que denuncia les contradiccions de l'actual model de globalització, amb la col·laboració de les organitzacions no governamentals Càritas, Justícia i Pau, Vols i Alternativa 3. Aquesta campanya té com a element central una exposició multimèdia interactiva que romandrà a Bellaterra fins al proper 16 de desembre. Posteriorment, recorrerà espais de gran afluència de públic fins al desembre del 2006.

Quatre pantalles gegants, que donen la benvinguda al visitant, creen un espai on la música i les projeccions audiovisuals envolten completament l'espectador. Dins d'aquesta instal·lació audiovisual es reflecteixen les conseqüències que l'actual model de globalització provoca als

països més desfavorits del planeta. I és que l'exposició no es queda en la simple denúncia, sinó que dona conclusions i alternatives per aconseguir una globalització més justa.

L'exposició audiovisual itinerant *Fem del món la terra de tothom* compta, a més, amb el suport de la majoria d'institucions públiques catalanes i de mitjans de comunicació de Catalunya. Per a l'ocasió, Mans Unides ha comptat amb la col·laboració del popular humorista Andreu Buenafuente, que ha enregistrat la falca de ràdio de forma desinteressada.

Aquesta campanya de sensibilització es complementa amb unes exposicions de petit format que voltaran per tot Catalunya i una exposició virtual i interactiva de participació a través de la pàgina web de la campanya (www.alternativaglobal.org). Aquesta pàgina compta també amb la col·laboració de testimonis del Sud que compartiran les seves experiències des de països d'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina. Per a més informació: www.mansunides.org (C.C.)

Cartell de l'exposició.

cultura

Una escultura, guanyadora del Concurs d'Arts de l'Any Dr. Pere Tarrés

■ L'escultora Raquel Muñoz va rebre el premi el 25 d'octubre passat al Col·legi de Metges de Barcelona

BARCELONA.— Una representació en bronze del Dr. Pere Tarrés, assegut i pensatiu, ha estat l'obra guanyadora del premi del Concurs d'Arts de l'Any Dr. Pere Tarrés 2005 organitzat pel Col·legi Oficial de Metges de Barcelona. Els membres del jurat no van tenir dubtes a l'hora de decidir, ja que la qualitat de l'obra escultòrica Raquel Muñoz, *L'ànima lliurada*, va eclipsar la de la resta d'obres presentades: quatre de pictòriques, sis de literàries i un dibuix.

«A qui amaré, si sols Vós podeu omplir aqueix buit que em fa sofrir?» Aquestes paraules escrites pel mateix Dr. Pere Tarrés van ser les escollides per l'escultora Raquel Muñoz per il·lustrar i donar contingut a la seva representació del beat. No obstant això, no haurien estat necessàries, ja que, tal com va expressar el jurat, la figura transmet l'essència i l'ànima del Dr. Tarrés per ella mateixa.

El 25 d'octubre passat va tenir lloc al saló d'actes del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona l'acte de procla-

L'obra «L'ànima lliurada» va ser la guanyadora del concurs.

mació i lliurament del premi del Concurs d'Arts de l'Any Dr. Pere Tarrés organitzat per l'esmentada entitat. El premi va consistir en un Tritó d'Argent, obra de l'escultor Eusebi Arnau i del joier Lluís Masriera, artistes representatius del modernisme català.

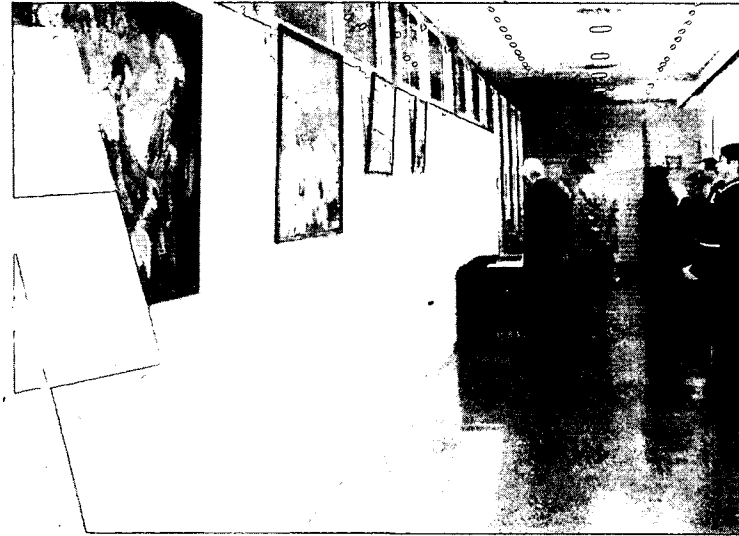
Les obres presentades a concurs van ser exposades a la seu del Col·legi Oficial

de Metges de Barcelona durant la segona quinzena d'octubre. Un total de quatre obres pictòriques, un dibuix i dos poemaris van ser les competidores de *L'ànima lliurada*. De totes maneres, el jurat va reconèixer que la qualitat de l'obra escultòrica va fer que fos molt fàcil prendre una decisió.

El pròxim acte programat dins de

les celebracions de l'Any Pere Tarrés és la col·locació d'una placa del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona en homenatge al Dr. Pere Tarrés en el número 93 del carrer Gran de Gràcia de Barcelona. Serà el dimecres 16 de novembre, a les 13.00.

Text i fotos: Consuelo Chaves

Els treballs presentats a concurs es van exposar a la seu del Col·legi de Metges de Barcelona.

«Em va atreure el misticisme del Dr. Tarrés»

L'escultora Raquel Muñoz va néixer fa 34 anys a Barcelona, però actualment viu a prop de la població de Montblanc. Amb la seva obra «L'ànima lliurada» ha guanyat el premi del Concurs d'Arts de l'Any Dr. Pere Tarrés 2005.

—Com es va assabentar de la convocatòria d'aquest premi?

—Me'n vaig assabentar quan vaig anar a visitar una persona molt propera que, malauradament, estava malalta. I vaig pensar de fer alguna cosa.

—Coneixia la figura del Dr. Pere Tarrés en profunditat?

—No, fins aquell moment m'agradava molt sant Joan de la Creu. Coneixia la Fundació Pere Tarrés perquè havia fet allà algun curs, però no sabia res de la figura del Dr. Tarrés. Vaig començar a llegir el seu *Diari de guerra*, les seves poesies i vaig trobar entre el seu recorregut vital i la seva obra un misticisme que em va atreure molt. El Dr. Tarrés té una aura especial: en les fotografies, en el que va escriure, en tot el que va fer... Penso que les persones que són tan sinceres amb elles mateixes i que realment fan allò que elles creuen que han de

Concurs d'Arts de l'Any Dr. Pere Tarrés 2005
Proclamació i lliurament del premi

Raquel Muñoz, després de rebre el premi.

fer tenen un àngel especial. I aquest home el tenia.

—Quina ha estat la seva inspiració per fer l'escultura?

—Quan vaig estar investigant sobre la seva vida, vaig veure una foto en què ell sortia tal com el vaig representar: assegut i pensatiu. Aquesta posició descriu el que ell representa: la senzillesa, el misticisme, la bondat, la generositat i la intel·ligència. El Dr. Pere Tarrés té un punt d'home renaixentista i d'humanista.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Maria Josefa del Cor de Jesús, beata

Espanya va recordar el 2001 la beata Maria Josefa del Cor de Jesús Sancho de Guerra amb aquest segell. Nascuda a Vitòria el 7 de setembre del 1842, casa seva va ser per a ella una escola d'educació moral i religiosa. A Bilbao, en una humil casa del carrer de l'Esperança, va fundar la congregació de les Serventes de Jesús de la Caritat. Era el 5 de juliol del 1871. Aquesta congregació, que va ser aprovada pel bisbe de Vitòria el 1874 i per la Santa Seu el 1886, està dedicada a l'atenció dels malalts als seus domicilis, a hospitals, a residències o a llars d'infants i de tots els necessitats que arriben als dispensaris. Va morir a Bilbao el 20 de març del 1912 a la casa mare de la congregació, on reposen les seves despulles. Va ser beatificada per Joan Pau II el 27 de setembre del 1992.

«Fills, creieu, pregueu i estimeu, i Déu estarà a prop vostre. Ell us donarà les gràcies que li demaneu. Jo sóc un dó per a vosaltres perquè Déu em permet cada dia estar amb vosaltres i estimar-vos a cadascú amb un amor incommensurable. Per això, fills, en pregària i humilitat obriu els vostres cors i sigueu testimonis de la meua presència. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'octubre del 2005

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegriatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Presentació dels tres darrers llibres de la col·lecció Quaderns de l'Irel

■ Són una bona eina per establir ponts de comunicació entre fe i cultura

LLEIDA.— Recentment la sala d'actes de la Biblioteca Pública de Lleida va acollir l'acte de presentació de les tres darreres publicacions corresponents a la col·lecció Quaderns de l'Irel. El teòleg Mn. Ramon Prat, director de

l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel), va destacar la importància que en l'àmbit cultural, universitari i de la fe tenen aquestes publicacions com a ponts de comunicació entre fe i cultura, que és l'objectiu de l'Irel.

Mn. Prat va acompanyar en aquest acte cultural els tres autors: Antonieta Mateus i Gorgues, autora del quadern número 10; el prevere lleidatà Josep Martí Cristòfol, autor del volum doble corresponent als números 11 i 12, i el franciscà i periodista P. Francesc Gamissans, autor del quadern número 13.

Antonieta Mateus ofereix en el seu treball *Humanisme i religió* unes pinzellades de com s'ha viscut l'humanisme en els darrers segles i quina ha estat la relació entre humanisme i religió, inclicant especialment en les característiques de l'humanisme cristià. Per la seva banda, Josep Martí Cristòfol, en el seu quadern *Lectura metafísica-teològica de la poesia d'en Màrius Torres* proposa un acurat estudi de la poesia de Màrius Torres en clau metafísica i teològica, que obre perspectives essencials de la seva poesia. «El sentit de transcendència plana sobre tota la poesia de Màrius Torres», va afirmar l'autor.

Finalment, el P. Francesc Gamissans i Anglada, col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana*, ofereix un resum

Foto: Jordi Curcó

Els tres autors amb Mn. Ramon Prat, a la dreta, poc abans d'iniciar-se la presentació.

del seminari que ell va dirigir a l'Irel i que portava com a títol el mateix del quadern ara publicat: «El papa Joan XXIII, paradigma de bondat i pau.» El P. Gamissans ofereix unes pinzellades biogràfiques d'aquest gran Papa, especialment en destaca el tarannà bondadós. L'autor s'endinsa en el tema de la pau amb l'encíclica

Pacem in terris, de Joan XXIII, i tanca el seu treball amb una anàlisi d'alguns passatges d'aquesta encíclica on el Pontífex proposa condicions fonamentals per aconseguir la pau interior en les famílies i en els pobles, i la pau internacional arreu del món. Interessants són també les cinquantadites del beat Joan XXIII recollides pel

Els tretze llibres publicats fins ara dins de la col·lecció Quaderns de l'Irel són els següents: *La sal de la terra. Estudiants cristians en la Universitat i en la societat*, de Manuel Lladonosa i Vall-Ilebrera; *El pessebre: icona de la recerca humana. Una resposta a la crisi religiosa actual*, de M. Carme Agustí; *Vers un laïcat col·laborador de Déu en la creació*, d'Amadeu Bonet i Boldú; *L'aposta de la fe*, de Manuel Lladonosa i Vall-Ilebrera; *Ser cristià avui. Una experiència*, de Ramon Prat i Pons; *Presó i reinserció. Realitat o utopia?*, de Jesús García; *Jesús de Natzaret. A la recerca d'una biografia*, d'Agustí Borrell; *El fet religiós, vehicle de salut i vehicle de malaltia?*, de Jordi Font; *Chesterton, la persona i el pensament*, de Francesc Gamissans, o.f.m.; *Humanisme i religió*, d'Antonieta Mateus i Gorgues; *Lectura metafísica-teològica de la poesia d'en Màrius Torres* (volum doble), de Josep Martí Cristòfol; *El papa Joan XXIII, paradigma de bondat i pau*, de Francesc Gamissans, o.f.m.

P. Gamissans. «No espero la glòria d'aquest món, l'espero en l'altre», podem llegir en una d'elles.

Jordi Curcó

Mn. Joan Llort, nomenat «Garriguenc de l'any»

L'ESPLUGA CALBA.— Mn. Joan Llort i Badia, rector de l'Espluga Calba (Garrigues), ha estat escollit enguany Garriguenc de l'Any, un premi que atorga l'Ajuntament de les Borges Blanques. L'acte protocol·lari del lliurament de la distinció es va celebrar recentment en el marc de la festa major de les Borges Blanques, capital de la comarca.

L'entrega del premi Garriguenc de l'Any va estar presidida per l'alcalde de les Borges del Camp, Carme Benet, que va argumentar els motius que fan mereixedor Mn. Joan del premi. Va afirmar que es deu «a la trajectòria humana d'una persona singular i que molts hem tingut la sort de seguir i compartir». Es reconeixia així la tasca de Mn. Joan Llort al capdavant de la Cooperativa tèxtil John-Fil, de l'Espluga Claba, que dona feina a 150 persones del poble i d'altres municipis de la rodalia. A l'hora de recollir el guardó,

Mn. Llort en el moment de rebre el guardó.

Mn. Llort es va mostrar agraït i content, però sobretot satisfet d'haver tingut l'oportunitat de poder treballar en equip i de poder lliurar una feina feta a uns pobles, a una comarca «que té necessitat de solidificar estructures, de crear treball», que, en definitiva,

vol dir generar riquesa i benestar a les famílies. Van ser moltes les persones que van assistir a l'homenatge a Mn. Joan Llort i que, congratulats, li van expressar el seu afecte i enhorabona sincera.

Joan Boronat

Celebrat el IV Seminari de la Feset a Barcelona

BARCELONA.— Els dies 13, 14 i 15 d'octubre va tenir lloc a la seu de les Escoles Universitàries de Treball Social i Educació Social Pere Tarrés-Universitat Ramon Llull, el IV Seminari de la Feset, associació europea de centres universitaris de formació de professionals del treball socioeducatiu. Sota el títol *Construint des de la diferència. Cooperació en contextos socioeducatius*, va aplegar més de

130 professionals de quinze nacionalitats diferents procedents de centres universitaris europeus dedicats a la formació d'educadors socials i treballadors socials. El principal objectiu va ser establir un espai de reflexió on analitzar els avantatges, problemes i reptes que presenta la multidisciplinarietat i la col·laboració en l'àmbit socioeducatiu. Més informació: www.peretarres.org/seminari (C.C.)

XI Trobada de Pueri Cantores de Catalunya

TERRASSA.— La Federació Catalana de Pueri Cantores celebrarà a Terrassa el 19 i 20 de novembre la seva XI Trobada Nacional, que es convoca cada any al voltant de la festivitat de Santa Cecília, patrona de la música. Aquesta agrupació de corals religioses infantils i juvenils aplegarà durant dos dies 300 nens i joves procedents d'arreu de Catalunya, de la resta de l'Estat espanyol i de la Catalunya Nord. La catedral del Sant Esperit de Terrassa serà la seu de la trobada, que inclourà un concert el dissabte, a les 21.30, i una missa cantada el diumenge, a les 12.00, presidida per Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, bisbe de Terrassa. És la primera vegada que la diòcesi de Terrassa acull aquesta trobada.

Els Pueri Cantores de Catalunya han convidat a la trobada de Terrassa altres formacions de Pueri Cantores: l'Escolania de la Catedral de Burgos, l'Escolania de la Catedral de Múrcia, el Cor Obar Sant Cristòfor de Portugal, el cor Zamudioko Kamara Korala dels Països Basc i els Petits Chanteurs de la Manecanterie Saint Gregoire de Perpinyà. De Catalunya hi assistiran formacions de Girona, la Garriga, Granollers, Barcelona, Sabadell, Cervelló, Castellbisbal i Olesa de Montserrat.

La Federació Catalana de Pueri Cantores és una agrupació d'entitats corals infantils i juvenils que té com a objectiu principal animar les celebracions litúrgiques. A Catalunya es va crear el 1991 per recollir i desenvolupar la tasca que s'havia fet des de finals de la dècada dels setanta. Pertany a la Federació Internacional de Pueri Cantores, un moviment fundat a França després de la Segona Guerra Mundial i que actualment té representació a tot el món. (C.C.)

Èxit de l'exposició «La Llum de les Imatges»

■ Els organitzadors d'aquesta mostra d'art sacre són el bisbat de Tortosa i la Generalitat Valenciana.

CASTELLÓ.— Més de mig any després que s'inaugurés, l'exposició *La Llum de les Imatges* —que té lloc a Sant Mateu, Traiguera, Peníscola, Albocàsser i Castellfort— continua rebent un gran nombre de visitants. La important obra de restauració que ha suposat la seva organització i la qualitat i quantitat de les obres exposades ha portat a aplegar gent de tot arreu per contemplar aquesta mostra d'art sacre de la diòcesi de Tortosa a la província de Castelló.

La clausura de la mostra estava prevista per a finals de desembre, però la gran afluència de gent i la bona acollida que per part del públic està rebent ha fet pensar al bisbat de Tortosa i a la Generalitat Valenciana —els organitzadors— a allargar-la durant tot el mes de gener. Així es donarà la possibilitat que més gent s'apropi a conèixer la gran mostra d'art sacre del nord de la província de Castelló que pertany a la diòcesi de Tortosa.

L'exposició ja l'han visitada més de trenta mil persones a Traiguera i més de setanta-sis mil a Sant Mateu. Gairebé unes tres-centes mil són les persones que han passat per la turística Peníscola. Són xifres que donen crèdit d'aquesta lloada exposició, que ha comportat, amb la neteja i la restauració corresponents, la recuperació d'un patrimoni gairebé desconegut per la desfiguració que el pas del temps i la mà humana havien amagat: l'església arxiprestal de Sant Mateu, el santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut de Traiguera, l'església parroquial de Peníscola, el santuari de la Mare de Déu de la Font de Castellfort i l'ermita de Sant Pere d'Albocàsser. Ha comportat també la revifalla de la vida turística de la

Grup de visitants al santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut de Traiguera.

part nord de la província de Castelló que, per l'emigració i altres factors, ha quedat molt despoblada i pobra de recursos.

La visió emprenedora del bisbat de Tortosa —tots els pobles esmentats pertanyen al bisbat tortosí, com pertanyia fins als anys seixanta tota la província de Castelló fins a Almenara— i de la Generalitat Valenciana ha fet possible presentar d'una manera notable la riquesa d'aquestes terres que, més per la vàlua de les obres d'art, destaca per la vàlua de la seva fe i amor a Crist i per Ell a la Mare de Déu, que s'expressen en les obres que mostra *La Llum de les Imatges*.

Moltes parròquies i particulars, així com grups de jubilats i d'escolars —els quals tenen visites guiades i treballades per a la seva edat—, s'han fet presents en aquests indrets. Potser un dia és massa curt per visitar-ho tot amb prou deteniment, però Peníscola, Sant Mateu i Traiguera sí que és un bon recorregut accessible i ben comunicat que dona per a una

jornada plena, tranquil·la i agradable.

Un viatge inoblidable

El 9 d'octubre passat va ser la parròquia de Campredó la que va organitzar un viatge per als seus feligresos. Un total de vuitanta-quatre persones van acudir amb dos autobusos, primer al santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut de

Traiguera i després a l'església arxiprestal de Sant Mateu, on, dividits en tres grups, van poder seguir l'explicació de les guies que van ajudar-los a gaudir de la bellesa del marc on es fa l'exposició i de la bellesa i del significat religiós de les obres que s'hi exposen.

Després de dinar al mateix Sant Mateu i comprar el famós formatge que en el poble es fabrica, els autobusos van portar els campredonencs, acompanyats pel seu mossèn, a Peníscola. La visita obligada al castell del Papa Luna, Benet XIII, no es va poder realitzar perquè estava tancat, atès que era el dia de la Comunitat valenciana. Això no obstant, sí que es va poder visitar la turística ciutat, comprar a les tendes que n'omplen els carrers i visitar l'església, el port i la platja que cada any apleguen un més gran nombre de turistes.

Des dels més menuts, que no passaven de cinc anys, fins als més grans, que ja passaven dels vuitanta, tots van quedar bocabadats del que és i ha suposat per a aquests llocs l'exposició. Només cal agafar el cotxe, el tren o l'autobús i acudir-hi qualsevol dia de la setmana, excepte els dilluns, d'onze del matí a vuit de la tarda, a visitar *La Llum de les Imatges*. Si hi aneu no us en penedireu.

Víctor-Manuel Cardona

La bona notícia...

Eucaristia i Tercer Món

Enguany, el món catòlic ha celebrat l'Any de l'Eucaristia. El Sínode dels Bisbes, celebrat recentment a Roma, ha tractat el mateix tema. No han faltat crítiques d'uns quants analistes que consideren de poca actualitat i interès un tema que el món catòlic creu sense problemes quan molts altres assumptes angonen i són de més difícil solució, com ara la fam al món.

La mateixa pregunta es devia fer el papa Joan Pau II quan, poc temps abans de morir, va tractar el tema de l'Eucaristia, íntimament relacionat amb les misèries humanes. Així, a la carta apostòlica *Mane nobiscum, Domine* («Queda't amb nosaltres, Senyor») preguntava: «Per què no fer d'aquest Any de l'Eucaristia un temps en el qual les comunitats diocesanes i parroquials es comprometin a afrontar, especialment i amb generositat fraterna, alguna de les múltiples pobres del nostre món?» I afegia: «Penso en el drama de la fam que turmenta centenars de milions d'éssers humans, penso en les malalties que flagel·len els països en vies de desenvolupament; també en la soledat de la gent gran, en el desànim dels aturats i en el trasbals dels emigrants... No podem fer-nos il·lusions: per l'amor mutu, i en particular per l'atenció als necessitats, se'ns reconeixerà que són veritables deixebles de Crist i d'acord amb aquest criteri es comprovarà l'autenticitat de les nostres celebracions eucarístiques.»

No sé si segons aquest criteri prioritari, que assenyalava el Joan Pau II, es pot comprovar l'autenticitat de les celebracions eucarístiques de les nostres comunitats cristianes. Tant de bo fos així! Enmig del dolor, seria una bona notícia.

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

**JOAN
Villaró**

Un passeig relaxant

M'aturo per uns moments i quedo molt sorprès. La meua mirada es recrea en aquelles flors de colors tan decoratives. El seu colorant natural, d'intens color groc, realçarà el gust de la sopa de peix i d'alguns arrossos o salses, entre altres plats. Les flors de safrà són tot un símbol obligat de dolcesa i de bellesa en moltes poesies àrabs. A Catalunya, el safrà es coneix des del segle x i Santa Coloma de Queralt va ser un centre safraner molt important fins al segle XIX. Avui dia, se substitueix el safrà per colorant alimentari, que és més econòmic.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

LLIBRES

Ensenyament poètic sobre l'amor

El *Càntic dels Càntics* és el llibre bíblic que més s'ha vist sotmès a interpretacions contrastades: des de la purament sexista fins a l'exclusivament mística, passant fins i tot per la política. El tema central de l'amor li confereix una actualitat perenne, testificada per l'atenció constant a les seves dites al llarg dels segles. En la seva composició, però, s'entrellacen, amb termes d'abast difícil, elements eròtics i literaris que a partir del marc bíblic i de la cultura circumdant demanen un aclariment. Els seus versos representen una col·lecció de cantiques amoroses, en les quals es delineen diferents camins de l'amor; aquests són aplicables tant a la relació intrahumana, com a la transcendent.

JESÚS LUZARRAGA
CANTAR DE LOS CANTARES
Sendas del amor

Per això resulta atractiu a lectors de tot tipus que estiguin interessats en la dinàmica amorosa. El seu ensenyament poètic il·lumina tot el procés amatori: des de la recerca i la trobada, passant per l'admiració joiosa i l'absència dolorosa, fins a culminar en la fusió unitària. «El que obre a l'amor és l'admiració de l'objecte estimat, que s'aconsegueix en la contemplació i col·loca l'amant en direcció a l'estimat, traient-lo de tot individualisme; però l'amor també suposa una decisió d'anar darrera seu, i de fer-ne l'atmosfera que envolta i uneix els amants de manera plena», escriu l'autor, el filòsof i teòleg Jesús Luzarraga. (C.C.)

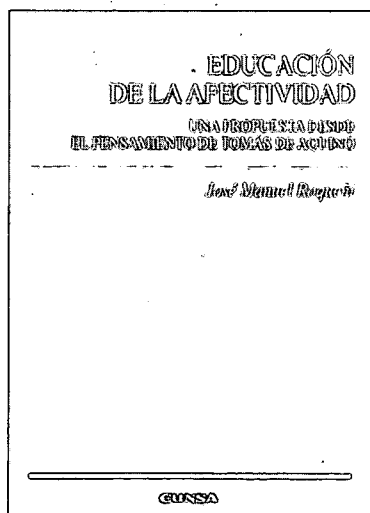
Jesús Luzarraga, *Cantar de los Cantares. Sendas del amor*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Nueva Biblia Española, Estella 2005, 650 pàg.

La formació de les emocions

Davant de l'interès creixent per la formació de les emocions, el pedagog José Manuel Roqueñi es proposa en aquesta obra estudiar l'educació dels afectes sota una perspectiva diferent: interpretant el pensament de Tomàs d'Aquino. Partint de l'estudi de l'antropologia i l'ètica tomistes, s'estudia el domini que la raó ha d'exercir sobre el món afectiu i el mètode específic per aconseguir-ho, i ofereix orientacions pràctiques. I és que per a

sant Tomàs d'Aquino l'ordre racional ve de l'harmonia operativa corporal i afectiva que aconseguixen determinades virtuts, de manera que l'origen del perfeccionament humà es troba en l'ordenament teològic (que té una finalitat) d'allò material. Més enllà d'un ensenyament intel·lectual o d'un control exterior de les emocions, des d'aquest punt de vista l'educació de l'afectivitat és un afer de pràctica en l'exercici de l'autoritat, en el qual els pares s'esforcen amb el seu exemple per ensenyar els seus fills a lliurar-se, fermament i lliurement, al bé dels altres. (C.C.)

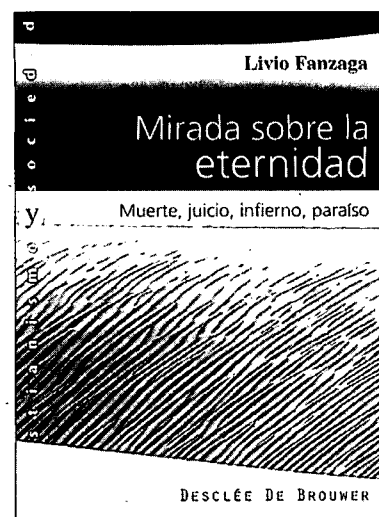
José Manuel Roqueñi, *Educación de la afectividad. Una propuesta desde el pensamiento de Tomás de Aquino*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Ciencias de la Educación, Barañáin 2005, 274 pàg.

Esperança de la immortalitat

Què ens espera després de la mort? I, abans que res, té sentit que ens fem aquesta pregunta i suposem que després de la mort hi ha alguna cosa per a nosaltres? Aquest llibre afronta aquests interrogants, sobre els quals, malgrat la seva importància evident, pesa un silenci inconscient o atemorit. Davant de la cultura moderna, que rebutja el misteri i interpreta la realitat com a fruit de l'atzar, i li assigna com a fita el no-res, el discurs de l'autor esbossa sobretot la naturalesa de l'ésser humà com a criatura estimada per Déu per a un projecte misteriós que el transcendeix i el salva. Després, seguint la guia de les Sagrades Escripures i de l'ensenyament constant de l'Església, el teòleg Livio Fanzaga presenta els continguts precisos de les certeses de fe que il·luminen, més enllà del temps, la sort definitiva de l'home i de la història. Al llarg d'aquestes pàgines l'autor exposa les raons i el contingut de l'esperança cristiana en la immortalitat: una esperança que, tenint com a centre la fe en la resurrecció de Crist, il·lumina la tragèdia de la mort amb una llum victoriosa. (C.C.)

Livio Fanzaga, *Mirada sobre la eternidad. Muerte, juicio, infierno, paraíso*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Cristianismo y Sociedad, Bilbao 2005, 206 pàg.

El «Pare dels monjos»

«Fou el primer monjo? Fou el primer eremita? En tot cas, és el primer que és conegut dels que s'han endinsat en la solitud del desert per servir Déu amb l'ascetisme i amb la pregària», explica Martirià Brugada en aquesta monografia sobre sant Antoni Abat. I afegeix: «L'anomenat "Pare dels monjos" experimenta la lluita contra ell mateix i contra el mal, fent opció per la gràcia, la joia i l'esforç en el creixement espiritual, viscuts des de l'atracció constant vers la solitud.» L'any 273 va anar a viure sol en un vell sepulcre, on es va estar durant tretze anys. Quan tenia 35 anys, cap al 286, va decidir practicar una vida ascètica més severa i es va recloure en una fortalesa abandonada, en la part oriental del Nil. S'hi va quedar uns vint anys. Cap al 311, va anar a la ciutat d'Alexandria per animar els cristians que allà eren perseguits. Va morir el 17 de gener del 356, amb gairebé 105 anys. La seva recerca de la soledat es mostra més com un procés interior que exterior. A poc a poc, es va sentir acompanyat d'altres ascetes que volien viure en el desert seguint els seus consells. (C.C.)

Martirià Brugada, *Sant Antoni Abat, una vida alternativa*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2005, 24 pàg.

INGREDIENTS:

1 cullerada de pinyons
2 grans d'all
1 cullerada de panses de Corint
3 fils de safrà
llom
farina blanca
ou batut
farina de galeta i oli

PREPARACIÓ:

Poseu en un morter una cullerada de pinyons, dos grans d'all, una cullerada de panses de Corint i tres fils de safrà i piqueu-ho tot. A continuació, agafeu uns llibrets de llom i farciu-los amb aquest preparat. Després, passeu-los per farina blanca, ou batut i farina de galeta i fregiu-los amb oli ben calent.

Llom al safrà

La crítica literària d'aquesta setmana

Sorpresa en el Nobel?

Harold Pinter, premi Nobel 2005, perquè «a les seves obres hi ha éssers que es defensen contra les incursions estrangeres o contra les pròpies pulsions, i s'atrinxeren en una existència reduïda i controlada».

Ha estat una sorpresa, tot i que els jurats del Nobel suec ja ens hi tenen acostumats. Cada any s'especulen noms, s'intenta desxifrar la intenció dels que concedeixen el guardó, i se'ns ofereix l'oportunitat de sorprendre'ns o decebre'ns, perquè o es tracta d'un nom gairebé desconegut o s'ha buscat un personatge que gairebé no té cap entitat literària coneguda.

És clar que després, per ser fidels a una tradició, no sabia dir si benèvola o superficial i frívola, ens esforcem per descobrir-ne valors que no s'havien tingut en

compte fins aleshores.

I qui diu valors parla també de circumstàncies específiques, que a la ment del jurat poden servir a una causa que ells han abraçat amb enteresa o servitud. No se sabrà mai.

Penseu en el Nobel de Literatura concedit a Winston Churchill, en acabar la II Guerra Mundial...

Qui és Harold Pinter? Sens dubte, es tracta d'un escriptor ferm, vigorós, enèrgic. Un home que s'ha lliurat a l'art amb el dramatisme de qui sembla que necessita expressar les seves opinions amb valentia, i sobre temes d'una realitat sagrant. I en aquests moments històrics en què vivim té ocasió de parlar dels temes

Harold Pinter.

que el fascinen més, i que li espremen el cor. Sobretot de les guerres. Ho va demostrar el 2003 amb la publicació dels seus poemes sota el títol de *War* («Guerra»).

Però això només és un dels cims del seu iceberg constant, que navega contra tots els corrents bel·licistes, i contra els seus protagonistes. Des de Margaret Thatcher fins a Bush, passant per Blair i els altres membres dels estats que s'han

unit per destruir-se mútuament.

La seva enemistat contra els Estats Units no va només contra els seus governs, sinó també contra l'esperit que sembla que impera al poble ianqui. I no té cap empatx a contraposar les morts i la destrucció que provoquen els seus exèrcits, amb el que ells mateixos han de patir.

Actualment s'ha lliurat al món de l'«absurd». Els seus parlaments punyents recorden Jean Genet i Georges Scheade. S'ha adonat que viu en un univers sense utopies, i es lliura a un plor interior desesperat, visceral, impotent, dolorós fins al crit salvatge.

Què ha pretès premiar l'acadèmia sueca? Ha volgut donar una lliçó d'antibelicisme agònica als estats triomfants per les seves sofisticades tècniques destructives? Ha volgut, una altra vegada, purgar el record del descobridor de la dinamita?

En tot cas, ens presenta un home que no estimula gens a viure. I ho demostra pràcticament el fet del ressò escàs que ha tingut la seva concessió.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Canvis a la Fundació Universal de la Sardana

La Fundació Universal de la Sardana ha renovat una part de la seva comissió d'honor que ha quedat constituïda per les següents personalitats: Josep M. Balcells, Sebastià Bardolet, Lluís Bassat, Ricard Bofill, Montserrat Caballé, Josep Carerras, Pere Casaldàliga, Marta Casals, Gerard Clarèt, Conselleria de Cultura G. C., Núria Espert, Josep M. Flotats, Valentí Fuster de Carulla, J. Hernández Pijuan, Joan Laporta, Àlícia de Larrocha, Joan Martí i Alanis, Federico Mayor Zaragoza, M. Dolors Miró i Juncosa, Valentí Miserachs, Ambler H. Moss Jr., Josep Palau i Fabre, Adolfo Pérez Esquivel, Antoni Ros-Marbà, Xavier Rubert de Ventós, Ernesto Sábato, Joan Antoni Samaranch, Jordi Savall, Antoni Tàpies, Joan Triadú, Amèlia Trueta, Xavier Valls, Francesc Vicens, Francesc Vilardell, A. Vives Fierro, Albert Williams.

L'objectiu de la Fundació és la promoció de la cultura popular catalana i de manera molt especial la difusió de la sardana. Disposa d'una col·lecció d'obres pictòriques i té previst portar successivament l'exposició *Els artistes i la sardana* al Museu Cerdà de Puigcerdà, Casa Museu Domènech i Montaner de Canet de Mar i al monestir de Sant Feliu de Guíxols.

L'exposició *Els artistes i la sardana* consta de 70 quadres originals (80 cm x 100 cm) amb temàtica sardanista, de pintors catalans contemporanis de renom, com Cesc, Chanco, Josep Colomer, Pere Díez Gil, Kim Domene, Gil Granero, Maria Girona, Josep Grau Garriga, Josep Guinovart, Daniel Lleixà, Claudi Martínez Borrrell, Josep Lluís Pascual, August Puig, Albert Ràfols Casamada, M. Assumpció Raventós, Jaume Ribas, Amèlia Riera,

Gerard Sala, Joan Josep Tharrats, Josep Uclés... Des del 1993 s'han fet diverses exposicions itinerants pel continent americà, Perpinyà, Andorra i Catalunya. Actualment s'ha ampliat la col·lecció amb artistes com Rosa Agenjo, Josep Algueró, Josep M. Avilés, Xano Armenter, Rafael Bartolozzi, Josep M. Codina, Miquel Esparbé, Joaquim Falcó, Olga Figuerola, Mercè Font, Lluís Krauel, Josefina Miralles.

La sardana expressa simbòlicament unió entre persones, pobles, nacions i races, és per això que la Fundació Universal de la Sardana ha estat present en tots els JJOO des de la seva creació Barcelona 92, Atlanta 96, Sidney 2000 i Atenes 2004 coincidint amb l'esperit de pau i solidaritat dels jocs. Ara estem preparant actes per a les olimpíades de Pequín 2008. (C.C.)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

19 - 20 DE NOVEMBRE
(Entrant el dia 18 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any
☐ Amb dos pagaments semestral de 45,35€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

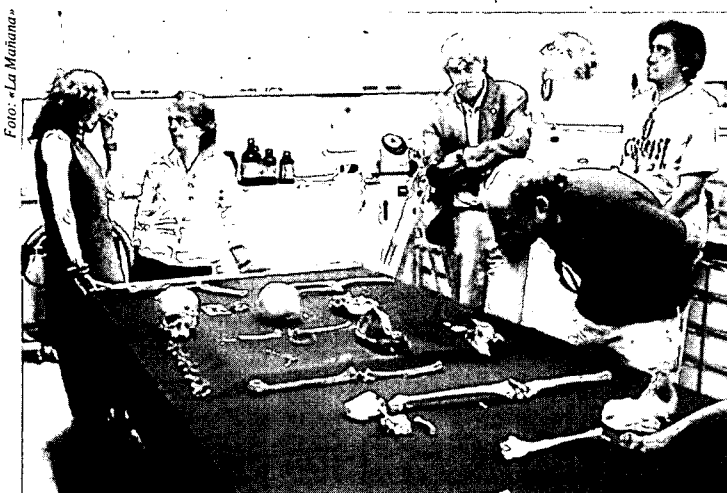
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Una troballa arqueològica important a Coll de Nargó

A la comarca de l'Alt Urgell, pel que es veu, encara es poden trobar restes arqueològiques importants. No tot s'ha descobert. I la troballa que s'ha fet ara és de debò excepcional. Tant, que he pensat que us l'havia d'explicar com a actualitat científica que val la pena de saber.

Es tracta d'un conjunt funerari de l'edat de Bronze, o sigui de fa uns 3.500 anys. És en una cova dita de Montanisell, al Coll de Nargó. La troballa que ara s'ha fet pública és de l'any passat. Un grup d'espeleòlegs voluntaris d'Isona estan fent l'inventari de les coves d'aquest indret del Pirineu català. I es trobaren a Montanisell amb el que hem dit.

És un lloc actualment de difícil accés. Per arribar a la cova cal travessar per un passadís d'uns 40 metres que serpenteja entre blocs de roca caiguts fins a arribar a un pou de 28 metres de fondària i al fons és on trobaren les restes de l'enterrament. La directora del Museu d'Arqueologia de Catalunya, Núria Rafel, ha assegurat que es tracta d'una troballa veritablement

Arqueòlegs observant les restes trobades.

pel públic a causa de ser molt difícil l'accés a ella. Els que hi anaren i feren la troballa comptaven amb l'ajuda dels bombers i de grups de rescat.

Esperem que els experts ens en puguin dir més coses aviat. Seran del nostre interès les conclusions que en treguin.

excepcional, perquè el conjunt es veu molt ben conservat, pràcticament intacte gràcies al fet que l'entrada principal va quedar tapada, probablement molt aviat. Donarà molta informació sobre com s'enterrava a l'època del Bronze al nostre país.

Aquesta descoberta ha estat comparada amb la del famós *home del gel* trobat als Alps. Els cossos en aquest cas no es troben momificats, sinó només els seus esquelets, però tot el que els acompanya és interessantíssim. Són de vuit o nou individus, no queda clar, però hi ha una dona amb joies de bronze que mostra la dignitat que devia tenir. Ja li han posat nom: «Senyora de les muntanyes.»

Ara com ara, la cova no pot ser visitada pel públic a causa de ser molt difícil l'accés a ella. Els que hi anaren i feren la troballa comptaven amb l'ajuda dels bombers i de grups de rescat.

Esperem que els experts ens en puguin dir més coses aviat. Seran del nostre interès les conclusions que en treguin.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

Era l'1 de gener de l'any 1600 quan un professor de matemàtiques de Graz s'encaminava a Praga invitat per Tycho Brahe el qual li havia llegit un llibre que havia publicat el 1596 sobre un tema d'astronomia i li oferia un lloc d'ajudant al seu costat per a la redacció d'unes noves taules astronòmiques. Ell es deia Johannes Kepler i havia acceptat la invitació perquè es clausurava l'escola reformista de Graz on ell donava classe. Les noves taules astronòmiques, *Tabulae Rudolphinae*, es feren, però la convivència entre Brahe i Kepler no va anar sobre rodes. Eren de caràcter molt diferent i les discussions abundaven entre ells. La cosa, però, durà poc. L'octubre del 1601 Tycho havia anat a casa d'un noble a sopar i, per no faltar a l'educació, no demanà d'anar a orinar fins a tornar a casa. La retenció li originà una urèmia aguda i al cap de cinc dies moria. Encara no havia complert els 55 anys. Kepler era nomenat successor seu en el càrrec d'astrònom i matemàtic imperial. Així esdevenia hereu de les precises observacions dels planetes fetes per Brahe a Hven. Això va ser molt important per a la història de l'astronomia.

Qui era Johannes Kepler?

Havia nascut el 27 de desembre del 1571 a Weil der Stadt (Württemberg, Suàbia) de família humil. Als quatre anys havia patit una malaltia greu que l'havia deixat mig tolit d'una mà, curt de vista i delicat de salut. No podrà dedicar-se mai a l'observació astronòmica com ho féu Brahe, però el superarà en intel·ligència.

Als tretze anys, amb la protecció dels ducs de Württemberg, ingressà al seminari d'Adalberg. El professor M. Mästlin li explicà la teoria de Copèrnic i s'hi adherí. Als vint anys es graduà a la facultat de Teologia de Tübingen. El 1594 fou proposat per a la càtedra de matemàtiques a Graz i ell acceptà. Com que l'as-

20 Johannes Kepler (1571-1630)

trologia anava unida a la matemàtica i a l'astronomia, Kepler es veié obligat a fer prediccions astrològiques (cal dir que Tycho Brahe també s'havia dedicat a l'astrologia) i va predir una temporada de molt de fred i la invasió dels turcs. I ho encertà. Això li donà reputació.

El 1595 es proposa resoldre el problema de les distàncies dels planetes al Sol: per què són les que són? El 9 de juliol li sembla haver vist la solució: els cinc «sòlids perfectes» (els cinc poliedres regulars) es poden encaixar entre els orbes dels planetes (o sigui, les esferes que en contenen les òrbites): el cub entre Saturn i Júpiter, el tetràedre entre Júpiter i Mart, el dodecàedre entre Mart i la Terra, l'icosaèdre entre la Terra i Venus i l'octàedre entre Venus i Mercuri, de tal manera que cada cos geomètric està inscrit en un orbe i circumscrit en un altre. D'això, en fa un llibre, *Prodromus dissertationum mathematicarum continens mysterium cosmographicum* («Introducció d'unes dissertacions matemàtiques que conté el misteri cosmogràfic»). És el llibre que, publicat el 1596, llegirà Brahe i farà que el cridi a viure amb ell.

No cal dir que serà el mateix Kepler qui, més tard, s'adonarà del poc fonament que hi havia al seu *Prodromus* i establirà uns altres principis per a les distàncies planetàries.

Les lleis de Kepler

En morir Tycho Brahe, es trobà Kepler amb la llista d'observacions que l'astrònom danès havia fet del planeta Mart. I es posà a treballar-hi. Com a bon matemàtic

va voler esbrinar a quina mena de trajectòria corresponia el moviment d'aquest planeta. Sabia que podia fiar-se d'aquelles consignacions que Brahe havia fet amb una precisió excepcional. Però no era fàcil resoldre el problema. Li calgueren sis anys de càlculs, provatures, nous càlculs, nous temptejos, embrutar més de nou-centes quartilles d'operacions i molt de rumiar. Allò no quadrava amb cap dels sistemes de món coneguts, ni amb el de Ptolomeu, ni amb el de Tycho, ni tampoc amb el de Copèrnic, ja que tots havien mantingut l'axioma platònic del moviment circular i uniforme dels astres. En cap dels sistemes l'òrbita marciana no resultava ser una circumferència. Conclusió? Cal dir-hi una cosa nova. Ho publicà el 1609 amb el títol *Astronomia nova*. Hi afirmava dues lleis per als planetes: la Giren tots al voltant del Sol, com deia Copèrnic, però no fent un cercle, com deien Plató i els seus seguidors, entre ells Copèrnic, sinó descrivint una el·lipse, i no amb el Sol al centre sinó en un dels dos focus d'aquesta el·lipse.

2a No tenen un moviment uniforme, la seva velocitat no és constant sinó que varia en dependència de la seva distància al Sol. El planeta va més de pressa quan hi és a prop i més lent quan n'està més lluny. Matemàticament: el radi vector que uneix el planeta al Sol descriu (o escombra) àrees iguals en temps iguals. És la «Llei de les àrees».

Però Kepler encara no estava satisfet després de publicar aquests resultats. El problema de les distàncies (mal resolt en el *Prodromus*) seguia burxant-lo. Havia d'haver-hi una relació amb l'any de cada

planeta, o sigui amb el temps que triga a recórrer total l'òrbita. Però quina? Trigarà deu anys a trobar la resposta. I la trobà. El 1619 publicà *Harmonices mundi* i hi diu una tercera llei: els quadrats dels temps que triga cada planeta per fer la volta completa al Sol són proporcionals als cubs dels semieixos majors de les el·lipses que descriuen al seu entorn.

Les tres lleis keplerianes eren certes. I es pot dir que, de revolucionàries, ho eren més que la innovació de Copèrnic. Anul·laven dos axiomes dels moviments planetaris que durant segles s'havien considerat intocables. Ja no eren ni circulars ni uniformes. Copèrnic només n'havia canviat el centre, Kepler canvia el tipus de moviment. I ho fa amb lleis matemàtiques. Es prepara el camí a Newton.

Kepler encara féu altres treballs astronòmics. Les *Tabulae Rudolphinae* que havien iniciat Tycho i ell, va poder publicar-les el 1627. Erèn les més exactes de totes les publicades fins aleshores i donaren un bon impuls a l'astronomia del segle XVII. També va publicar *Dioptrice* (1611), tractat d'òptica, i *Epitome Astronomiae Copernicanae* (1618-1621).

Els mèrits de Kepler no foren prou reconeguts pels seus contemporanis. Tota la vida va patir estreors econòmiques. I també dificultats familiars. El 1612 va morir la seva esposa i el predilecte dels seus fills que ja tenia sis anys. S'hagué de tornar a casar i encara tingué set fills més, però pocs recursos per tirar endavant la família. Va haver de lluitar contra l'acusació de bruixa que feren de la seva mare el 1616 i prou li costà demostrar-ne la innocència. Hagué d'acceptar la càtedra de matemàtiques de Linz per poder sobreviure. L'emperador trigava a pagar-li el sou. Va morir pobre a casa d'un estrany, als 59 anys d'edat, a causa d'un constipat que agafà cavalcant en ple hivern per anar fins a Ratisbona per cobrar els dotze mil florins que li devia el monarca.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Hostage ***

Director: Florent Siri.

Guionista: Doug Richardson.

Intèrprets: Bruce Willis, Kevin Pollak, Jimmy Bennett, Michelle Horn, Serena Scott Thomas.

Gènere cinematogràfic: thriller-acció.

Estats Units, color 2005. 113 minuts. / Públic: joves.

Bruce Willis, el protagonista.

L'expert negociador Jeff Talley decideix abandonar Los Angeles per esdevenir el cap de policia d'una tranquil·la població dels afores. La seva nova vida, però, es veurà alterada quan dos germans i el seu misteriós company de viatge agafin com a hostatges els membres d'una família després d'un intent d'atrancament. El que des-

coneixen els criminals és que el cap de família és un comptable de la màfia.

Un nou thriller de factoria nord-americana, però amb un realitzador francès, Florent Siri (*Nido de avispa*). El guió, basat en una novel·la de Robert Crais, vol aprofundir en els dilemes morals i afectius dels personatges, devastats cadascun per diferents circumstàncies, inclòs el protagonista. L'intent és bo, però no magnífic. A més de l'acció i la tensió pròpies del gènere, és veritat que tant els segrestadors com els hostatges —com el mateix Bruce Willis que és al mig—, transmeten força, dolor i intensitat, però no van més enllà d'estar al servei del suspens. Willis i la resta del repartiment estan a l'alçada, així com la realització, que sap enllaçar, en el muntatge, les escenes i atrapen l'espectador durant tot el metratge.

• Humor: 0; acció: 2 i 1/2; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial-vulgar (qualificacions de 0 a 3).

Bibi, la pequeña bruja y el secreto de los búhos azules ***

Direcció: Franziska Buch.

Guionista: Elfie Donnelly.

Intèrprets: Sidonie Von Krosigk, Corinna Harfouch, Katja Riemann.

Gènere cinematogràfic: fantasia.

Alemanya, color, 2004, 119 minuts. / Tots els públics.

Adaptació basada en un personatge de dibuixos animats.

Bibi, la pequeña bruja y el secreto de los búhos azules és una adaptació del personatge dels contes i aventures en dibuixos animats que va envair les llars alemanyes en la dècada dels vuitanta i els noranta. Aquesta petita bruixa desenfadada ha de passar l'estiu estudiant com a interna al sever col·legi del castell d'Altenberg.

El perquè la petita Bibi té poders màgics, igual que la seva mare, és una cosa que no explica el guió. La pel·lícula ens n'explica les aventures, i assumeix amb tota naturalitat que és bruixa. Anant en contra del codi dels mags, que no permet interferir en el destí dels humans, Bibi fa servir la màgia per ajudar la seva amiga Ele —en cadira de rodes per un accident—, cercar el màgic pols dels mussols blaus i lluitar contra el seu mortal enemic, la bruixa Rabia Von Katzenstein.

Es tracta d'una pel·lícula familiar per a nens i joves de factura tècnica passable, que ens parla d'amistat, lleialtat i generositat amb l'excusa d'una història entretinguda per als més joves.

• Humor: 1; acció: 2; violència: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Batman begins ****

Director: Christopher Nolan.

Guionistes: Christopher Nolan i David S. Goyer.

Intèrprets: Christian Bale, Cillian Murphy, Gary Oldman, Michael Caine, Morgan Freeman.

Gènere cinematogràfic: acció-drama.

Estats Units, color, 2005, 141 minuts. / Públic: joves.

Anys després de l'assassinat dels seus pares, un desil·lusionat Bruce Wayne viatja pel món cercant com combatre la injustícia i com fer servir la por contra els que s'aprofiten dels que tenen por. Després de tornar a la seva ciutat natal, Gotham, Bruce crea el seu alter ego justicier: Batman.

Amb aquest lliurament fílmic de l'heroi creat el 1939 per Bob Kane per a DC Comics, la Warner ha superat amb escreix totes les versions anteriors de Batman —incloses les dues de Tim Burton— i, en general, les adaptacions d'herois de paper al cel·luloide. Sens dubte, això ha estat així gràcies al talent de Goyer al guió i de Nolan en la direcció, així com el treball excel·lent d'un repartiment de luxe.

El poder de Batman rau en la seva perícia, la seva força (treballada amb entrenaments durs) i la tecnologia aplicada, en cooperació amb els seus grans confidents: el seu majordom (Michael Caine) i un executiu de Wayne Industries, Lucius Fox (Morgan Freeman). Aquesta normalitat i humanitat més grans permeten Christopher Nolan explotar, en el guió, la basa de les motivacions huma-

nes per indagar en la foscor de l'ànima del jove Wayne.

En conseqüència, els 140 minuts del film, que no es fan gens pesats, confirmen que Nolan és capaç —com altres grans genis del cinema— d'unir comercialitat (per arribar a tots els públics) i intel·ligència i creativitat (per satisfer un altre tipus d'espectadors).

Imatge de la pel·lícula.

• Humor: 1; acció: 2,5; violència: 1,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial
• Extres DVD: idiomes (anglès i espanyol); subtítols (anglès, espanyol i portuguès); còmic interactiu; concepte, disseny i desenvolupament de la pel·lícula i del repartiment artístic; efectes especials; tràiler, etc.

El món de la televisió

▶ **Mike, Lu y Og ****

De dilluns a divendres - 7.30 h - La 2

La sèrie explica les aventures d'una nena de Nova York, Michelanne (Mike), d'11 anys. Deixa casa seva, a la gran ciutat, per un intercanvi com a estudiant i arriba a una illa perduda a mar obert. El que allà troba són uns nadius singulars, entre els quals hi ha Lu (la vanitosa filla del governador que creu que la seva tortuga Lancelot és el seu servent) i Og (un jove i precoç filòsof sempre implicat en invents estranys).

Precisament, molts dels invents d'Og intenten pal·liar la nostàlgia de civilització de Mike, cosa que fa enfadar encara més Lu, que es considera una princesa i protagonista única de tot el que passa a l'illa.

Tot i que la sèrie tracta en to còmic alguns aspectes de la societat civilitzada en el context de la societat nadiua, no sembla que aquest to paròdic conduïxi a reflexions interessants o a conclusions coherents. Chuck Swenson (el creador) també és el productor creatiu de *Rugrats*. D'aquí que formalment s'assemblin —i en algun moment també en l'humor— totes dues sèries.

No obstant això, *Rugrats* ofereix molta més qualitat en tots dos sentits (formal i de guió) i també promou amb naturalitat valors com l'amistat, la família o el diàleg. *Mike, Lu y Og* compta amb una animació més pobres, en la qual els fons fixos fan més lleig encara el dibuix dels personatges. Uns personatges que donen mostres contínues d'actituds imperatives: tant en els nens, malcriats i materialistes, com en els adults, immadurs i sense autoritat ni intel·ligència.

En definitiva, és una sèrie d'animació més que no pas un model «contracultural», però que tampoc no aporta res d'interessant ni als més petits ni als grans. Recomanada per a nens a partir de 8 anys.

TIC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

01.00-02.00
02.00-02.30

02.30-07.00

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
12.00-18.00 *Radiofórmula*
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, *Objectiu, l'home*
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 13

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Angeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Seminario Mater Dei»
Luis Oliver, rector del Seminari Mater Dei de Castelló, ens explica com n'ha estat, d'important, la família en la seva història personal de trobada amb Déu, la seva vocació sacerdotal i la tasca que desenvolupa com a rector d'un Seminari, al temps que ens fa una crida a cadascú de nosaltres per trobar la nostra vocació veritable.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a

eix central.

Director: Ferran González.

Dilluns 14

17.00 *Pueblo de Dios*
«Historias de Kariobangui.»
Kariobangui és dels dels molts «slums» que envolten Nairobi, capital de Kenya. La meitat de la població malviu sense cap de les infraestructures bàsiques. Els missioners combonians han optat per conviure entre els més pobres dels pobres.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 13

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

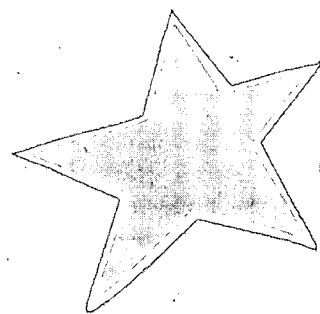
Divendres 11

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

ràdio estel

Música i missatge

- ☐ Barcelona 106.6
- ☐ Tarragona 100.6
- ☐ Catalunya Central 93.7
- ☐ Girona 103.4
- ☐ Tortosa 90.1
- ☐ Garraf 96.8
- ☐ Vic 91.3
- ☐ Lleida 91.5
- ☐ Cerdanya 104.4
- ☐ La Seu d'Urgell 105.0
- ☐ Andorra 107.5

www.radioestel.com

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Internet

• **OBSERVATORI INTERNACIONAL CARDENAL VANTHUÂN.**— En la seva pàgina web, www.vanthuanobservatory.org, ofereix informació sobre la doctrina social de l'Església, notícies, recensions de llibres, arxiu documental, etc.

Altres bisbats

• **JESUÏTES.**— El 15 de novembre, tres emigrants expliquen la seva experiència (Institut d'Emigracions); el 16, conferència sobre *Nos necesitamos*, amb Julio Martínez, s.j., i el 17, *Mi padre era un arameo errante*, per Juan Manuel Martín Moreno, s.j. Les tres xerrades formen part del cicle «Un desafiament pendent. L'emigració» i seran a les 20.00. Més informació: parròquia Sant Francesc de Borja, c/ Maldonado, 1 - Madrid, tel. 915 760 607.

• **MONGES TRINITÀRIES.**— El 19 de novembre, a les 17.30, escola de pregària a la casa de la Trinitat de les monges trinitàries de Suesa (Cantàbria). Més informació: a/e: montrini@terra.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— De l'11 al 16 de desembre, dirigits per Ricardo Vázquez Freire, s.j., a la casa d'exercicis espirituals de Pontedeume (Santiago de Compostel·la). Més informació: tel. 981 430 335.

Barcelona

• **MÚSIQUES DEL L'ESPERIT.**— L'11 de novembre, a les 21.00, a la parròquia de Sant Sever de Barcelona, es presenta *Missa primi toni, Misa quarti toni, 3 Salms* de Francesc Valls, a càrrec d'Exaudi nos.

• **SANT MARTÍ DEL CLOT.**— L'11 de novembre, a les 20.00, missa de festa major presidida pel P. Lluís Armengol i Barnils, s.j.; a les 21.15, ball de rams de Sant Martí de Provençals; a les 22.30, acte d'inici de la celebració dels 60 anys de l'esbart Sant Martí, convivència i aperitiu; el 26, a les 22.00, recital de música i dansa religiosa. Més informació: tel. 932 327 416.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Amb motiu del X aniversari del procés de Barcelona celebra el 14 de novembre, a les 18.30, una taula rodona i un acte commemoratiu amb col·laboració amb l'Institut Catholique de la Méditerranée (Marsella) i el Grup de Treball Estable de

Religions. L'acte serà presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach al Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 14 de novembre, a les 20.00, cicle de conferències *Joves i d'Església*, coordinat per Eugènia Alsina; el 15, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols (catedràtic d'Història) i Óscar Mateos (licenciats en Ciències Polítiques). Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Formació humanista (actualitat, pensament, història de Catalunya). Cursos gratuïts impartits per professionals: Artur Migas, J. M. Martí Bonet, Eulàlia Duran, J. L. Martín García Alós. S'imparteixen els dilluns, a les 18.00. El curs s'inicia el 14 de novembre, a la parròquia de la Concepció (c/Llúria, 70 - Barcelona). Segona conferència adreçada a matrimonis: *La importància de la formació contínua en el matrimoni i en la família*, amb el professor Pere Calbó, el 19, a les 18.00.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El Museu Geològic del Seminari de Barcelona i els Amics del Museu Geològic del Seminari organitzen un cicle de conferències sobre «Paleontologia actual. La geologia avui (II)», que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic i professor emèrit de Filosofia de la Natura en la Facultat de Filosofia de la URL). El 15 de novembre, a les 18.30, conferència sobre *L'origen de la vida segons les últimes teories físico-químiques*. C/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **AMICS DEL LICEU.**— El 15 de novembre, a les 19.30, conferència sobre *Semiramide*, a càrrec de Roger Aliet (professor titular d'Història de la Música de la UB i crític musical de *La Vanguardia*). Sala de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, Rambla, 51-59 - Barcelona.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 15 de novembre, a les 19.00, vídeo sobre Egipte presentat per la seva autora, Marisa Guivernau; el 17, a les 19.00, Isidre Rovira parlarà sobre *Gaudí, home*. Més informació: c/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

CADENA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

- **Tarragona:** 11 de novembre. Delegació de Pastoral Vocacional: Mn. Albert Valldosera, tel. 610 656 978, a/e: valldo@tinet.org
- **Girona:** 12 de novembre. Parròquia de Sant Josep: tel. 972 202 748, a/e: joansoler@girona.com
- **Lleida:** 13 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 973 268 628, fax 973 272 972, a/e: vicaria@bisbatlleida.org
- **Solsona:** 14 de novembre. Mn. Josep M. Vilaseca i M. Teresa Bossa: tel. 696 142 494 i 660 939 110, a/e: jomvr@hotmail.com i teresabossa@yahoo.es
- **Tortosa:** 15 de novembre. Mn. Javier Vilanova: tel. i fax 964 171 079, a/e: valapena@terra.es
- **Urgell:** 16 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 973 350 054, fax 973 352 230, a/e: inh@bisbaturgell.org i despatx@bisbaturgell.org
- **Vic:** 17 de novembre. Mn. Pere Oliva: tel. 932 652 226, a/e: pereoliva61@yahoo.es
- **Barcelona:** 18 de novembre. Secretaria Delegació Pastoral Vocacional: tel. 934 541 600, fax 934 549 012, a/e: seminari.bcn@teleline.es
- **Sant Feliu de Llobregat:** 19 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 936 327 630, fax 936 327 631, a/e: secretaria@bisbatsantfeliu.org
- **Terrassa:** 20 de novembre. Secretaria del bisbat: tel. 937 337 120, fax 937 337 095, a/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

• **COSMOCAIXA.**— El 15 de novembre, a les 19.00, conferència sobre *Els científics que van crear el món de l'òptica*, amb Emil Wolf; del 16 al 18, jornada sobre *La unitat en la diversitat. Rere el llegat de Ramon Margalef*. Més informació: tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es

• **PARRÒQUIA DE SANT OLEGUER.**— El 16 de novembre, a les 20.45, Jaume Fontbona xerrarà sobre *El Senyor dels Anells*. C/ Nàpols, 133-137 - Barcelona, tel. 932 313 604.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 16 de novembre, a les 21.00, concert del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, dirigit per Jordi Casas. Interpretarà obres de Brahms, Schubert i Schumann. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **BALMESIANA.**— Cicle de conferències sobre *¿Qué es la globalización?*, amb el Dr. Salvador Vergés, s.j., a la Balmesiana, el 16 i 17 de novembre, a les 19.15. C/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, web: www.balmesiana.org

• **DELEGACIÓ DE CATEQUESI.**— L'Escola Audiovisual organitza el 17 de novembre, de 18.00 a 20.00, un taller de Bíblia sobre *Donem un cop d'ull a la Bíblia*, amb Antoni Daufí. Més informació: tel. 934 541 898, fax 933 232 537.

• **CATEDRAL.**— El 18 de novembre,

aniversari de la dedicació de la catedral de Barcelona: a les 18.30, vespres, i a les 19.00, missa conventual.

• **CAIXAFORUM.**— El 18 de novembre, a les 20.00, taula rodona sobre *La tradició del conte*; el 19, a les 18.30; taula rodona amb el tema *El conte avui: present i perspectives de futur*; el 20, a les 12.00, *Contes tel·lúrics*. Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, a/e: info.fundacio@lacaixa.es, web: www.fundacio.lacaixa.es

• **NOVENA DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— A partir del 18 de novembre, a les 19.00, començarà la novena en honor de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa a la parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül (c/ Provença, 210 - Barcelona), predicada per tres sacerdots de la Congregació de la Missió (Pares Paüls). El 26, a les 19.00, solemne eucaristia en honor a la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

• **ANIMADORS BÍBLICS.**— El 19 de novembre, de 10.00 a 13.30, tindrà lloc una trobada per a animadors bíblics sobre metodologia i espiritualitat, *Descobrir el secret de la Bíblia*. Coordina: Justino Martínez, missioner combonià. Més informació i inscripcions: c/Feliu i Codina, 59 - Barcelona, tel. 934 278 577, a/e: juspaz@combonianos.com

• **TIBIDABO.**— El 19 de novembre, a les 22.00, vetlla extraordinària de Crist

MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES

Església de la plaça del Monestir (capella de les germanes clarisses)

La vocació de Clara d'Assís, una dona evangèlica

Salutació - pregària - testimoni - silenci

Si estàs a la recerca de la teva vocació, vine i ho veuràs.

Dijous, 17 de novembre

Dijous, 15 de desembre
a les 6 de la tarda.

Per a noies a partir de 18 anys.
Tel. 932 037 779 sor Pierrette
a/e: monestir_pedralbes@hotmail.com

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

不出戶，知天下。不闕牖見
天道。其出彌遠，其知彌少。

Sense sortir per la porta
pots conèixer els camins
del món.

Sense mirar per la finestra
pots conèixer els camins
del cel.

Com més lluny te'n vas,
menys aprens.

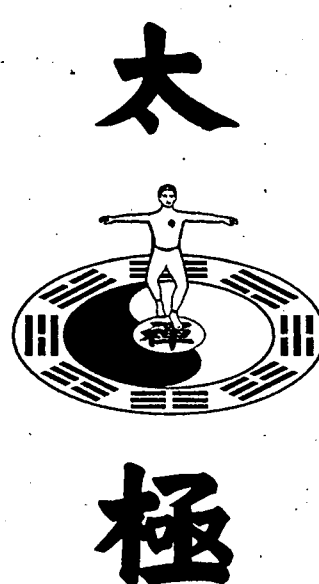
**MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG**

Entrada lliure el dissabte
19 de novembre
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

Rei: solemne cloenda de l'Any de l'Eucaristia, on s'imposaran les insígnies als nous adoradors nocturns i a les persones de l'Adoració Perpètua que assisteixen a les vetlles de l'ANE. També s'imposarà el distintiu als adoradors veterans i als veterans constants. La celebració eucarística serà presidida per l'arquebisbe de Toledo, Mons. Antonio Cañizares. Més informació: tel. 934 176 686.

• **PASTORAL DEL SORD.**— El 19 de novembre, a les 19.30, tindran lloc dues conferències: una per a joves sobre *Conflictes amb l'entorn*, amb Núria Recto (Provida), i una altra per a avis i famílies sobre *Conflictes a la llar*, a càrrec de Ramon Moix; el mateix tema per a pares, amb Josep Vilà, el 24, a les 18.00. Totes les xerrades seran a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - Barcelona, entrada pel jardí del carrer Sant Marc) i interpretades amb llengua de signes per als sords.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 21 de novembre, a les 17.00, sobre *Victòria dels Àngels. Una vida pel cant. Un cant a la vida*, amb Jaume Radigales (comentarista d'òpera a *Catalunya Música*). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701 i 600 674 161, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.iccic.edu/acic

• **PARES DOMINICS.**— L'Institut de Teologia i Humanisme (c/ Bailèn, 10 - Barcelona) ofereix un curs sobre l'espiritualitat. La propera sessió serà el 22 de novembre, a les 18.45, amb una xerrada amb la germana Teresa Pujal, clarissa, sobre *San Francisco de Asís: espiritualidad franciscana*.

• **PARRÒQUIA DE SANTA TERESA DE L'INFANT JESÚS.**— X Subhasta Pro Cambril de Santa Teresina: exposició del 25 al 30 de novembre, a la sala de Mn. Jaume Oliveras, de 18.00 a 20.00. L'1 de desembre, a les 20.00, subhasta. Més informació: tel. 659 411 802, 932 185 815 i 932 379 574.

• **JOVES.**— Recés d'Advent del 25 al 27 de novembre a la casa d'exercicis de les Germanes Franciscanes de Tiana, a càrrec de Mn. Sergi Gordo i Mn. Josep M. Turull. Més informació: tel. 933 011 277, a/e: djoventut@infonegocio.com

• **FUNDACIÓ CLARET.**— El 26 i 27 de novembre, curs sobre *Diari d'integració. Una trobada amb el meu jo profund*, a càrrec d'Antònia Cirer, psicòloga clínica, i Jaume Sidera, claretià. Més informació: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 28 i 30 de novembre; 12, 14, 19 i 21 de desembre, de 19.00 a 20.30, seminari sobre *Què és això de la globalització*, a càrrec de Tica Font, Tomàs Gisbert i Pere Ortega (membres de Justícia i Pau). Més informació: Centre d'Estudis Pastors, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109, a/e: cep@altec.com.es, web: www.arqbcn.org/cep

Girona

• **JUSTÍCIA I PAU.**— El 17 de novembre, a les 20.00, *Ahimsa (No-violència): camí vers l'enteniment*, a càrrec de Bhakti Das, estudiós i cultivador de l'espiritualitat hindú. Serà a la casa de cultura Bisbe Lorenzana de Girona.

• **CRIST REI.**— El 18 de novembre, comença el tridu de Crist Rei organitzat per l'Apostolat de l'Oració al temple del Sagrat Cor de Girona.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— El 20 de novembre, recés extraordinari a la casa d'espiritualitat de Banyoles, dirigit per Mn. Pere Bellvert. Més informació: tel. 972 571 758.

Sant Feliu de Llobregat

• **ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Del 18 al 20 de novembre, a Begues, per aportar a les parelles una tècnica de diàleg que ajudi a aprofundir la relació dels esposos. És d'orientació catòlica, però oberta a altres creences. Més informació: tel. 932 074 340 i 932 188 876.

Solsona

• **CONCERT.**— El 20 de novembre, concert d'orgue amb Mercè Sanchís, acompanyada pel Cor Juvenil del Conservatori Municipal de Grau Mitjà de Cervera i sota la direcció de Núria Mas. Lloc: convent de Sant Agustí, c/Major de Cervera.

Tarragona

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL CLAUSTRE DE LA CATEDRAL.**— El 12 de novembre, a les 19.00, novena, eucaristia, cant de la *Salve* i dels goigs; a les 22.00, vetlla de la Mare de Déu a càrrec de l'arxiprestat de Tarragona centre; el 13, a les 9.30, eucaristia parroquial; a les 10.45, hora tèrcia; a les 11.00, eucaristia del capítol; a les 12.30, eucaristia parroquial; a les 18.30, novena; a les 19.00, eucaristia de la festa de la Mare de Déu del Claustre, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, seguida de la processió pel claustre i l'interior de la catedral.

• **ORGUE.**— El 20 de novembre, a les 18.30, concert de Santa Cecília a càrrec del Cor de Joves d'Arenys de Mar. Església parroquial de Santa Maria de la Bisbal del Penedès.

Terrassa

• **ESCOLA D'ADORACIÓ.**— Per aprendre a trobar Crist en l'Eucaristia. Comença el 17 de novembre, a les 18.45, a la parròquia Mare de Déu del Roser de les Fonts. Més informació: Mn. Josep M., tel. 626 589 389, a/e: mdrosen@telefonica.net

• **GRUP AVANT.**— El 19 de novembre, a les 17.30, conferència sobre *Fe i raó: el cristianisme com a religió raonable*, amb Vicente Lozano (professor de Filosofia de la UAB). Serà a la sala capítol de la catedral del Sant Esperit de Terrassa.

• **PASTORAL JUVENIL.**— Els dies 3 i 4 de desembre, curs per a animadors de la Pastoral Juvenil, a la seu de la Delegació de Joventut de Terrassa (Blasco de Garay, 34, baixos).

Vic

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del 25 al 27 de novembre, curs sobre *Cuerpo y educación*, amb Victoria Hernández; del 2 a l'11 de desembre, exercicis espirituals dirigits per Josep M. Bullich, s.j.. Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covae@jesuites.net, web: www.jesuites.net/manresa

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos i joguines. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

PARTICULAR COMPRA mobles, quadres, joguines, llibres i objectes antics. Tel. 635 344 688.

TREBALL

PERSONA amb experiència s'ofereix per tenir cura de persones grans, nits, caps de setmana. Tel. 679 836 687.

3a EDAT

RESIDÈNCIA La Llar de Castelldefels. Tracte familiar, assistència mèdico-sanitària, cuina pròpia, estades curtes i llargues. Només 18 places. Tel. 936 367 555.

DESCOBRIU Catalunya Cristiana cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans **persones** grans

Tenim una plaça disponible (home o dona)

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 18 al 20 de novembre.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que poseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 1.60 €

☐ 3.20 €

☐ 4.80 €

☐ 6.40 €

☐ 8.00 €

☐ 9.60 €

☐ 11.20 €

Destacat (+2,80 €): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

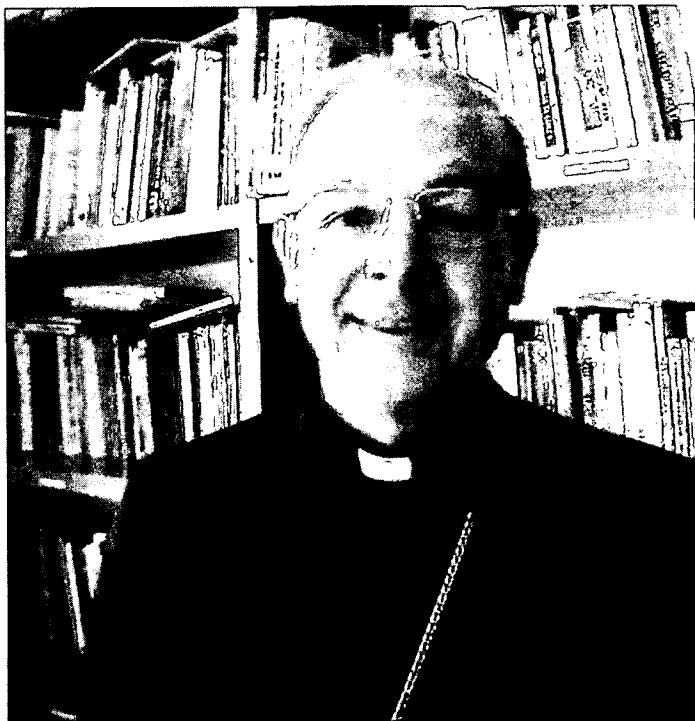
Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 17,00€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Alfonso Milián, bisbe responsable de Càritas espanyola, va pronunciar recentment una conferència amb motiu de l'inici de curs de Càritas diocesana de Sogorb-Castelló. Els grans temes que va tractar estaven trets del document «La caritat de Crist ens empeny», aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola el curs passat i que posa l'Església de la Península a l'avantguarda de la reflexió sobre l'acció caritativa de les comunitats catòliques.

Mons. Alfonso Milián, bisbe de Barbastro-Montsó i responsable de Càritas Espanyola a la Comissió Episcopal de Pastoral Social

«Qui vulgui treballar a Càritas ha de ser un adorador de Crist en els pobres»

—Què va motivar la redacció del document *La caritat de Crist ens empeny*?

—Des del 1996 Càritas reflexiona sobre la seva eclesialitat i identitat. Amb motiu de l'assemblea d'aquell any es va veure la necessitat d'engegar aquest procés perquè es veia que la identitat no apareixia amb la força necessària. És així que es va fer el document *Reflexió sobre la identitat de Càritas*, que va fonamentar-ne teològicament l'eclesialitat i identitat. El text va ser molt ben acollit, no només aquí, sinó també a altres països que van demanar que el delegat de Càritas espanyola anés a comentar-lo i es va traduir a diverses llengües. Últimament el cardenal Sodano va demanar a totes les Càritas que comencessin un procés semblant i com que a Espanya ja estava fet es va decidir fer un pas més i aprofundir-ne la reflexió. El text resultant impulsa a viure amb Ell i per Ell al servei de la humanitat del nostre temps.

—Què és el més important del document?

—Un primer punt és l'Església sacrament de l'Amor de Déu Pare, Fill i Esperit Sant, que ha d'expressar aquest amor trinitari a la humanitat. El que

determina l'acció caritativa de l'Església és la gratuïtat i el seu valor significatiu. No som només una ONG; ens hem de remetre a la Bona Notícia i al compromís de Déu amb els homes. Un altre punt seria contemplar Crist en els pobres. Mantinc que qui vulgui treballar a Càritas ha de ser un adorador de Crist, no només en l'Eucaristia, també en els pobres, encara que aquesta sigui una manera diferent de la sacramental.

—Càritas és una de les cares de l'Església més ben acceptades. Què permet aquest prestigi?

—És cert que Càritas gaudeix de prestigi i per això cal ajudar que tots els qui en formem part parlem d'ella com d'una obra de l'Església. Si no fos així, es podria entendre com una entitat solidària que funciona molt bé i amb molt prestigi, fins al punt que, per exemple, rebutgem donatius molt importants si la seva procedència és dubtosa. Precisament a causa d'aquest prestigi, i seguint l'exemple de Jesucrist, no podem quedar-nos en un nivell material, sinó que hem de transmetre la Bona Notícia al mateix temps que estem al servei dels pobres i compromesos amb ells.

—Creu que els fidels són prou conscients del paper de Càritas?

—La gent ens ajuda econòmicament i això és un signe clar que hi ha interès; a més dels 70.000 voluntaris que hi ha arreu d'Espanya i dels grups que té Càritas en la majoria de parròquies. La base del voluntariat de Càritas està per sobre de la de qualsevol altra organització dedicada a servir els pobres.

—Quins són els grans reptes de l'acció de Càritas avui?

—La immigració és un repte per a la societat, per a l'Església i, lògicament, per a Càritas. En alguns llocs s'han creat comissions de pastoral de la immigració en les quals participen els mateixos immigrants. Un altre repte és la conscienciació de la comunitat per a la comunicació cristiana de béns i per a la denúncia profètica de les situacions d'injustícia que es viuen en el nostre entorn o fora d'ell. Precisament, en el terreny de la cooperació internacional també s'està desenvolupant un treball molt gran. Així mateix, continuen els programes dedicats a la dona, la infància, la joventut, la droga, etc., que necessiten un tractament quotidià i progressiu. I sens dubte, també col·laboren l'evangelització, que és la tasca prioritària de l'Església i primera forma d'exercir la caritat.

Guillem Farré

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Record de Josep M. Riera, un cristià laic

Per més que ens hi esforcem, resulta difícil encara de situar un laic en el pòdium de la vida eclesial o, si més no, diocesana... Ja sé que a alguns no els agrada gaire aquesta imatge olímpica i, a més, m'objectaran, amb tota la raó del món, que no són pòdiums terrenals el que els cristians persegüim. Però no em negareu que resulta força més fàcil glossar en un article la figura d'un eclesiàstic notable, que no pas presentar, com em proposo de fer ara, el retrat espiritual d'un laic exemplar: el badaloní Josep M. Riera, traspassat fa pocs dies.

El vaig començar a descobrir en la dècada dels seixanta. Parlo del segle anterior, és clar... Jo vivia, aleshores, a la barriada de Llefia, on m'havia enviat el bisbe Modrego a començar una parròquia. Els barris perifèrics produïen, aleshores, una certa sensació d'isolament respecte de la ciutat, de solitud. Jo deia —una mica perquè era veritat i una mica per provocar— que alguns badalonins acomodats coneixien més bé París que els barris extrems de Badalona... Va ser en aquestes circumstàncies que vaig descobrir un nucli de cristians i cristianes del centre, plens de l'esperit del Vaticà II, intel·ligents i generosos, que publicaven la revista *Albada*. Destacava, entre ells, Josep M. Riera, més gran que la resta del grup, però tan dinàmic com els altres. S'encarregava de la secció *La barca de Pere*, des d'on ens mantenia al corrent de la vida de l'Església. Ho feia amb bon criteri i amb vivesa. Val a dir que també hi ajudava el fet que, en aquells anys, la barca lliscava que era un gust...

Però a Josep M. Riera la militància cristiana li venia de més lluny. Havia format part de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, al costat del beat Pere Tarrés. Aquest li portava set anys. Tots dos van coincidir a Montserrat en els atzarosos exercicis espirituals del juliol de 1936, quan va esclatar la guerra i començà la persecució religiosa. Abans, el 1933, i dins de la mateixa Federació, havia contribuït a crear el butlletí quinzenal *Amunt*. La seva vida d'apostolat, abans i després de la guerra, es va desenvolupar preferentment, en el marc de la parròquia badalonina de Santa Maria.

Acabada la guerra, el 1942, va contreure matrimoni amb Ignàcia Munné. Van tenir quatre fills. Un d'ells és sacerdot.

Un aspecte rellevant de Josep M. Riera és la seva notable preparació teològica i humanista. Arrencava d'una formació autodidacta. Sortit del col·legi dels Germans Maristes, va treballar des dels quinze anys: en una petita perfumeria primer, al Banc de Badalona durant vint-i-tres anys, a «La bomba Prat» fins a la jubilació. La seva extensa i selecta biblioteca en dona testimoni. Va ser a partir del 1972, ja abans de jubilar-se, que va poder entrar en la vida acadèmica: primer a l'Institut de Teologia de Barcelona, després a la Facultat de Teologia de Catalunya on obtingué la llicència. La seva tesi, dirigida pel pare Evangelista Vilanova, tracta d'*El sacrament en sant Tomàs*.

És admirable la naturalitat amb què Riera enllaçava la seva notable cultura teològica amb la seva senzilla profunditat de creient. Sempre el recordarem per les seves paraules assenyades i aclaridores, per la fe que testimoniava a la parròquia participant en l'Eucaristia i cantant gregorià, per la seva col·laboració en les tasques culturals de Sant Jeroni de la Murtra. Que descansi en pau i intercedeixi pel nostre laicat.

Eduard Brufau

Ara mateix

Haloween?

Un any més per Tots Sants hem pogut comprovar la vigència de les nostres tradicions, tant pel que fa al costum religiós pròpiament dit de recordar els nostres difunts com a la més popular i festiva de la castanyada. Enguany, però, s'ha notat també un increment de tradicions foranes, vingudes del món anglosaxó i més concretament dels Estats Units, i que a base de disfresses pretenen amb més o menys gràcia i fortuna produir terror.

És interessant observar com molts dels qui s'apunten al Haloween, producte netament nord-americà, són dels que es declaren, paradoxalment, antiamericans: criden contra el govern de Bush, clamen contra l'imperialisme ianqui, critiquen la profunda hipocresia de la societat nord-americana i acusen en definitiva els Estats Units de tots els mals del món. Però aquests mateixos no dubten a empassar-se cinema de Hollywood a cabassos, escoltar els últims èxits musicals d'aquell país, brindar amb coca-cola i celebrar Haloween exactament com si ens trobéssim a Carolina del Sud. I tot això ho fan sense ni plantejar-se que puguin caure en alguna incoherència. És el mal del país: estar orgullós de la pròpia incongruència.

Eduard Brufau

Rauxa

TOTS
SOM
ESGLÉSIA

*Col·labora
amb Germanor*

"GERMANOR"

Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat,
Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic

13 de Novembre de 2005

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA
DIOCESANA